

6. BASKI

UÇURUMA BAKAN PENCERE

Sevgili Okur,

Daha önce Baudelaire öksüzleriyle ilgili hiçbir şey okumamışsan, bir cümle bile okumaya başlamadan önce şunu bilmende yarar var: Violet, Klaus ve Sunny iyi kalpli ve kıvrak zekalı çocuklar; ama bu durum ne yazık ki, hayatlarının acılarla ve talihsizliklerle dolu olmasının önüne geçemiyor. Bu üç kardeşle ilgili öykülerin hepsi mutsuzluğu ve çaresizliği anlatıyor; üstelik elinde tuttuğun kitap belki de bunların en fecisi.

İçinde bir kasırga, bir imdat işareti aracı, aç sülükler, soğuk cacık, korkunç bir kötü adam ve Şirincik adlı bir oyuncak bebek olan bir öyküyü kaldıracak miden yoksa, bu kitap büyük olasılıkla emdiğin sütü burnundan getirecektir.

Ben bu trajik olayları yazıya dökmeye devam edeceğim, çünkü benim işim bu. Ama bu feci öyküye katlanacak gücün olup olmadığına karar vermek sana kalmış olan bir şey.

En derin saygılarımla,

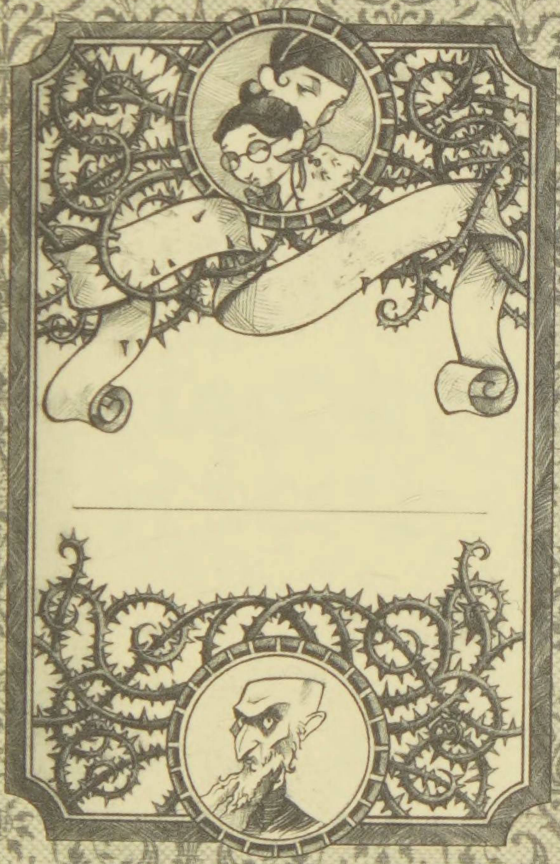
Lemony Snicket

Lemony Snicket

ISBN 975-323-624-7

Kapak resmi © 2000 by Brett Helquist
Kapak tasarımı: Alison Donalty
Kapak © 2000 by HarperCollins Publishers Inc.
Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş. tarafından yayımlanmıştır. İstanbul, 2005.

* TALİHSİZ SERÜVENLER DİZİSİ *

Üçüncü KİTAP

UÇURUMA BAKAN PENCERE

LEMONY SNICKET

Resimleyen Brett Helquist

Çeviren Nurettin Elhüseyni

DOĞAN EGMONT YAYINCILIK

*

Uçuruma Bakan Pencere
Orijinal adı: The Wide Window
Metinler: Copyright © 2000 by Lemony Snicket
Çizimler: Copyright © 2000 by Brett Helquist
Published by arrangement with HarperCollins Children's Books, a division of HarperCollins Publishers, Inc.

All rights reserved. No part of this book may be used or reproduced in any manner whatsover without written permission except in the case of brief quotations embodied in critical articles and reviews.

Bütün hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yazılı izin olmaksızın, dergilerde ve eleştirel makalelerde kısa alıntılar yapılması dışında, herhangi bir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

© 2002 Türkiye'de Yayın Hakları:
Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Akçalı Ajans aracılığıyla alınmıştır.
Sorumlu Müdür: Nizami Özçelik
Üretim Müdürü: Zeynep Yağız
Çeviri: Nurettin Elhüseyni
Yayına Hazırlayanlar: Nevin Avan, Havva Alp
Telefon: (0 212) 505 68 92
Basıldığı Yer: Doğan Ofset Yayıncılık ve Matbaacılık A.Ş.
6. Baskı: İstanbul, 2005.
ISBN: 975-323-624-7

*

Beatrice için-
Seni böyle anmaktansa,
sağ ve esen olmanı
dilerdim.

SERİNİN DİĞER KİTAPLARI

KÖTÜ GÜNLER BAŞLARKEN

*

SÜRÜNGEN ODASI

*

UÇURUMA BAKAN PENCERE

*

BİTİK ORMAN

*

KATI KURALLAR OKULU

*

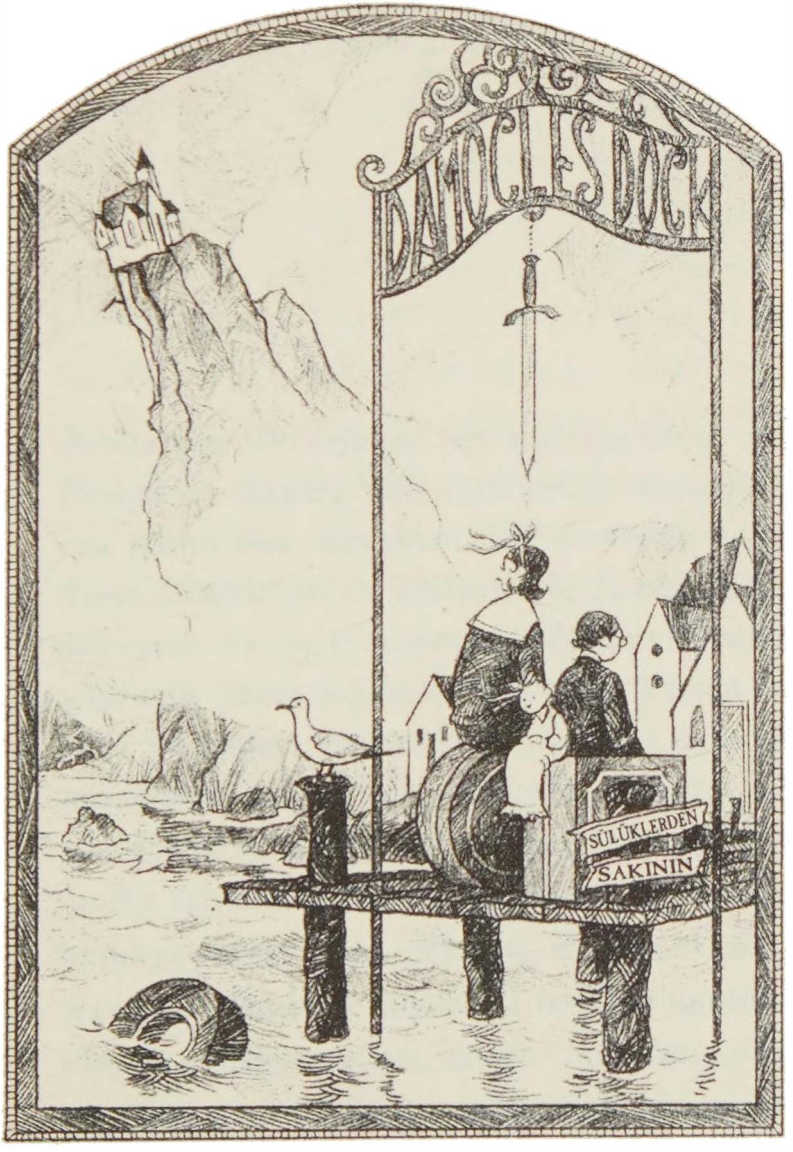
ALACAKARANLIK BULVARI

*

KARGA LANETİ

*

DEHŞET HASTANESİ

DAMOCLES DOCK
SÜLÜKLERDEN
SAKININ

BÖLÜM
Bir

Baudelaire öksüzlerini pek tanımayan ve onları Demokles İskelesi'nde valizlerine oturmuş olarak gören biri, heyecanlı bir serüvene atılmak üzere olduklarını sanabilirdi. Ne de olsa, üç kardeş yeni vasileri Josephine Teyze'yle birlikte yaşamak üzere Ağlayan Göl'ü bir baştan öbür başa geçtikleri Fırdöndü Feribot'tan daha yeni inmişlerdi. Böyle bir sahnenin ardından çoğu kez yürekleri pır pır edecek hoş anlar gelir.

Bu izlenimin baştan aşağı yanlış olduğunu hemen söyleyeyim. Violet, Klaus ve Sunny Baudelaire'in hem heyecanlı hem de unutulmaz olaylar yaşayacakları doğru olmasına doğru, ama insanın bir falcıya geleceğini okutması ya

da bir lunapark gezintisine çıkması gibi heyecanlı ve unutulmaz olaylar değil bunlar. Onların serüveni; gece yarısı ortalıkta yardım edecek biri yokken, dikenli çalılarla dolu bir tarlanın içinde bir kurt adam tarafından kovalanmaya benzer biçimde heyecanlı ve unutulmaz olacak; yani daha çok yürekleri hoplatacak. Eğer yürekleri pır pır ettirecek hoş anlarla dolu öyküler okumaya meraklı biriyseniz, kesinlikle yanlış kitabı okumakta olduğunuzu üzülerek bildirmek zorundayım. Çünkü Baudelaire kardeşlerin iç karartıcı ve mutsuz hayatlarının akışı içinde yaşadıkları hoş anlar çok az. Peşlerini hiç bırakmayan korkunç bir talihsizlikleri var. Öyle bir talihsizlik ki, başlarına gelenleri yazmaya elim zar zor varıyor. Bu bakımdan, trajedi ve ıstırap dolu bir öykü okumak istemiyorsanız, bu kitabı elinizden bırakmak için son şansınız bu artık. Hemen bir sonraki paragrafta Baudelaire öksüzlerinin mutsuzluğu başlayacak çünkü.

"Bakın, size aldığım şeye," dedi Bay Poe, ağzı kulaklarında bir sırıtışla gülümseyerek ve kü-

çük bir torbayı uzatarak. "Nane şekeri!" Anne babalarının ölümünden sonra Baudelaire kardeşlerin işlerini yürütmekle görevlendirilmiş bir bankacıydı Bay Poe. İyi kalpli olmasına iyi kalpli bir adamdı, ama bu dünyada iyi kalpli olmak yetmiyor; özellikle de çocukları tehlikeden uzak tutmak gibi bir sorumluluğunuz varsa. Bay Poe üç çocuğu da doğdukları günden beri tanımasına karşın, nane şekerine karşı alerjileri olduğunu bir türlü aklında tutamıyordu.

"Teşekkürler, Bay Poe," dedi Violet ve torbayı alıp içine dikkatle baktı. On dört yaşındaki çoğu çocuk gibi Violet de gayet terbiyeli olduğu için, nane şekeri yediğinde hemen kurdeşen olacağını, yani birkaç saat içinde cildinde kırmızı ve kaşıntılı döküntüler belireceğini söyleyemedi. Ayrıca Bay Poe'nun sözlerine pek aldırış etmeyecek kadar icat düşüncelerine kaptırmıştı kendisini. Onu yakından tanıyan herkes, gözlerine girmemesi için saçlarını tepeden bir kurdeleyle bağlamış olmasına bakarak, kafasının tekerleklerle, dişlilerle, kaldıraçlarla ve buluşçuluk için gerekli diğer

şeylerle dolu olduğunu anlardı hemen. O sırada Violet, kül rengi gökyüzüne dumanlar salmaması için Fırdöndü Feribot'un motorunu nasıl geliştirebileceğini düşünüyordu.

"Ne kadar ince düşüncelisiniz," dedi Baudelaire kardeşlerin ortancası Klaus, Bay Poe'ya doğru gülümseyerek ve nane şekerini şöyle bir yalayınca bile dilinin hemen şişeceğini ve zar zor konuşabileceğini düşünerek. Gözlüğünü gözünden çıkardı ve 'Keşke Bay Poe nane şekeri yerine bir kitap ya da gazete almış olsaydı,' diye geçirdi içinden. Klaus doymak bilmez bir okuma delisiydi. Sekiz yaşındayken, bir doğum günü partisinde alerjisi olduğunu öğrenmiş ve anne babasının alerjilerle ilgili bütün kitaplarını derhal okumuştu. Aradan dört yıl geçmesine karşın, dilinin şişmesine yol açan kimyasal formülleri hala ezbere söyleyebilirdi.

"Tubiş!" diye çığlık attı Baudelaire kardeşlerin en küçüğü Sunny. Henüz bebek denecek yaştaydı ve birçok bebek gibi çoğunlukla anlaşılması zor kelimeler kullanarak konuşuyordu.

Az önce "Tubiş!" derken, büyük olasılıkla "Kardeşlerim gibi alerjim olabileceğinden çekindiğim için, şimdiye kadar hiç nane şekeri yemedim," demek istiyordu. Ama "Elime geçen şeyleri dört keskin dişimle ısırmak çok hoşuma gidiyor. Keşke nane şekerini de ısırabilseydim, ama alerjik bir tepki gösterme tehlikesini gözüm almıyor," demek de istiyor olabilirdi.

"Taksiyle Bayan Anwhistle'ın evine giderken o nane şekerlerini yiyebilirsiniz," dedi Bay Poe, beyaz mendiline öksürürken. Bay Poe sanki her zaman nezleli gibiydi. Baudelaire öksüzleri ondan aksırma tıksırma nöbetleri arasında bilgi almaya alışmışlardı artık. "Sizi iskelede karşılamadığı için özür diliyor. Söylediğine göre iskeleden korkuyormuş."

"İskeleden korkması için ne sebep var ki?" diye sordu Klaus, etraftaki tahta direklere ve yelkenli teknelere bakarak.

"Ağlayan Göl'le ilişkili her şeyden korkuyor," dedi Bay Poe, "ama bunun nedenini söylemedi. Belki de kocasının ölümüyle bir ilişkisi

vardır. Josephine Teyzeniz -aslına bakılırsa gerçek teyzeniz değil, ikinci kuşaktan bir kuzeninizin yengesi, ama ona Josephine Teyze demenizi istiyor- her neyse, işte bu Josephine Teyzeniz yakınlarda kocasını yitirmiş. Adamcağız suda boğulmuş ya da bir tekne kazasında ölmüş herhalde. Ona nasıl dul kaldığını sormak kibarca gelmedi bana. Haydi, sizi taksiye bindireyim şimdi."

"O dediğiniz şey de ne demek?" diye sordu Violet. Bay Poe ona baktı ve kaşlarını yukarıya kaldırdı. "Beni şaşırtıyorsun, Violet," dedi. "Senin yaşındaki bir kız, taksinin insanı parayla bir yere götüren araba olduğunu bilmeli herhalde. Şimdi, eşyalarınızı toplayalım ve kaldırıma doğru yürüyelim."

"Dul dediği şey, eşini kaybetmiş kişiler için kullanılan bir kelime," diye fısıldadı Violet'in kulağına Klaus.

"Sağ ol," dedi fısıltıyla Violet, bir eliyle valizini kaparak ve diğer eliyle Sunny'yi kucağına alarak. Bay Poe mendilini havada sallayarak bir

taksiye dur işareti yaptı. Taksi şoförü kaşla göz arasında, yani çok kısa bir sürede Baudelaire kardeşlerin valizlerini bagaja yerleştirirken, Bay Poe da çocukları arka koltuğa tıkıştırdı.

"Size burada 'güle güle' diyeceğim," dedi Bay Poe. "Bankada işler çoktan başladı. Sizinle birlikte Josephine Teyze'nin evine gelirsem, bütün günüm boşa gidecek. Lütfen, ona en iyi dileklerimi iletin ve sürekli temas halinde olacağımı söyleyin." Mendiline öksürmek için biraz ara verdikten sonra konuşmasını sürdürdü. "Bakın, Josephine Teyzeniz evine üç çocuk alacağı için biraz tedirgin, ama son derece iyi huylu olduğunuzu söyledim ona. Davranışlarınıza dikkat etmeyi unutmayın sakın. Herhangi bir problem çıkacak olursa, her zamanki gibi telefonla ya da faksla beni bankadan arayabilirsiniz. Gerçi bu sefer ters bir şeyler olacağını sanmıyorum pek."

Bay Poe üzerine basarak 'bu sefer' derken, zavallı Monty Amca'nın ölümü sanki onların hatasıymış gibi anlamlı bir şekilde baktı çocuklara. Ama kendilerine göz kulak olacak yeni biriyle

tanışmanın tedirginliği içinde olan Baudelaire kardeşlerin ağzından veda sözleri dışında bir şey çıkmadı.

"Hoşça kalın," dedi Violet, nane şekerleri torbasını cebine koyarak.

"Hoşça kalın," dedi Klaus, Demokles İskelesi'ne son bir bakış atarak.

"Hoçi!" diye çığlık attı Sunny, koltuk kemeri tokasından sarkan bölümü ağzında çiğneyerek.

"Hoşça kalın," diye karşılık verdi Bay Poe, "Her üçünüze de iyi şanslar. Elimden geldiğince sıklıkla hatırıma getireceğim sizleri."

Bay Poe taksi şoförüne biraz para verdi ve iskeleden uzaklaşıp parke taşlı, kurşuni bir cadde boyunca ilerleyen taksinin arkasından el salladı. Caddede, ön tarafına limon ve pancar kasaları konmuş küçük bir market vardı. Tabelasında 'Seç Beğen Al' sözleri yazılı olan ve onarımdan geçiyormuş gibi görünen bir giyim mağazası vardı. Vitrininde neon ışıkları ve balonlar bulunan 'Tedirgin Soytarı' adlı ve berbat manzaralı bir lokanta vardı. Ama vitrinleri ve kapıları

tahta örtülerle ve metal parmaklıklarla sımsıkı kapatılmış mağaza ve dükkanlar daha çoktu.

"Pek kalabalık gibi görünmeyen bir kasaba bu," diye yorum yaptı Klaus. "Oysa burada bazı yeni arkadaşlar edinebileceğimizi umuyordum ben."

"Sezon dışı olduğu için öyle," dedi taksi şoförü. Dudaklarından kuru bir sigara sarkan kuru bir adamdı şoför. Çocuklarla konuşurken dikiz aynasından bakıyordu onlara. "Ağlayan Göl kasabası bir tatil sayfiyesidir. Güzel havalar geldiğinde alabildiğine kalabalıklaşır. Ama şu sıralarda işler ölü; bu sabah çarpıp çiğnediğim kedi kadar ölü. Yeni arkadaşlar edinmek için, havaların biraz daha düzelmesini beklemelisiniz. Bu arada konu açılmışken, Herman Kasırgası'nın bir haftaya kadar kasabaya ulaşmasının beklendiğini söyleyeyim size. Benden hatırlatması, gideceğiniz o evde yeterince yiyecek bulunsa iyi olur."

"Bir gölde kasırga mı?" diye sordu Klaus. "Kasırgaların yalnız okyanusa yakın yerlerde meydana geldiğini sanıyordum ben."

"Ağlayan Göl kadar büyük bir su kütlesinde,"

diye konuşmaya başladı şoför, "her türlü şey meydana gelebilir. Doğrusunu söylemek gerekirse, şu tepenin üstünde oturan ben olsaydım, sinirlerim biraz bozulurdu. Fırtına bir başlasın, oradan kasabaya bütün o yolu arabayla inmek çok zor olacak."

Violet, Klaus ve Sunny camdan dışarıya bakınca, şoförün 'bütün o yol' sözleriyle neyi kastettiğini anladılar. Son virajı dönen taksi yüksek mi yüksek bir tepenin yamru yumru sırtına ulaşmıştı. Çocuklar çok aşağıda kalan kasabayı, binalar arasında kurşuni renkte ufak bir yılan gibi kıvrılan parke kaplı yolu ve nokta gibi görünen insanların sağa sola koşturduğu küçük Demokles İskelesi meydanını görebiliyorlardı. Ve iskelenin ötesinde Ağlayan Göl'ün mürekkep kabarcığına benzeyen suları uzanıyordu; üç öksüzün tepesine dikilmiş bir canavarın devasa gölgesi aşağıya vuruyormuş gibi koskoca ve kapkaranlık bir görüntüsü vardı bu kabarcığın. Bir süre çocukların gözleri göle çakılıp kaldı; manzarayı bozan bu iri leke karşısında hipnotize olmuş gi-

biydiler sanki.

"Olağanüstü büyük bir göl bu," dedi Klaus, "ve o kadar derin görünüyor ki. Josephine Teyze'nin ondan niçin korktuğunu şimdi anlar gibiyim."

"Orada oturan hanımefendi gölden korkuyor mu dedin?" diye sordu şoför.

"Bize söylendiğine göre öyleymiş," dedi Violet.

Şoför şaşırmışçasına başını salladı ve taksiyi durdurdu. "Eğer öyleyse, orada oturmayı nasıl göze aldığını anlayamıyorum."

"Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu Violet.

"Yani, şimdi siz bu evde daha önce bulunmadınız mı?" dedi adam.

"Hayır, hiç," diye karşılık verdi Klaus. "Josephine Teyze'yle daha önce bir tanışıklığımız bile yok."

"Ne diyeyim, eğer Josephine Teyzeniz o sudan korkuyorsa," dedi taksi şoförü, "bu evde oturmasını aklım almıyor."

"Siz ne anlatmak istiyorsunuz?" diye sordu Klaus.

"Şöyle bir bakın, anlarsınız," diye cevap verdi şoför ve taksiden indi.

Baudelaire kardeşler şöyle bir baktılar. İlk başta üç çocuğun görebildiği tek şey beyaz boyası dökülmüş bir kapısı olan, kutumsu, küçük bir yapı oldu. Onları oraya getiren taksiden ancak birazcık büyük bir ev gibi görünüyordu. Ama arabadan topluca çıkıp biraz daha yakına gittiklerinde, bu küçük yapının tam tepenin üstünde kurulu bir evin yalnızca bir bölümü olduğunu gördüler. Evin geri kalan bölümü buz küpleri gibi üst üste konmuş kutumsu yapılardan oluşan büyük bir yığın halinde öbür tarafa doğru sarkıyordu. Bu yığın örümcek bacaklarına benzer metal direklerle tepeye bağlanmış olarak duruyordu. Kalacakları yeni yeri baştan aşağı süzen üç öksüze, bütün ev sanki düşmemek için can havliyle tepeye tutunmuş gibi geldi.

Taksi şoförü valizleri arka bagajdan çıkardı, beyaz boyası dökülmüş kapının önüne koydu ve arabasına bindikten sonra veda niyetine kornasını çalarak aşağıya doğru inmeye başladı. Beyaz

boyası dökülmüş kapının açılmasıyla birlikte hafif bir gıcırtı duyuldu ve kapının arkasından beyaz saçlarını başının tepesinde bir topuz biçiminde toplamış olan solgun yüzlü bir kadın belirdi.

"Merhaba," dedi kadın hafif bir gülümsemeyle, "ben Josephine Teyzenizim."

"Merhaba," dedi Violet sakıngan bir tavırla ve yeni vasisiyle tanışmak üzere öne doğru birkaç adım attı. Klaus onu izlerken, Sunny de emekleyerek peşlerine takıldı. Ama her üç kardeş sanki ağırlıklarıyla evi tünediği yerden oynatarak aşağıya yuvarlanmasına yol açacaklarmış gibi dikkatli yürüyorlardı. Öksüzler, Ağlayan Göl'den böylesine korkan bir kadının her an düşüp suların dibini boylayacak gibi görünen bir evde nasıl kalabildiğini merak etmekten kendilerini alıkoyamadılar.

BÖLÜM
İki

"İşte bu gördüğünüz radyatör," dedi Josephine Teyze, solgun ve cılız parmaklarından biriyle bir radyatörü işaret ederek. "Ona hiç dokunmayın, e mi? Bu evde çok üşüyebilirsiniz. Patlar diye korktuğum için radyatörü asla açmam, bu yüzden çoğu kez akşamları epey soğuk olur."

Violet ve Klaus kısa bir an bakıştılar, Sunny de her ikisine baktı. Josephine Teyze onları yeni yuvalarında gezdiriyordu ve anlaşıldığı kadarıyla evin içindeki her şeyden korkuyordu. Ayağı takılan birinin sendeleyip boynunu kırmasına yol açabileceğini söylediği kapı önündeki

paspastan, her an devrilerek insanı ezip yamyassı hale getirebileceğini söylediği oturma odası divanına kadar.

"İşte bu gördüğünüz telefon," dedi Josephine Teyze, telefonu işaret ederek. "Yalnız acil durumlarda kullanılması gerekir, çünkü elektrik çarpması açısından tehlikeli."

"Doğrusunu isterseniz," dedi Klaus, "elektrikle ilgili bir hayli şey okudum. Telefonun tamamen güvenli olduğuna gayet eminim."

Josephine Teyze sanki bir şey üstüne sıçramış gibi ellerini beyaz saçlarına doğru çırptı. "Okuduğunuz her şeye inanmanız doğru değil," diye uyarıda bulundu.

"Sırf el altındaki malzemeleri kullanarak bir telefon yapmıştım bir ara," dedi Violet. "Eğer isterseniz, o telefonu tamamen sökebilir ve nasıl çalıştığını gösterebilirim size. Belki bu içinizi rahatlatır."

"Aynı kanıda değilim," dedi Josephine Teyze yüzünü asarak.

"Berdiş!" diye atıldı Sunny. Bu sözle herhalde

"Eğer isterseniz, telefonu ısırıp zararsız olduğunu gösterebilirim size," demek istiyordu.

"Berdiş mi?" diye sordu Josephine Teyze, solmuş çiçek desenli halıdan bir pamuk parçasını almak için yere doğru eğilirken. "Ne demek şu 'berdiş' kelimesi? Dil konusunda bir uzman sayılırım ben ve 'berdiş'in ne anlama geldiğine ilişkin hiçbir fikrim yok. Yoksa, bir yabancı dil mi konuşuyor kardeşiniz?"

"Ne yazık ki Sunny henüz akıcı konuşamıyor," dedi Klaus, küçük kız kardeşini kucağına alırken. "Daha çok bebekçe bir konuşma biçimi."

"Vırdı!" diye çığlık attı Sunny, "Buna bebekçe konuşma demene karşıyım!" anlamına gelen bir bağırışla.

"Öyleyse, ona düzgün bir dille konuşmayı öğretmem gerek," dedi Josephine Teyze katı bir tavırla. "Aslına bakılırsa, her üçünüzün de dilbilgisi konusunda biraz bilgi tazelemeye gerek duyduğuna eminim. Dilbilgisi hayattaki en büyük neşe kaynağıdır, siz de öyle düşünmüyor musunuz?"

Üç kardeş karşılıklı bakıştılar. Violet'e kalırsa

hayattaki en büyük neşe kaynağı buluş yapmaktı. Klaus bunun kitap okumak olduğunu düşünüyordu. Sunny ise hiç kuşkusuz en büyük keyfi eline geçirdiği şeyleri ısırmaktan alıyordu. Baudelaire kardeşlerin dilbilgisine, yani bir dilin nasıl yazılıp konuşulması gerektiğine ilişkin kurallara bakışı üzümlü çöreğe bakışlarından pek farklı değildi. Hoş bir tadı olan, ama uğruna yaygara koparmaya değmeyecek bir şey yani. Bununla birlikte Josephine Teyze'nin görüşüne karşı çıkmak kaba bir davranış gibi göründü çocuklara.

"Evet," dedi Violet sonunda. "Dilbilgisini her zaman sevmişizdir biz."

Josephine Teyze başını salladı ve Baudelaire kardeşlere küçük bir gülücük verdi. "Peki, şimdi size odanızı göstereyim. Evdeki geziye akşam yemeğinden sonra devam ederiz. Şu kapıyı açarken, tahta bölümü şuradan itmeniz yeterli. Asla kapı tokmağını kullanmayın. Kırılıp milyon parçaya ayrılmasından ve bunlardan birinin gözüme çarpmasından korkarım hep."

Baudelaire kardeşler bütün evde tek bir nesneye

bile dokunmalarına izin verilmeyeceğini düşünmeye başladılar, ama Josephine Teyze'ye gülümseyerek tahta bölümü ittiler. Kapının açılmasıyla birlikte geniş ve aydınlık bir oda göründü. Duvarlar yalın beyaz boyayla kaplıydı ve yerde düz mavi renkte bir halı seriliydi. İçeride oldukça büyük iki yatak ve Sunny için konduğu besbelli bir bebek karyolası vardı; her üçü de düz mavi renkte birer örtüyle kaplıydı. Yatakların ayak dibinde eşya saklamaya yarayan birer büyük sandık duruyordu. Odanın öbür ucunda hepsinin giysilerini koyabileceği koca bir gömme dolap, dışarıdaki manzarayı seyretmeye uygun küçük bir pencere ve ne amaçla konduğu anlaşılamayan bir teneke kutusu yığını vardı.

"Kusura bakmayın, üçünüz tek bir odayı paylaşmak zorunda kalacaksınız," dedi Josephine Teyze, "çünkü bu ev pek büyük değil. Gerek duyacağınız her şeyi sağlamaya çalıştım, burada rahat edeceğinizi umarım."

"Rahat edeceğimize eminim," dedi Violet, valizini odaya taşıyarak. "Çok teşekkürler, Josephine Teyze."

"Her birinizin sandığında birer hediye var," dedi Josephine Teyze.

Hediye mi? Baudelaire kardeşler uzun, ama çok uzun bir zamandan beri hediye almamışlardı. Josephine Teyze yüzünde bir gülümsemeyle ilk sandığa doğru yürüdü ve kapağını açtı. "Violet için sevimli bir yeni oyuncak bebek var, yanında da ona giydirebileceği bol miktarda elbise." Elini sandığın içine uzatarak, minicik bir ağzı ve donuk bakışlı iri gözleri olan plastik bir oyuncak bebek çıkardı. "Ne kadar tatlı, değil mi? Adı Şirincik."

"Ah, teşekkür ederim," dedi Violet. Oysa, on dört yaşında bir kız olarak bebeklerle oynama çağını çoktan geçmişti. Hatta küçükken de bebeklerden pek hoşlanmamıştı. Yüzünde zorlama bir gülücükle Şirincik adlı bebeği Josephine Teyze'nin elinden aldı ve ufacık plastik başını okşadı.

"Ve Klaus için bir maket tren seti var," dedi Josephine Teyze. İkinci sandığını kapağını açtı ve küçücük bir tren vagonu katarı çıkardı. "Rayları odanın şu boş köşesinde kurabilirsin."

"Ne kadar hoş," dedi Klaus, heyecanlı görün-

meye çalışarak. Oysa maket trenleri oldum olası sevmezdi. Parçaları bir araya getirmek epeyce uğraş isteyen bir şeydi ve üstelik bu iş bittiğinde sonu gelmez daireler çizerek dönüp duran bir şey çıkıyordu ortaya.

"Ve de minik Sunny için," dedi Josephine Teyze, bebek karyolasının ayak dibindeki en küçük sandığın içine elini uzatarak, "işte bir çıngırak. Bak, Sunny, ne kadar cici sesler çıkarıyor."

Sunny dört keskin dişini göstererek Josephine Teyze'ye gülümsedi. Ama kardeşleri onun çıngıraklardan ve sallanırken çıkardıkları kulak tırmalayıcı seslerden nefret ettiğini biliyorlardı. Daha çok küçükken ona bir çıngırak alınmıştı. Baudelaire ailesinin evini yok eden o büyük yangında yitirmekten üzüntü duymadığı tek şey o çıngıraktı.

"Bize bütün bunları vermeniz," dedi Violet, "çok büyük bir cömertlik." Hediyelerin öyle pek hoşlarına gidecek şeyler olmadıklarını eklemeyecek kadar nazikti.

"Doğrusu, burada benim yanımda oluşunuzdan çok mutluyum," dedi Josephine Teyze. "Dilbilgisi-

ni o kadar çok seviyorum ki. Sizler gibi üç güzel çocukla dilbilgisi sevgimi paylaşma olanağını bulacağım için heyecanlıyım. Pekala, yerleşmeniz için birkaç dakika izin size. Daha sonra akşam yemeğini yeriz birlikte. Görüşmek üzere."

"Josephine Teyze, o teneke kutular ne işe yarıyor," diye sordu Klaus.

"O kutular mı? Hırsızlara karşı elbette," dedi Josephine Teyze, başının üstündeki saç topuzuna hafifçe vurarak. "Herhalde sizler de hırsızlardan benim kadar korkuyor olmalısınız. Her gece bu teneke kutuları kapının tam önüne koyun. Böylece içeriye girmeye kalkan hırsızlar kutuları devirir ve çıkan gürültüyle siz de uyanmış olursunuz."

"Peki ama, kızgın bir hırsızın bulunduğu bir odada uyandık diyelim, ne yapacağız o zaman?" diye sordu Violet. "Böyle bir durumda hırsızı görmemiş gibi yapıp uyumayı tercih ederim."

Josephine Teyze'nin gözleri korkudan iri iri açıldı. "Kızgın hırsızlar mı?" diye tekrarladı. "Kızgın hırsızlar, ha? Ne diye kızgın hırsızlardan söz ediyorsun şimdi? Hepimizi daha da korkutmaya

mı çalışıyorsun yani?"

"Tabii ki hayır," diye kekeledi Violet, konuyu açan kişinin kendisi olmadığını belirtmekten kaçınarak. "Özür dilerim. Sizi korkutmak gibi bir niyetim yoktu."

"Öyleyse, bundan hiç söz etmeyelim artık," dedi Josephine Teyze, sanki o anda bir hırsızın ayağına takılmış gibi teneke kutulara sinirli bir bakış fırlatarak. "Birkaç dakika içinde yemek masasında bekliyorum sizi."

Baudelaire öksüzleri kapıyı kapatıp çıkan yeni vasilerinin koridordaki tıpış tıpış ayak seslerinin kesilmesinden sonra konuşmaya başladılar.

"Şirincik aslında Sunny'ye uygun olabilir," dedi Violet, oyuncak bebeği kardeşine uzatarak. "Sanırım, çiğnemeye elverecek kadar sert plastikten yapılmış."

"Ve sen de maket treni alabilirsin, Violet," dedi Klaus. "Belki motor kısmını söker ve bir icatta kullanırsın."

"Bu durumda sana da çıngırak kalacak," dedi Violet. "Pek hakça görünmüyor bu."

"Haşki!" diye çığlık attı Sunny. Büyük olasılıkla "Hayatımızda hakça bir şey görmeyeli çok uzun zaman oluyor," gibi bir şey söylemek istiyordu.

Baudelaire kardeşler buruk bir gülümseyişle birbirlerine baktılar. Sunny doğru söylüyordu. Anne babalarının ellerinden alınması hakça değildi. Gittikleri her yerde alçak ve iğrenç Kont Olaf'ın peşlerine düşmesi ve servetlerini ele geçirmekten başka bir şey düşünmemesi hakça değildi. Bir akrabadan ötekine taşınmaları ve her yeni evde korkunç şeyler yaşamaları hakça değildi. Baudelaire kardeşler sanki bir tür dehşet otobüsüne, yalnız haksızlık ve mutsuzluk duraklarında duran bir otobüse binmişlerdi. Ve bu yeni evde oynamak için Klaus'a kala kala bir çıngırak kalması kesinlikle hakça değildi elbette.

"Josephine Teyze'nin bizim için bu odayı hazırlarken epeyce uğraşıp didinmiş olduğu apaçık ortada," dedi Violet üzgünce. "İyi kalpli birine benziyor. İçimizden bile olsa, yakınmamalıyız."

"Haklısın," dedi Klaus, çıngırağını eline alıp

isteksizce yavaş yavaş sallayarak. "Yakınmamamız gerekir."

"Eyki!" diye çığlık attı Sunny, "Her ikiniz de haklısınız, yakınmamamız gerekir," gibi bir şey söylemek istercesine.

Klaus pencereye doğru yürüdü ve karanlığa gömülmekte olan manzaraya baktı. Güneş, Ağlayan Göl'ün mürekkebe benzer derin sularında batmaya yüz tutmuş ve soğuk bir akşam rüzgarı esmeye başlamıştı. Arada cam olmasına karşın, hafif bir ürperti geçti Klaus'un içinden. "Elimde değil, yakınmak istiyorum," dedi.

"Çorba soğuyacak!" diye seslendi mutfaktan Josephine Teyze. "Haydi bakalım, yemeğe gelin."

Violet elini Klaus'un omzuna koydu ve avutucu bir tavırla omzunu hafifçe sıktı. Üç kardeş tek bir söz etmeden koridor boyunca yürüyerek yemek odasına geçtiler. Josephine Teyze dört kişilik bir sofra kurmuş ve Sunny için bir minder koymayı da unutmamıştı. Odanın karşı köşesinde bir başka teneke kutu yığını duruyordu. Hani olur ya, hırsızlar yemeklerini çalmaya kalkmasın diye herhalde!

"Aslına bakılırsa," diye başladı konuşmaya Josephine Teyze, "az önce kullandığım 'çorba soğuyacak' deyiminin genelde çorbayla bir ilgisi yok. Yemeğin hazır olduğunu belirtir sadece. Ne var ki, bu akşam sizin için sahiden de çorba yaptım."

"Ah, ne güzel," dedi Violet. "Soğuk bir akşamda sıcak çorba gibisi olamaz."

"Doğrusunu isterseniz, sıcak çorba değil bu," dedi Josephine Teyze. "Sıcak bir şey pişirmem hiç, çünkü ocağı açmaktan korkarım. Bir anda patlayıp etrafı alevlere boğabilir. Akşam yemeği olarak bir tür soğuk çorba olan cacık yaptım size."

Baudelaire kardeşler bakıştılar ve keyiflerinin kaçtığını gizlemeye çalıştılar. Cacığın daha çok sıcak günlerde ağız tadıyla içilecek bir şey olduğunu herhalde biliyor olmalısınız. Kendim bir seferinde Mısır'da yılan oynatıcısı olarak çalışan bir dostumu ziyaret ederken bu zevki tatmıştım. İyi hazırlanmış olan cacığın lezzetli ve taze salatalık kokulu bir tadı olur; yudumladığınız her kaşıkta bir serinlik ve ferahlık duygusu yayılır ağzınıza. Ama soğuk bir günde insanın içini titreten bir odada cacık yemek

ancak bir yarasa yuvasında eşek arısı sürüsüyle karşılaşmak kadar hoş gelebilir insana. Ölüm sessizliğine bürünen üç çocuk Josephine Teyze'yle birlikte masaya oturdular ve balçığa benzer soğuk karışımı mideye indirmek için elinden geleni yaptılar. Buz gibi yemeği yerken Sunny'nin dört dişinin kaşığa çarparak çıkardığı çatır çutur sesler duyuluyordu sadece. Sizin de bildiğinize eminim, masada hiç kimse konuşmadığı zaman, yemek saatlerce sürüyormuş gibi gelir insana. Bu nedenle Josephine Teyze sessizliği bozduğunda, bir hayli uzun zaman geçmişti sanki.

"Sevgili kocamın ve benim hiç çocuğumuz olmadı," dedi yaşlı kadın, "çünkü çocuk sahibi olmaktan korkuyorduk. Ama burada benimle birlikte oluşunuzdan çok mutlu olduğumu bilmenizi isterim. Genellikle bu tepede kendi başıma çok yalnız kalırım. Bay Poe bir mektup yazarak sıkıntılı durumunuzu anlattığında, sevgili Ayk'ı yitirince içine düştüğüm yalnızlığa benzer bir sıkıntı çekmenize gönlüm elvermedi."

"Ayk kocanız mıydı?" diye sordu Violet.

Josephine Teyze gülümsedi, ama bakışları Violet'in üzerinde değildi. Sanki Baudelaire kardeşlerle değil, kendi kendine konuşuyor gibiydi. "Evet," dedi çok derinden gelen bir sesle, "benim kocamdı, ama bunun ötesinde bir önemi vardı benim için. En iyi dostumdu, dilbilgisi sevgime ortaktı ve de tanıdığım kadarıyla ağzında kraker varken ıslık çalabilen tek kişiydi."

"Annemiz de aynı şeyi yapabiliyordu," dedi Klaus gülümseyerek. "En gözde parçası Mozart'ın on dördüncü senfonisiydi."

"Ayk'ın gözde parçası Beethoven'in dördüncü kuartetiydi," diye karşılık verdi Josephine Teyze. "Öyle görünüyor ki, aileye özgü bir beceri bu."

"Onunla hiç tanışmadığımız için üzgünüm," dedi Violet. "Harika biri olduğu anlaşılıyor."

"Harika biriydi," dedi Josephine Teyze, gözlerini cacığa dikerek ve buz gibi soğuk olmasına karşın cacık kasesini üfleyerek. "Ölümüne o kadar üzüldüm ki, bilemezsiniz. Hayatımdaki en özel iki şeyi kaybetmiş oldum."

"İki mi?" diye sordu Violet. "Ne demek istedi-

ğinizi anlayamadım."

"Ayk'ı yitirdim," dedi Josephine Teyze, "ve onunla birlikte Ağlayan Göl'ü de. Yani, göl gerçekten yitip gitmiş değil tabii. Aşağıda vadinin orada duruyor hala. Ama ben kıyısında büyümüştüm o gölün. Her gün sularında yüzerdim. Plajlardan hangisinin kumluk, hangisinin taşlık olduğunu bilirdim. Sularının ortasındaki bütün adaları ve kıyısı boyunca uzanan bütün mağaraları bilirdim. Ağlayan Göl benim için bir dost gibiydi. Ama zavallı Ayk'ı elimden çekip alınca, bir daha yanına yaklaşmaktan korkar oldum. Sularında yüzmeyi bıraktım. Bir daha kumsallarına gitmedim asla. Hatta onunla ilgili bütün kitapları kaldırıp bir tarafa koydum. Ona bakmaya katlanabilmemin tek yolu, onu kütüphanedeki Geniş Pencere'den seyretmek artık."

"Kütüphane mi?" diye sordu Klaus, gözleri parlayarak. "Yani, bir kütüphaneniz var, ha?"

"Elbette," dedi Josephine Teyze. "Dilbilgisi kitaplarımı başka nerede tutabilirim ki? Eğer hepiniz cacığınızı bitirdiyseniz, kütüphaneyi göstereyim size."

"Bir kaşık daha alamam artık," dedi Violet, içinden geçeni dosdoğru söyleyerek.

"Umm!" diye çığlık attı Sunny, onu onaylayan bir tavırla.

"Yo, yo, Sunny," dedi Josephine Teyze. "Söylediğin söz dilbilgisi bakımından doğru değil. Herhalde 'Ben de yemeğimi bitirdim,' demek istiyordun."

"Umm!" diye diretti Sunny.

"Aa, olacak şey değil, senin dilbilgisi dersleri alman gerekir," dedi Josephine Teyze. "Kütüphaneye gitmek daha da önem kazandı şimdi. Haydi gelin, çocuklar."

Yarısı dolu cacık kaselerini masada bırakan Baudelaire kardeşler, koridor boyunca Josephine Teyze'nin peşinden yürüdüler. Bu arada geçtikleri yerlerde kapı tokmaklarından hiçbirine dokunmamaya özen gösterdiler. Koridorun sonuna vardıklarında, Josephine Teyze durdu ve sıradanmış gibi görünen bir kapıyı açtı. Kapıdan içeriye adım atan çocuklar, sıradanlıkla hiç ilgisi olmayan bir odaya girdiklerini fark ettiler.

Kütüphane, çoğu oda gibi kare ya da dikdörtgen biçimli değildi; kavisli köşeleriyle oval bir biçime sahipti. Bu oval odanın bir duvarı kitaplara ayrılmıştı. Üst üste sıralanan rafların hepsi baştan aşağı dilbilgisi kitaplarıyla doluydu. Duvara uyacak şekilde kavisli olan bir dizi ahşap kitap rafında bir isimler ansiklopedisinin ciltleri vardı. Fiillerin tarihini anlatan çok kalın kitaplar vardı; bunlar parlak bir ışıltı saçacak şekilde cilalanmış metal kitap raflarına dizilmişti. Cam vitrinli dolapların içine sanki bir evde bulundurulmak için değil, bir kitapçıda satışa sunulmak için konmuş gibi görünen sıfat el-kitapları vardı. Odanın ortasında rahat görünümlü birkaç koltuk; her birinin önünde de insanın kitap okurken rahatça bacaklarını uzatabileceği birer ayak taburesi vardı.

Ama çocukların asıl ilgisini çeken şey oval odanın uzak taraftaki diğer duvarıydı. Bu duvar tabandan tavana kadar tek parçalı ve kavisli kocaman bir cam tabakadan oluşan bir pencere biçimindeydi. Camın arkasında Ağlayan Göl'ün nefes kesecek kadar güzel bir manzarası görülüyordu.

Çocuklar daha yakından bakmak için birkaç adım atınca, sırf gölü seyretmek yerine kopkoyu sularının yukarısında göğe doğru yüzüyorlarmış gibi bir duyguya kapıldılar.

"Göle bakmaya katlanabildiğim tek yol bu," dedi Josephine Teyze daha da alçalan sesiyle. "İşte böyle çok uzaktan. Çok daha yakınına gittiğimde, kumsalda sevgili Ayk'la yaptığım son piknik aklıma geliyor. Göle girmek için yemekten sonra bir saat beklemen gerekir diyerek uyardım onu, ama yalnız kırk beş dakika bekledi o. Bu sürenin yeterli olacağını sanmıştı."

"Yoksa, vücuduna kramp mı girdi?" diye sordu Klaus. "Yemeğin ardından bir saat beklemeden yüzenlerin başına böyle bir şey geldiği söylenir."

"Nedenlerden biri bu," dedi Josephine Teyze, "ama Ağlayan Göl'de bir şey daha var. Eğer yemekten sonra bir saat beklemezseniz, Ağlayan Sülükler üstünüzdeki yemek kokusunu alarak saldırıya geçerler."

"Sülükler mi?" diye sordu Violet.

"Sülükler," diye açıklamaya başladı Klaus, "bi-

raz solucana benzeyen yaratıklardır. Gözleri yoktur ve su kütlelerinde yaşarlar. Beslenmek için canlılara yapışarak kanlarını emerler."

Violet korkudan titredi. "Ne kadar korkunç!"

"Yücik!" diye çığlık attı Sunny. "Sülüklerin kaynaştığı bir gölde yüzmeye hangi akla hizmetle kalkar bir insan?" gibisinden bir şey söylemek istiyordu herhalde.

"Ağlayan Sülükler bildiğimiz olağan sülüklerden oldukça farklıdır," dedi Josephine Teyze. "Altı sıra halinde uzanan çok sivri dişleri ve çok keskin burunları vardır; çok, ama çok uzakta bile en küçük yiyecek kırıntısının kokusunu alırlar. Çoğunlukla insanlara pek zarar vermezler ve yalnız ufak balıkların peşine düşerler. Ama bir insandan yiyecek kokusunu aldıkları an, hemen etrafına üşüşürler ve... ve..." Josephine Teyze'nin gözleri yaşlarla doldu ve soluk pembe bir mendil çıkarıp gözyaşlarını sildi. "Özür dilerim, çocuklar. Bir cümleyi 've' kelimesiyle bitirmek dilbilgisi bakımından doğru değil; ama Ayk'ı düşünürken o kadar üzülüyorum ki, onun ölümü hakkında bir türlü

konuşamıyorum."

"Bu konuyu açtığımız için özür dileriz," dedi Klaus çarçabuk. "Sizi üzmek gibi bir niyetimiz yoktu."

"Tamam, geçti artık," dedi Josephine Teyze, burnunu çekerek. "Gönlüm Ayk'ı başka yönleriyle anmak istediğinden böyle oluyor işte. Gün ışığını hep severdi o. Şu anda her neredeyse, oranın alabildiğine güneşli olduğunu hayal etmek hoşuma gidiyor. Öldükten sonra insanın başına ne geldiğini kimse bilemez elbette. Ancak kocamı çok, ama çok sıcak bir yerdeymiş gibi düşünmem güzel bir şey. Sizce de öyle değil mi?

"Bence de öyle," dedi Violet. "Çok güzel bir şey bu." Bir an yutkundu. Josephine Teyze'ye söylemek istediği başka bir şey vardı. Ama insanın daha birkaç saat önce tanımış olduğu bir kimsenin ne tür şeyle duymaktan hoşlandığını kestirmesi zordur. "Josephine Teyze," diye söze başladı ürkekçe, "başka bir yere taşınmayı düşündünüz mü hiç? Ağlayan Göl'den uzak bir yerde yaşasanız, belki içiniz daha rahat eder."

"Biz de sizinle birlikte geliriz," diye birdenbire söze karıştı Klaus.

"Ah, bu evi asla satamam," dedi Josephine Teyze. "Şu emlakçılar ödümü koparıyor."

Üç kardeş kaçamak bakışlarla birbirlerini süzdüler, yani Josephine Teyze'ye belli etmeden bakıştılar. Emlakçılardan korkan bir kişiyi daha önce duymamıştı hiçbiri.

İki tür korku vardır. Bunlardan biri akla uygun, biri ise akıldışıdır. Sözgelimi, Baudelaire öksüzlerinin Kont Olaf karşısında duydukları korku akla uygundur; çünkü bu kişi onları yok etmek isteyen kötü bir adamdır. Ama böğürtlenli pastadan çekinmeleri akıldışı bir korku olur; çünkü nefis bir pastadır bu ve şimdiye kadar tek bir insanın canını yakmış değildir. Yatak altına gizlenmiş bir canavardan korkmak akla uygundur; çünkü yatağınızın altında sizi yiyip yutmaya hazır bir canavar her an olabilir. Ama emlakçılardan çekinmek akıldışı bir korkudur. Eminim ki siz de biliyorsunuz, emlakçılar ev alım satımına aracılık eden kişilerdir. Bir emlakçının ara sıra iğrenç sarı renkte bir pardösü

giyme dışında yapabileceği en büyük kötülük size berbat bir ev göstermesidir. Bu bakımdan bir emlakçı karşısında insanın ödünün kopması tamamen akıldışıdır.

Kopkoyu göl sularına bakan ve Josephine Teyze'nin yanında geçirecekleri hayatı düşünen Violet, Klaus ve Sunny'nin içinden de bir korku geçiyordu. Ama bunun akla uygun mu, yoksa akıldışı mı olduğunu anlamak dünya çapında bir korku uzmanı için bile zordu. Baudelaire kardeşlerin korkusu talihsizliğin çok geçmeden başlarına bela olacağıydı. Bu korku bir yandan akıldışıydı; çünkü Josephine Teyze göründüğü kadarıyla iyi bir kişiydi ve Kont Olaf ortalıkta yok gibiydi. Ama öte yandan Baudelaire kardeşler öylesine dehşet verici olaylar yaşamışlardı ki, yeni bir felaketin hemen köşe başında karşılarına çıkacağını düşünmeleri akla uygun görünüyordu.

BÖLÜM

Üç

'*Olayları* doğru açıdan görmek' denen bir hayata bakış biçimi vardır. Basit bir anlatımla bu söz, 'tam içinde bulunduğunuz anda başınıza gelen şeyleri farklı bir dönemde olup biten veya farklı insanların başına gelen şeylerle karşılaştırarak rahatlamak' anlamına gelir. Örneğin, burnunuzun ucunda çıkan çirkin bir sivilce yüzünden canınız sıkıldığında, sivilcenize doğru açıdan bakarak kendinizi rahatlatmayı deneyebilirsiniz. Sivilcenizin yol açtığı durumu bir ayının midesine indirdiği kişinin durumuyla karşılaştırabilir ve aynada çirkin sivilcenize bakarken, "Eh, hiç

olmazsa bir ayının midesinde değilim," diyebilirsiniz kendi kendinize.

Olayları doğru açıdan görmenin çok seyrek olarak işe yaradığını hemen anlayabilirsiniz. Çünkü gözlerinizi kendi çirkin sivilcenize dikmişken, bir ayının midesine indirdiği kişiye yoğunlaşmanız zordur. Yeni evlerine taşındıktan sonraki günlerde Baudelaire öksüzleri de böyle bir durumu yaşadılar. Sabahleyin portakal suyu ve kızarmamış ekmekten oluşan kahvaltı sofrasının başına Josephine Teyze'yle birlikte oturdukları zaman, "Eh, hiç olmazsa Kont Olaf'ın iğrenç tiyatro topluluğu için yemek pişirmek zorunda değiliz," diye geçiriyordu içinden Violet. Öğleden sonra Josephine Teyze onları kütüphaneye götürüp dilbilgisi öğretmeye çalıştığı zaman, "Eh, hiç olmazsa bizi Peru'ya kaçıracak bir Kont Olaf yok başımızda," diye geçiriyordu içinden Klaus. Ve akşamleyin portakal suyu ve kızarmamış ekmekten oluşan yemek sofrasına Josephine Teyze'yle birlikte oturdukları zaman, "Eh, hiç olmazsa hiçbir yerde Kont Olaf'ın izini görmü-

yoruz," anlamında "Pişk!" diye geçiriyordu içinden Sunny.

Gelgelelim, Josephine Teyze'nin yanındaki hayatlarını daha önce başlarına gelen mutsuz olaylarla karşılaştırmak için ne kadar uğraşırlarsa uğraşsınlar, üç kardeş içinde bulundukları koşullardan duydukları hoşnutsuzluğun önüne geçemiyorlardı. Violet boş zamanlarında maket tren setindeki dişlileri ve demiryolu makaslarını sökerek, Josephine Teyze'yi ürkütmeksizin sıcak yemek pişirmeyi sağlayacak bir şeyler icat etmeyi umuyordu; ama içinde uyanan 'Ah, keşke şu Josephine Teyze ocağın düğmesini bir çevirse,' duygusunun önüne geçemiyordu. Klaus kütüphanedeki koltukların birine oturup ayaklarını bir tabureye uzatarak, ta güneş batana kadar dilbilgisi kitapları okuyordu; ama dışarıya göz atıp iç karartıcı göle bakarken içinde uyanan "Ah, keşke hala Monty Amca'yla ve onun sürüngenleriyle birlikte yaşıyor olsaydık," duygusunun önüne geçemiyordu. Ve Sunny günlük uğraşlar arasında fırsat bulur bulmaz Şirincik

adlı oyuncak bebeğin başını ısırıyordu, ama içinde uyanan "Ah, keşke anne babamız şu anda sağ olsaydı ve kardeşlerimle birlikte kendi evimizde güven içinde yaşıyor olsaydık," duygusunun önüne geçemiyordu.

Josephine Teyze dışarıda kendisini ürküten birçok şey olduğu için evden çıkmayı pek fazla sevmeyen biriydi. Ama bir gün çocuklar ona taksi şoförünün yakında gelmesi beklenen Herman Kasırgası'yla ilgili sözlerini aktarınca, eve gerekli şeyleri satın almak üzere onları kasabaya götürmeyi kabul etti. Josephine Teyze otomobile binmekten de korkuyordu, çünkü kapıların sıkışması nedeniyle içeride kalıp bir daha çıkamayabileceğini düşünüyordu. Bu nedenle tepeden aşağıya giden uzun yolu yürüyerek indiler. Markete vardıkları zaman Baudelaire kardeşlerin ayaklarına kara sular inmişti, yani yorgunluktan yürüyecek halleri kalmamıştı.

Josephine Teyze limon kasasına doğru elini uzatırken, "Sizin için yemek pişirmemizin bir sakıncası var mı, efendim?" diye sordu Violet.

"Kont Olaf'ın yanında kalırken, putaneska sosu yapmayı öğrenmiştik. Oldukça kolay ve tamamen güvenli bir yemekti."

Josephine Teyze olmaz anlamında başını salladı. "Bakıcınız olarak size yemek pişirmek bana düşen bir sorumluluk. Üstelik şu soğuk limon haşlaması tarifini denemek için can atıyorum. Kont Olaf'ın kesinlikle kötü bir adam olduğu anlaşılıyor. Olacak şey değil, insan hiç çocukları bir ocağın yanında durmaya zorlar mı?"

"Bize karşı çok acımasızdı," diye onayladı Klaus, ama onunla birlikte yaşarken yemek pişirmeye zorlanmanın karşılaştıkları sorunların en hafifi olduğunu eklemekten kaçındı. "Ayak bileğindeki korkunç dövme hala bir karabasan gibi rüyalarıma giriyor. Hep korkuturdu beni."

Josephine Teyze kaşlarını çattı ve saç topuzuna hafifçe vurdu. "Bak bu olmadı, bir dilbilgisi yanlışı yaptın," dedi sertçe. "Az önce 'Hep korkuturdu beni' derken, seni korkutanın ne olduğu açık değildi, oysa kastettiğin dövmeydi. Dolayısıyla 'Bu dövme beni hep korkuturdu,' demen

gerekirdi. Anladın mı, bakayım?"

"Evet, anladım," dedi Klaus iç geçirerek. "Bu yanlışıma dikkat çektiğiniz için teşekkür ederim, Josephine Teyze."

"Petu!" diye çığlık attı Sunny. Büyük olasılıkla "Klaus canını sıkan bir şeyden söz ederken, onun yaptığı dilbilgisi yanlışına dikkat çekmek pek de hoş değil," gibi bir şey söylemek istiyordu.

"Yo, yo, Sunny," dedi Josephine Teyze katı bir tavırla, alışveriş listesinden başını kaldırarak. "Dilimizde 'petu' diye bir kelime yok. Dili doğru kullanma konusunda söylediklerimi unutma sakın. Pekala, Violet, biraz salatalık alır mısın lütfen? Önümüzdeki hafta size bir daha cacık yaparım diye düşündüm."

Violet mızıldandı, yani inler gibi bir sesle kendi kendine söylendi. Ama yeniden cacıklı akşam yemeğine oturmaktan duyduğu hoşnutsuzluğu gizlemeye çalışarak, Josephine Teyze'ye gülümsedi ve salatalık aramak üzere marketin içindeki bir koridora yöneldi. Raflarda duran ve ancak ocakta pişirilebilecek olan bütün o güze-

lim yiyeceklere özlemle baktı. Maket tren motorundan yapmaya çalıştığı icatla günün birinde Josephine Teyze ve kardeşleri için nefis bir sıcak yemek pişirmeyi umdu. Bir süre buluşçu düşüncelerine daldığı için önüne bakmadan yürüdü ve ansızın birine çarpınca duruverdi.

"Kusura bak..." diye konuşmaya başlayacakken, gözlerini yukarıya kaldırdığında sözlerini bitiremedi. Başında mavi bir denizci kepi bulunan ve sol gözünü siyah bir bantla kapatmış olan uzun ve ince bir adam duruyordu karşısında. Hemen yırtıp açmak için kendisini tutamadığı şık ambalajlı bir doğum günü hediyesi karşısında zevkten dört köşe olmuş gibi gülümsüyordu ona doğru. Parmakları uzun ve kemikliydi; tıpkı Josephine Teyze'nin tepeden aşağıya sarkan evi gibi sakarca yana eğik bir duruşu vardı. Violet gözlerini aşağıya çevirince bunun nedenini anladı. Sol bacağının alt bölümü kalın bir tahta kütük biçimindeydi; takma bacaklı çoğu insan gibi sağlam bacağına yaslandığı için yamuk duruyordu. Gerçi Violet daha önce hiç takma

bacaklı birini görmemişti, ama konuşmasının yarıda kalmasının nedeni bu değildi. Bu duraksama daha önce gördüğü bir şeyle ilgiliydi: Adamın tek gözündeki parlak, ama çok parlak ışıltı ve hemen yukarıda yer alan tek uzun kaş.

Birisi kılık değiştirdiğinde ve yeni kılığı pek de iyi olmadığında, buna ince örtülü kılık değişikliği denebilir. O kişinin muşamba, cam elbise ya da başka saydam bir şey giydiği anlamına gelmez bu. Daha çok insanların bu yeni kılığın arkasında kalan asıl kimliği görebildiği, yani şöyle bir anlık bakışın bile kılık değişikliğine aldanmamaya yettiği anlamına gelir. Violet yürürken çarptığı adama gözlerini dikince bir saniye bile aldanmadı. Onun Kont Olaf olduğunu derhal anladı.

"Violet, bu raflar arasında ne yapıyorsun?" diye sordu Josephine Teyze, arkasından yürüyüp gelirken. "Burada ısıtılması gereken yiyecekler var ve de biliyorsun ki..." Kont Olaf'ı görünce konuşmasını kesti ve bir an Violet'in kafasından onun da Kont Olaf'ı tanıdığı düşüncesi geçti.

Ama Josephine Teyze gülümsedi ve Violet'in umudu kırıldı, yani boşa çıktı.

"Merhaba," dedi Kont Olaf, güleç bir bakışla Josephine Teyze'ye dönerek. "Kız kardeşinize çarptığım için özür dilemek üzereydim ben de."

Josephine Teyze'nin yüzü kıpkırmızı kesildi ve beyaz saçları altında daha da ışıldadı. "Aa, hayır," dedi, Klaus ve Sunny de gürültünün nedenini anlamak için oraya doğru gelirken. "Violet benim kardeşim değil, beyefendi. Ben onun yasal vasisiyim."

Kont Olaf sanki az önce Josephine Teyze ona yaşı geçkin bir peri olduğunu söylemiş gibi eliyle yüzüne bir şaplak indirdi. "Ya öyle mi, inanamıyorum," dedi. "Hanımefendi, birisinin vasisi olacak kadar yaşlı görünmüyorsunuz."

Josephine Teyze bir kez daha kızardı. "Doğrusu, beyefendi, ömrüm boyunca bu gölün kıyısında yaşadım. Bazılarının dediğine göre bu yüzden daha genç görünüyormuşum."

"Bu yörenin bir muhterem zatıyla tanışmak beni mutlu eder," dedi Kont Olaf, mavi denizci

kepini başından çıkararak ve "saygın kişi" anlamında "muhterem zat" gibi süslü bir ifade kullanarak. "Bu kasabaya daha yeni geldim ve yeni bir iş kurmaya soyundum. Bu nedenle yeni tanışıklıklar kurmaya can atıyorum. İzin verirseniz, kendimi tanıtayım."

"Sizi tanıtmak Klaus ve benim için bir mutluluk," dedi Violet, yeniden Kont Olaf'la karşılaştığımda benim gösterebileceğimden daha büyük bir cesaretle. "Josephine Teyze, bu adam Kont..."

"Yo, yo, Violet," diye sözünü kesti Josephine Teyze. "Dilbilgisi kurallarına dikkat et. 'Sizi tanıtmak Klaus ve benim için bir mutluluk olacak' demen gerekirdi, çünkü bizi henüz tanıştırmadın."

"Ama..." diye söze başlamak istedi Violet.

"Dur bakayım, Veronica," diye araya girdi Kont Olaf, ona diktiği tek gözünde parlayan bir ışıltıyla. "Vasin haklı. Başka bir yanlış yapmadan önce, kendimi tanıtmama izin ver lütfen. Benim adım Kaptan Sham ve Demokles İskelesi'nde gezi tekneleri kiralamaya yönelik yeni bir

iş yapıyorum. Sizinle tanışmaktan büyük bir mutluluk duydum, Bayan..."

"Benim adım Josephine Anwhistle," dedi Josephine Teyze. "Bunlar da Violet, Klaus ve minik Sunny Baudelaire."

"Minik Sunny," diye tekrarladı Kaptan Sham, küçük kızı selamlamaktan çok onu yiyecekmiş gibi çıkan bir sesle. "Hepinizle tanışmak benim için bir zevk. Kim bilir, belki bir gün sizi küçük bir tekne gezintisi için göle götürebilirim."

"Icık!" diye çığlık attı Sunny, sanki "Bunu yapmaktansa çamur yerim daha iyi," dercesine.

"Seninle bir yere gideceğimiz falan yok," dedi Klaus.

Josephine Teyze bir kez daha kızardı ve her üç çocuğa sertçe baktı. "Çocuklar dilbilgisi kuralları kadar görgü kurallarını da unutmuşa benziyor," dedi. "Lütfen, Kaptan Sham'dan hemen özür dileyin bakayım."

"O adam Kaptan Sham değil," dedi Violet sabırsızlıkla. "Kont Olaf o."

Josephine Teyze şaşkınlıktan yutkundu ve

gözlerini Baudelaire kardeşlerin tedirgin yüzlerinden Kaptan Sham'ın sakin yüzüne çevirdi. Adamın yüzündeki sırıtkan ifade hala duruyordu, ama Josephine Teyze'nin gerçekten de kılık değiştirmiş Kont Olaf olduğunu anlayıp anlamayacağını beklerken azalan bir güven duygusuyla dudakları hafiften aşağıya kıvrılır gibi olmuştu.

Josephine Teyze onu tepeden tırnağa süzdü ve ardından kaşlarını çattı. "Bay Poe bana Kont Olaf'a karşı tetikte olmamı, yani dikkatli olmamı söylemişti," dedi sonunda. "Ama siz çocukların her yerde onun görme eğiliminde olduğunuzu da eklemişti."

"Evet, onu her yerde görüyoruz," dedi Klaus bitkin bir sesle, "çünkü her yerde karşımıza çıkıyor."

"Şu Kont Omar dediğiniz kişi de kim?" diye sordu Kaptan Sham.

"*Kont Olaf* denen kişi," diye karşılık verdi Josephine Teyze, "korkunç bir adam ve..."

"... şu anda *karşımızda* duruyor," diyerek sözlerini tamamladı Violet. "Kendine ne ad ver-

diği hiç umurumda değil. Aynı parıltılı gözleri var, aynı tek kaşı var..."

"Ama bir sürü insanda bu özellikler var," dedi Josephine Teyze. "Belki inanmayacaksınız, ama kaynanamın sadece tek kaşı değil, aynı zamanda tek kulağı vardı."

"Dövme... evet, dövme!" dedi Klaus. "Dövmeye bakın. Kont Olaf'ın sol ayak bileğinde bir dövme var."

Kaptan Sham rahatlamış gibi derin bir oh çekti ve herkesin açık seçik görebilmesi için tahta bacağını güçlükle yukarıya kaldırdı. Koyu renkli bu tahta tek gözü kadar parıltıyla ışıldayacak derecede cilalanmıştı ve kıvrık bir metal menteşeyle sol dizine tutturulmuştu. "Ama bende sol ayak bileği bile yok ki," dedi ağlamaklı bir ses tonuyla. "Ağlayan Sülükler bacağımı dizime kadar koparıp yediler."

Gözleri yuvalarından çıkacakmış gibi açılan Josephine Teyze, bir elini Kaptan Sham'ın omzuna koydu. "Ah, zavallı adam," der demez, çocuklar artık felaket bulutlarının başlarında dola-

şacağını anladılar hemen. "Bakın, Kaptan Sham'ın neler söylediğini duydunuz mu?" diye sordu onlara yaşlı kadın.

Büyük olasılıkla beyhude olacağını, yani sonuç vermeyeceğini bilmesine karşın, Violet bir kez daha şansını denedi. "Kaptan Sham değil o," dedi. "O..."

"Herhalde Kaptan Sham'ın sırf size muziplik olsun diye Ağlayan Sülükler'in bacağını koparıp yemesine izin verdiğini sanmıyorsunuz, öyle değil mi?" dedi Josephine Teyze. "Lütfen anlatın bize, Kaptan Sham. Bu işin nasıl olduğunu anlatın bize."

"Nasıl desem, daha birkaç hafta önce teknemde oturuyordum işte," dedi Kaptan Sham. "Putaneska soslu makarna yiyordum ve birazını sol bacağıma döktüm. Derken daha farkına varmama kalmadan, sülükler saldırıya geçtiler."

"Kocamın başına da aynı şey gelmişti," dedi Josephine Teyze dudağını ısırarak. Baudelaire kardeşler ise ellerinden bir şey gelmemesinin kızgınlığıyla yumruklarını sıktılar. Kaptan

Sham'ın putaneska sosuyla ilgili öyküsünün kendisine taktığı ad kadar uydurma olduğunu biliyorlardı, ama bunu kanıtlamalarına olanak yoktu.

"Buyurun," dedi Kaptan Sham, cebinden çıkardığı küçük bir kartı Josephine Teyze'ye uzatarak. "Kartvizitimi alın lütfen. Bir dahaki sefer kasabaya indiğinizde belki birlikte birer fincan çay içebiliriz."

"Çok hoş bir şey olur bu," dedi Josephine Teyze, bir yandan da kartviziti okuyarak. "Evet, bakalım, 'Kaptan Sham'ın Gezi Tekneleri. Her teknenin kendinin yelkeni vardır.' Aaa, Kaptan, çok ciddi bir dilbilgisi yanlışı yapmışsınız burada."

"Ne?" dedi Kaptan Sham, tek kaşını yukarıya kaldırarak.

"Bu kartta 'kendinin yelkeni' diye yazılmış. Böyle bir tamlama kurmak dilbilgisi kurallarına aykırı. Çünkü 'Her tekne ona ait olan yelkeniyle yüzer,' gibi bozuk bir cümle çıkar ortaya. Oysa 'kendi yelkeni' demeniz yeterli olurdu. Bu çok

yaygın bir yanlıştır, Kaptan Sham, ama berbat bir yanlış."

Kaptan Sham'ın yüzü karardı ve bir an tahta bacağını kaldırıp bütün gücüyle Josephine Teyze'ye vuracakmış gibi bir ifade aldı. Ama ardından yüzüne yayılan bir gülümsemeyle bu karartı dağıldı. "Böyle bir uyarıda bulunduğunuz için teşekkür ederim," diyebildi sonunda.

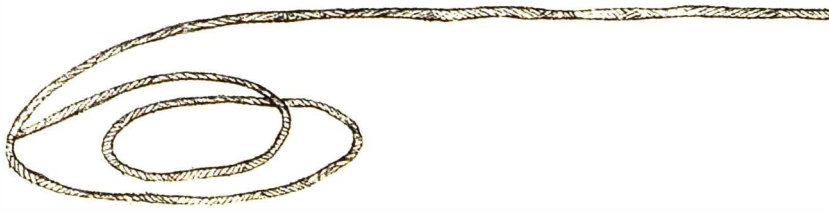
"Boş verin, önemi yok," dedi Josephine Teyze. "Haydi, çocuklar, satın aldığımız şeylerin parasını ödeyelim şimdi. Umarım yakında yine görüşürüz, Kaptan Sham."

Kaptan Sham gülümseyerek elini salladı. Ama Josephine Teyze'nin sırtını çevirmesiyle birlikte bu gülümsemenin hemen alaycı bir bakışa dönüştüğü çocukların gözünden kaçmadı. Evet, yaşlı kadını kandırmıştı ve bunun önüne geçmek için Baudelaire kardeşlerin yapabilecekleri bir şey yoktu. Geri kalan bütün öğleden sonrayı alışveriş torbalarını tepeye taşımak için yorgun argın adımlarla yokuş yukarı tırmanmakla geçirdiler. Ama kucaklarındaki salatalık ve li-

monların ağırlığı, yüreklerini daraltan ağırlığın yanında hiç kalırdı. Bu zorlu yolculuk boyunca Josephine Teyze daha yeni tanıdığı Kaptan Sham'ın ne kadar tatlı bir adam olduğundan ve onu yeniden görmeyi ne kadar istediğinden söz edip durdu. Oysa onun aslında Kont Olaf ve korkunç bir adam olduğunu bilen çocukların içinden geçen tek istek, hayatları boyunca onu bir daha görmemekti.

Gelişmelerin tam bu noktasına uygun düşen bir deyimi üzülerek kullanmak zorundayım. Balıkçılık dünyasından alınmış olan 'oltaya düşmek' diye bir deyim vardır. Balığın olta ipinin ucundaki yeme aldanarak olta iğnesine takılmasını anlatır. Hoş bir yalanın büyüsüne kapılarak gözleri başka bir şeyi göremeyecek hale gelenlerin başına da aynı şey gelir. Kaptan Sham'ın oltasındaki yemin peşine Josephine Teyze düşmüş, ama iğneye Violet, Klaus ve Sunny takılmıştı. Suskun bir şekilde yokuş yukarı tepeyi tırmanan çocuklar arkadaki Ağlayan Göl'e baktılar; kör talihleri karşısında yüreklerini saran ve iliklerine

kadar işleyen ürpermenin soğukluğunu hissettiler. Bu duygu üşümelerine ve düşünceye dalmalarına yol açtı. Gölgelerle dolu göle bakmanın ötesinde, derin sularının ortasına atılmış gibi çaresiz bir durum içindeydiler sanki o anda.

BÖLÜM

Dört

Aynı günün akşamı, Baudelaire kardeşler Josephine Teyze'yle birlikte masanın başına oturdular ve midelerine oturan soğuk bir boşlukla yemeklerini yediler. Bu mide kazınması bir ölçüde Josephine Teyze'nin yemek diye hazırladığı soğuk limon haşlaması yüzündendi. Ama bir

ölçüde de ve belki daha fazla Kont Olaf'ın yeniden hayatlarına girmiş olduğunu öğrenmenin onlarda uyandırdığı endişe yüzündendi.

"Şu Kaptan Sham kesinlikle cana yakın biri," dedi Josephine Teyze, ağzına bir limon kabuğu parçası atarken. "Yeni bir kasabaya taşındığı ve bir bacağını yitirdiği için, kendisini çok yalnız hissediyor olmalı. Belki onu bir akşam yemeğe çağırsak iyi olur."

"Size anlatmak için deminden beri uğraşıp duruyoruz, Josephine Teyze," dedi Violet, bir yandan da daha fazla yemiş görünmek için tabağındaki haşlamayı sağa sola iterken. "O adam Kaptan Sham değil. Kılık değiştirmiş Kont Olaf."

"Bu saçmalığı yeterince dinledim," dedi Josephine Teyze. "Bay Poe bana Kont Olaf'ın sol ayak bileğinde bir dövme ve gözlerinin yukarısında tek bir kaş bulunduğunu söylemişti. Kaptan Sham'ın sol ayak bileği yok ve sadece tek gözü var. Göz problemi olan bir adamın sözlerini bir kalemde silip geçmeyi nasıl kendinize yakıştırabiliyorsunuz, bir türlü inanamıyorum."

"Benim de göz problemim var," dedi Klaus, gözlüğünü işaret ederek, "ama sözlerimi bir kalemde silip geçiyorsunuz."

"Böyle küstahlık etmen hoş değil," dedi Josephine Teyze, yüzüne karşı yanıldığını söylediğiniz çoğu büyüğün kızdığını belirtmek için kullandığı 'küstahlık' kelimesinin üstüne basarak. "Çok kızarım buna. Kaptan Sham'ın Kont Olaf olmadığını kabul ederek konuyu kapatmalısınız artık." Elini cebine uzatıp kartviziti çıkardı. "Bakın şu karta. Kont Olaf mı yazıyor burada? Hayır. Kaptan Sham yazıyor. Gerçi kart çok ciddi bir dilbilgisi yanlışı içeriyor, ama yine de Kaptan Sham'ın dediği kişi olduğunun kanıtı."

Baudelaire kardeşler Josephine Teyze'nin yemek masasına bıraktığı kartvizite bakıp iç geçirdiler. Kartvizitler elbette hiçbir şeyi kanıtlamaz. Herkes bir matbaaya giderek, dilediği sözlerin yer aldığı bir kartvizit bastırabilir. Danimarka kralı golf topu satan biri olduğunu belirten bir kartvizit siparişi verebilir. Dişçiniz sizi kandırmak için nineniz olduğunu belirten bir kartvizit çıkarıp göste-

rebilir. Ben de bir keresinde bir düşmanımın şatosundan kaçmak için, Fransız donanmasında amiral olduğumu belirten bir kartvizit kullanmıştım. İster kartvizit, ister gazete, isterse kitap olsun, bir şeyin sırf kağıda basılmış olması doğru olduğu anlamına gelmez. Üç kardeş bu basit gerçeği çok iyi biliyordu, ama Josephine Teyze'yi inandıracak sözleri bir türlü bulamıyordu. Bu nedenle Josephine Teyze'nin yüzüne bakıp iç geçirmekle yetindiler ve suskun bir şekilde önlerindeki limon haşlamasını yermiş gibi göründüler.

Yemek odasında öyle bir sessizlik vardı ki; telefon çaldığında herkes, Violet, Klaus, Sunny ve hatta Josephine Teyze yerinden sıçradı. "Aman Tanrım!" dedi Josephine Teyze. "Şimdi ne yapacağız?"

"Delko!" diye çığlık attı Sunny, "Telefonu açıp konuşacaksınız tabii ki!" dercesine.

Josephine Teyze masadan kalktı, ama telefon ikinci kez çalmasına karşın hiç kımıldamadı. "Önemli bir şey olmalı," dedi, "ama elektrik çarpması tehlikesini göze almaya değecek kadar önemli mi, hiç bilemiyorum."

"Eğer içinizi rahatlatacaksa," dedi Violet, bir yandan ağzını peçetesiyle silerek, "ben bakayım telefona." Ardından telefona doğru yürüdü ve üçüncü çalışta ahizeyi kaldırdı.

"Alo?" diye seslendi.

"Bayan Anwhistle'la mı görüşüyorum?" diye sordu hırıltılı bir ses.

"Hayır," diye karşılık verdi Violet. "Ben Violet Baudelaire. Size yardımcı olabilir miyim?"

"Telefonu şu yaşlı kadına ver bakayım, öksüz," dedi telefondaki ses. Violet onun Kaptan Sham olduğunu anlayarak birden donup kaldı. Sinirli bir şekilde kendisini izlemekte olan Josephine Teyze'ye gizlice bir bakış attı.

"Kusura bakmayın," dedi Violet telefon ahizesine doğru. "Herhalde yanlış numara çevirmiş olmalısınız."

"Benimle oynamaya kalkma, seni gidi yumurcak kız..." diye konuşmaya başladı Kaptan Sham. Ama kalbi küt küt atan Violet ahizeyi yerine koydu ve Josephine Teyze'ye döndü.

"Birileri Hoplatan Dans Okulu'nu soruyordu,"

diye çarçabuk bir yalan kıvırdı. "Ona yanlış numara çevirdiğini söyledim."

"Ne kadar cesur bir kızsın," diye mırıldandı Josephine Teyze. "Telefonu öyle kaldırmak yürek ister."

"Aslına bakılırsa hiç tehlikesi yok," dedi Violet.

"Hiç telefona bakmadınız mı, Josephine Teyze?" diye sordu Klaus.

"Hemen her zaman telefona Ayk bakardı," dedi Josephine Teyze "ve güvenlik için özel bir eldiven kullanırdı. Ama şimdi gördüğüm bu durumdan sonra, bir daha telefon çaldığında belki açmayı bir deneyebilirim."

Telefon yeniden çaldı ve Josephine Teyze bir kez daha sıçradı. "Şu işe bak," dedi, "o kadar kısa sürede yeniden çalacağını sanmıyordum. Ne kadar serüven dolu bir gece!"

Kaptan Sham'ın tekrar aradığını anlayan Violet gözlerini telefona dikti. "Telefona yine benim bakmamı ister misiniz?" diye sordu.

"Yo, yo," diye karşılık verdi Josephine Teyze, ardından küçücük telefona doğru sanki havlayan

koca bir köpekmiş gibi sakınarak yürüdü. "Deneyeceğimi söyledim ve öyle yapacağım." Derin bir soluk aldı, sinirden titreyen elini uzattı ve ahizeyi kaldırdı.

"Alo?" diye seslendi. "Evet, benim. Aa, merhaba Kaptan Sham. Sesinizi yeniden duymak ne kadar güzel." Bir süre telefonu dinledi ve ardından yüzü kıpkırmızı kesildi. "Nasıl desem, sizden bunu duymak çok hoş, ama... Ne dediniz? Aa, peki, peki. Öyle derim artık. Senden bunu duymak çok hoş, Julio. Ne dedin? Ne dedin? Aa, ne kadar güzel fikir! Lütfen biraz bekle, olur mu?"

Josephine Teyze bir eliyle ahizeyi kapattı ve üç çocuğa döndü. "Violet, Klaus ve Sunny, odanıza gidin lütfen. Telefondaki kişi Kaptan Sham, yani Julio. Ona artık ön adıyla seslenmemi rica etti de. Evet, siz çocuklar için bir sürpriz planlıyormuş ve bunu benimle görüşmek istiyormuş."

"Biz bir sürpriz falan istemiyoruz," dedi Klaus.

"Olur mu, her çocuk sürpriz ister," dedi Josephine Teyze. "Şimdi hemen uzaklaşın ki, siz kulak misafiri olmadan bunu görüşebileyim."

"Kulak misafiri olmak değil bizim derdimiz," dedi Violet, "ama burada kalmamız daha iyi olur sanırım."

"Belki de 'kulak misafiri olmak' deyimi kafanızı karıştırdı," dedi Josephine Teyze. "Bu deyim 'gizlice dinlemek' anlamına gelir. Eğer burada kalırsanız, kulak misafirliği yapmış olursunuz. Lütfen, odanıza gidin."

"Bu deyimin anlamını biliyoruz," dedi Klaus, ama koridora yönelen kız kardeşlerinin peşinden odanın yolunu tuttu. Odaya girdiklerinde düş kırıklığına uğramış olmanın suskunluğuyla öylece bakıştılar. Derken Violet o akşam kurcalamayı tasarladığı oyuncak vagon parçalarını yatağından kaldırarak yer açtı. Böylece her üçü yan yana aynı yatağa uzandı ve çatık kaşlarla tavana bakarak düşüncelere daldı.

"Burada güven içinde olacağımızı sanmıştım," dedi Violet üzgün bir sesle. "Emlakçılardan bile korkan birinin Kont Olaf'a karşı asla dostça davranmayacağını sanmıştım, üstelik ne kadar kılık değiştirmiş olursa olsun."

"Sence gerçekten de sülüklerin bacağını kemirip yemesine katlanmış olabilir mi acaba?" diye merakla ve ürpererek sordu Klaus. "Yani, sırf dövmesini gizlemek uğruna, ha?"

"Pırca!" diye çığlık attı Sunny. Herhalde "Kont Olaf'ın başına bile gelmiş olsa, biraz palavra geliyor insana," gibi bir şey söylemek istiyordu.

"Sunny'nin görüşüne katılıyorum," dedi Violet. "Sülüklerle ilgili o masalı sırf kendini Josephine Teyze'ye acındırmak için anlattı, sanırım."

"Ve de işe yaradı," diyerek iç geçirdi Klaus. "Yeni kılığıyla hıçkırıklar içinde böyle bir olayı anlatarak kadıncağızı oltaya düşürdü."

"Josephine Teyze hiç olmazsa Monty Amca kadar kolay güvenen biri değil," diyerek başka bir açıdan yaklaştı konuya Violet. "Unutmayın, Monty Amca, Kont Olaf'ı dosdoğru evin içine almıştı."

"Ama o zaman hiç olmazsa Kont Olaf'ı göz altında tutabiliyorduk," diye karşılık verdi Klaus.

"Övim!" diye görüşünü belirtti Sunny, "Yine de zavallı Monty Amca'yı kurtaramadık," dercesine.

"Peki, sizce bu sefer neyin peşinde?" diye sordu

Violet. "Belki bizi teknelerinden biriyle götürüp gölün ortasında boğacak."

"Belki bu evi olduğu gibi tepeden aşağıya yuvarlayacak," dedi Klaus, "ve daha sonra da buna Herman Kasırgası'nın yol açtığını söyleyip işin içinden sıyrılacak."

"Yates!" dedi Sunny somurtarak. Büyük olasılıkla, "Belki yataklarımızın içine Ağlayan Sülükler koyacak," gibi bir şey söylemek istiyordu.

"Belki, belki, belki," dedi Violet. "Bütün bu belki tahminleriyle bir yere varamayız."

"Bay Poe'yu telefonla arayıp ve Kont Olaf'ın burada olduğunu söyleyebiliriz," dedi Klaus. "Belki gelip bizi buradan götürür."

"En olmayacak 'belki' de bu işte," dedi Violet. "Bay Poe'yu bir şeye inandırmanın hiç oluru yok ki! Üstelik Josephine Teyze de gözleriyle Kont Olafı gördüğü halde inanmıyor bize."

"Kont Olaf'ı gördüğünü bile anlamadı," diye üzgün bir sesle onu onayladı Klaus. "Gördüğü kişinin Kaptan Sham olduğunu sanıyor."

Sunny oyuncak bebeğin başını isteksizce ke-

mirdi ve "Yani Julio demek istiyorsun," anlamında "Piyco!" diye mırıldandı.

"O zaman gözlerimizi ve kulaklarımızı dört açmak dışında yapabileceğimiz bir şey yok gibi görünüyor." dedi Klaus.

"Godi!" diyerek onu destekledi Sunny.

"Her ikiniz de haklısınız," dedi Violet. "Etrafı çok dikkatle gözlememiz gerekecek öyleyse."

Baudelaire öksüzleri ağırbaşlı bir tavırla başlarını salladılar, ama midelerine oturan o soğuk boşluk henüz yok olup gitmiş değildi. Her üçü de Kaptan Sham'dan korunmak için tetikte durmanın gerçek anlamda bir plan olamayacağının farkındaydı. Gecenin ilerleyen saatleriyle birlikte içlerindeki endişe daha da büyüdü. Violet bir buluş için kafa yoruyormuş gibi saçlarını gözlerinin önünden çekerek bir kurdeleyle bağladı; ama saatlerce düşünmesine karşın, bir türlü yeni bir plan kuramadı. Klaus sanki çok ilginç bir yazıyı okuyormuş gibi bütün dikkatini toplayarak gözlerini tavana dikti; ama gecenin geç saatlerine kadar kafa patlatmasına karşın, işe yarayacak hiçbir şey

gelmedi aklına. Ve de Sunny defalarca oyuncak bebeğin kafasını ısırıp durdu; ama uzun süre yatakta uyanık kalmasına karşın, Baudelaire kardeşlerin endişelerini giderecek hiçbir şey aklının ucundan geçmedi.

Gina-Sue adlı sosyalist bir arkadaşım var. Bir ara İstanbul'a gittiğinde öğrendiği "Atı alan Üsküdar'ı geçti," deyimini tekrarlamaktan çok hoşlanır. Bu deyim artık yapacak bir şey kalmadığında aklı başına gelen insanların içine düştüğü durumu anlatır. Baudelaire öksüzlerinin de ne yazık ki böyle bir durumla karşı karşıya kaldığını söylemek zorundayım. Kaptan Sham'a karşı tetikte durma planına vardıklarında çok geçti artık. Çünkü saatler boyunca endişeyle kıvrandıktan sonra, parçalanan camdan kaynaklanan çok büyük bir şangırtı duydular ve tetikte durmanın yeterince iyi bir plan olmadığını hemen anladılar.

"Neydi o gürültü?" dedi Violet, yataktan fırlayıp kalkarken.

"Kırılan cam sesine benziyor," dedi Klaus endişeyle ve ardından yatak odasının kapısına doğru yürüdü.

"Çotiy!" diye çığlık attı Sunny. Ama hep birlikte aceleyle koridora çıktıklarından, kardeşleri onun bu sözle ne demek istediğini kestiremedi.

"Josephine Teyze! Josephine Teyze!" diye seslendi Violet, ama hiçbir cevap gelmedi. Gözlerini bir uçtan diğer uca koridorda dolaştırdı, ama her taraf sessizlik içindeydi. "Josephine Teyze!" diye seslendi yeniden. Violet önde olmak üzere üç kardeş yemek odasına koştu, ama vasileri orada da değildi. Masadaki mumlar kartvizite ve soğuk limon haşlaması tabaklarına vuran titrek ışıltılarla hala yanıyordu.

"Josephine Teyze!" diye seslendi Violet bir daha. Ardından çocuklar yeniden koridora koşarak kütüphanenin yolunu tuttular. O sırada, Violet yine kardeşleriyle birlikte sabahın erken saatlerinde Monty Amca'yı çağırdıkları ve onun başına gelen trajedinin farkına vardıkları anı hatırladı ister istemez. "Josephine Teyze!" diye seslendi. "Josephine Teyze!" Sıklıkla yaşadığı bir durumu, talihlerini tersine çeviren o feci yangınla ilgili rüyalardan tam gecenin ortasında uyanıp anne babasının adını

sayıklayışını hatırladı ister istemez. Kütüphane kapısına varınca, "Josephine Teyze!" diye bağırdı. Josephine Teyze'nin artık onun sesini duyamayacak bir durumda olmasından korktu.

"Şuna bakın," diyerek kapıyı işaret etti Klaus. Kapının tahta bölümünde ikiye katlanmış ve raptiyeyle iliştirilmiş bir kağıt parçası duruyordu.

"Nedir o?" diye sordu Violet. Bu arada Sunny de ne olduğunu görmek için ufacık boynunu yukarıya uzattı.

"Bir not," dedi Klaus ve yüksek sesle notu okumaya başladı:

Violet, Klaus ve Sunny,

Siz bu notu okuduğunuzda, kendim elimle hayatıma son vermiş olacağım. Kocamın bulunduğu yerdeki güneş yüreğimi solduruyor ve artık gecenin kuyu karanlığına gidiyorum. Sizleri öyle geride bıraktım diye korkmayın yararı yok; bir dul böyle derin üzüntüye kapıldığı için kınama da size yakışmaz. Korkunç bir şey yapmış olsam da, beni hep iyilikle anın lütfen. Hiç çare kalmadığını

düşünürseniz, mutlak siz de beni bakışlarsınız. Son arzum ve vesiyetim olacak, her üçünüzü iyi kalpli ve dürüst bir adem olan Kaptan Sham'ın gözetimine bırakıyorum.

Josephine Teyzeniz

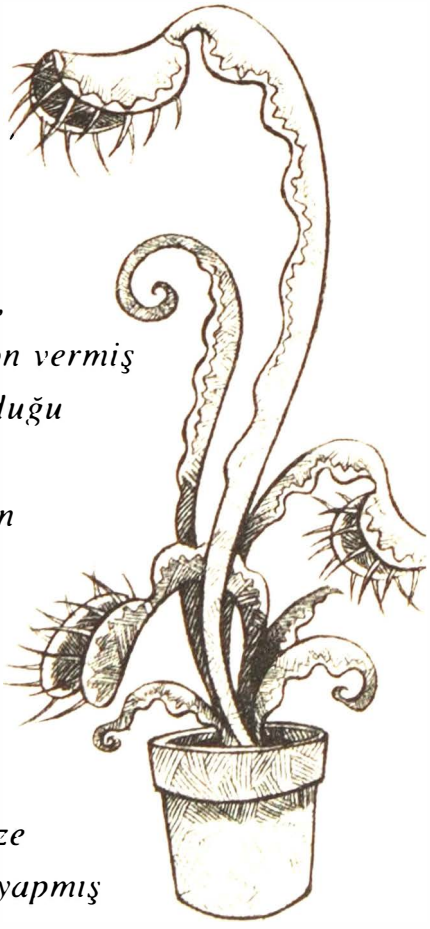
Notu okumayı bitirir bitirmez, "Ah, olamaz," dedi Klaus ölgün bir sesle. Sanki yanlış okumuş gibi, sanki başka bir şey yazılıymış gibi birkaç kez kağıdı evirip çevirdi. "Ah, olamaz," dedi bir daha. Yüksek sesle konuştuğunun farkında değilmişçesine donuk çıkıyordu ağzından bu sözler.

Violet tek kelime etmeden kütüphanenin kapısını açtı. İçeriye adım atan Baudelaire öksüzlerini bir titreme tuttu hemen. Odada dondurucu bir soğuk vardı ve üç kardeş daha ilk bakışta bunun nedenini anladı. Geniş Pencere paramparça olmuştu. Çerçeveye takılıp kalan birkaç kırık parça dışında, koskoca cam tabaka yoktu artık. Gecenin durgun siyahlığına bakan bomboş bir oyuk vardı camın yerinde.

Oyuktan içeriye akın eden soğuk gece esintisinin etkisiyle kitap raflarından tangır tungur sesler

geliyordu. Titreyerek birbirlerine yaslanmış olan üç kardeş, soğuğa aldırmadan daha önce pencerenin bulunduğu boşluğa doğru dikkatle yürüdüler ve başlarını uzatıp aşağıya baktılar. Geceyi öylesine koyu bir siyahlık kaplamıştı ki, pencerenin ötesinde hiçbir şey yok gibiydi. Violet, Klaus ve Sunny orada bir an öylece dikildiler ve daha birkaç gün önce aynı noktada dururken duydukları korkuyu hatırladılar. Bu korkularının akla uygun olduğunu şimdi anlamışlardı. Gözlerini siyah boşluktan ayırmaksızın iyice birbirlerine sokulurken, tetikte durma planları için artık çok geç olduğunu düşündüler. Evet, atı alan Üsküdar'ı geçmişti, hem de Josephine Teyze'yi de beraberinde götürerek.

BÖLÜM
Beş

Violet, Klaus ve Sunny,
Siz bu notu okuduğunuzda, kendim elimle hayatıma son vermiş olacağım. Kocamın bulunduğu yerdeki güneş yüreğimi solduruyor ve artık gecenin kuyu karanlığına gidiyorum. Sizleri öyle geride bıraktım diye korkmayın yararı yok; bir dul böyle derin üzüntüye kapıldığı için kınama da size yakışmaz. Korkunç bir şey yapmış

olsam da, beni hep iyilikle anın lütfen Hiç çare kalmadığını düşünürseniz, mutlak siz de beni bakışlarsınız. Son arzum ve vesiyetim olacak, her üçünüzü iyi kalpli ve dürüst bir adem olan Kaptan Sham'ın gözetimine bırakıyorum.
Josephine Teyzeniz

"Kes artık şunu!" diye bağırdı Violet. "O notu yüksek sesle okumayı bırak, Klaus! Neler yazılı olduğunu anladık artık."

"Ne yapayım, inanılır gibi değil," dedi Klaus, belki yüzüncü kez kağıdı elinde evirip çevirerek. Baudelaire öksüzleri yemek odasındaki masanın başında somurtarak oturuyorlardı; tabakları soğuk limon haşlamasıyla, yürekleri ise korkuyla doluydu. Violet hemen Bay Poe'yu telefonla aramış ve neler olup bittiğini anlatmıştı. Gözlerine uyku girmeyecek kadar tedirgin olan Baudelaire kardeşler bütün gece uyanık kalarak, onun ertesi gün Fırdöndü Feribot'un ilk seferiyle gelişini beklemişlerdi. Mumlar neredeyse tükenip sönmek üzereydi. Klaus ancak öne doğru eğilerek Josephine

Teyze'nin notunu okuyabiliyordu. "Bu notta gülünç olan bir şey var, ama tam ne olduğunu bir türlü çıkaramıyorum."

"Böyle bir şeyi nasıl söyleyebiliyorsun?" diye sordu Violet. "Josephine Teyze kendini pencereden atmış. Bunda gülünç hiçbir şey göremiyorum."

"Komik bir fıkradaki gülünçlük değil bu," dedi Klaus. "Tuhaf bir kokunun insanda uyandırdığı gülünçlük bu. Şuna bak, daha ilk cümlede 'Kendim elimle hayatıma son vermiş olacağım,' diyor."

"Eh, işte son vermiş ya," dedi Violet içi ürpererek.

"Benim anlatmak istediğim şey bu değil," dedi Klaus sabırsızlıkla. "Burada 'kendim elimle hayatıma' diye yazmış. Oysa bozuk bir anlatım biçimi bu. Doğrusu 'kendi elimle hayatıma' olmalıydı." Ardından Kaptan Sham'ın hala masada duran kartvizitini alıp havaya kaldırdı. "Josephine Teyze'nin bu kartı gördüğünde ne söylediğini hatırlıyorsun, değil mi? Hani şu 'Her teknenin kendinin yelkeni vardır,' sözleri için. Bunun ciddi bir dilbilgisi yanlışı olduğunu söylemişti."

"Josephine Teyze pencereden dışarıya atlamışken, dilbilgisi yanlışlarına kim aldırır?" diye sordu Violet.

"Ama Josephine Teyze aldırırdı," diye uyardı onu Klaus. "En çok titizlendiği şey dilbilgisiydi. Unuttun mu, hayatta en büyük neşe kaynağının dilbilgisi olduğunu söylemişti."

"Demek böyle bir neşe kaynağı yeterli olmamış," dedi Violet üzgünce. "Dilbilgisini ne kadar sevmiş olursa olsun, notta yüreğinin solduğunu belirtmiş."

"Bak işte, nottaki bir başka tuhaflık da bu," dedi Klaus. "Güneşin bir insanın yüreğini soldurması pek anlaşılır bir şey değil."

"Böyle ince şeylerle uğraşmakla asıl sen yüreğimizi solduruyorsun," diye bağırdı Violet.

"Böyle anlayışsızlık etmekle sen de avanaklık ediyorsun," diye öfkeyle patladı Klaus.

"Neypi!" diye çığlık attı Sunny, "Lütfen kavgayı bırakın!" dercesine. Violet ve Klaus önce küçük kardeşlerine, ardından birbirlerine baktılar. Çoğu kez insanlar mutsuz olduklarında, başkala-

rını da mutsuz etmek isterler. Oysa hiç yararı olmaz bunun.

"Özür dilerim, Klaus," dedi Violet yumuşak bir sesle. "Yüreğimizi solduran şey sen değilsin, içinde bulunduğumuz durum."

"Biliyorum," dedi Klaus üzgün bir tavırla. "Ben de özür dilerim. Sen avanak değilsin, Violet. Çok akıllısın sen. Aslına bakılırsa, bizi bu durumdan kurtaracak kadar akıllı olmanı bekliyorum. Josephine Teyze kendini pencereden atarak, bizi Kaptan Sham'ın gözetimine bıraktı. Bu durumda ne yapabileceğimizi bilemiyorum."

"Her neyse, Bay Poe şu anda yolda olmalı," dedi Violet. "Telefonda bu sabah ilk iş olarak yanımıza geleceğini söylemişti. Bu nedenle pek fazla beklemeyeceğiz herhalde. Belki Bay Poe bize bir şekilde yardımcı olur."

"Umarım," dedi Klaus. Ama iki kardeş karşılıklı bakışıp iç geçirdiler. Bay Poe'dan öyle büyük bir yardım görme şansının bayağı zayıf olduğunu ikisi de biliyordu. Kont Olaf'ın yanında kaldıkları zaman, Bay Poe'ya Kont Olaf'ın zalimliğini anlat-

mışlardı, ama yardımcı olmamıştı onlara. Monty Amca'nın yanında kaldıkları zaman, Bay Poe'ya Kont Olaf'ın haince planını anlatmışlardı, ama yardımcı olmamıştı onlara. Bu yeni durumda da Bay Poe'nun pek yardımcı olmayacağı apaçık ortada gibiydi.

Mumlardan biri püf diye küçük bir duman salarak söndü ve çocuklar sandalyelerine iyice gömüldüler. Tropik bölgelerde yetişen Venüs sinekkapanı adlı bir bitkiyi duymuşsunuzdur herhalde. Bu bitkinin üst yaprakları açık bir ağız biçimindedir ve yaprak kenarlarında dişe benzer dikenler bulunur. Bir sinek çiçek kokusunun çekiciliğine kapılarak Venüs sinekkapanının üstüne konduğunda, işte bu ağız biçimli yapraklar kapanarak sineği tuzağa düşürür. Dehşete düşen sinek kapalı ağız içinde vızıldayarak dönmeye başlar ve bitki yavaş yavaş sineği sıkarak tamamen eritip yok eder. Evdeki karanlığın üstlerine çökmesiyle birlikte, Baudelaire kardeşler de böyle bir durumdaki sineğin kapıldığı duyguyu yaşadılar. Anne babalarının can verdiği o feci yangın sanki bir tuza-

ğın başlangıcı olmuş ve onlar ilk başlarda bunun farkına bile varamamışlardı. Vızıldayarak bir yerden başka bir yere savrulmuşlardı; kondukları yerler Kont Olaf'ın şehirdeki evi, Monty Amca'nın kırlık alandaki evi ve şimdi de Josephine Teyze'nin göle bakan evi olmuştu. Gelgelelim, talihsizlikler gittikçe daralan bir kapan gibi onları iyice köşeye sıkıştırmıştı. Bu baskı altındaki üç kardeş çok geçmeden eriyip yok olacak gibi görünüyordu.

"Şu notu yırtıp atsak," dedi sonunda Klaus. "O zaman Josephine Teyze'nin vasiyetinden Bay Poe'nun hiç haberi olmaz ve biz de Kaptan Sham'ın eline düşmeyiz."

"Ama ben Bay Poe'yla telefonda konuşurken, Josephine Teyze'nin bir not bıraktığını söyledim bile," dedi Violet.

"Öyleyse, sahte bir belge hazırlarız biz de," dedi Klaus. "Kaptan Sham'la ilgili bölümü atarak, onun yazmış olduğu diğer şeyleri bu belgeye geçiririz."

"Aha!" diye çığlık attı Sunny. Sunny'nin gözde

sözlerinden biri olan bu çığlığın anlamı, diğer sözlerine göre çeviriye gerek kalmayacak kadar açıktı. "Aha!" demesi bir şeyi keşfettiğinin belirtisiydi.

"Tabii ya!" diye bağırdı Violet. "Kaptan Sham'ın yaptığı şey de aynen bu! O mektubu Josephine Teyze değil, Kaptan Sham yazdı."

Klaus'un gözlerindeki ışıltı gözlük camlarının dışına taştı. "Evet, 'kendim elimle hayatıma' sözünü açıklıyor bu!"

"Evet, 'güneş yüreğimi solduruyor' sözünü açıklıyor bu!" dedi Violet.

"Hopliş!" diye çığlık attı Sunny. Büyük olasılıkla "Kaptan Sham eve girip Josephine Teyze'yi pencereden attı ve daha sonra suçunu gizlemek için bu notu yazdı," gibi bir şey söylemek istiyordu.

"Ne kadar korkunç," dedi Klaus. Josephine Teyze'nin o kadar ürktüğü gölün sularına düşüşü gözünde canlanınca tüyleri ürperdi.

"Eğer bu suçunu açığa çıkarırsak," dedi Violet, "Kont Olaf'ın bize yapacağı korkunç şeyleri bir düşünün. Olanları anlatmak için Bay Poe'nun buraya gelmesini bekleyemeyiz bence."

Tam o anda kapı zili çaldı ve Baudelaire öksüzleri hemen kapıya doğru koşturdu. Koridorda kardeşlerinin önünde giden Violet, dalgın bakışları radyatöre takılınca, Josephine Teyze'nin ondan ne kadar korktuğunu hatırladı. Biraz daha arkada olan Klaus her kapı tokmağına hafifçe dokunarak, milyon parçaya ayrılabileceklerini söyleyen Josephine Teyze'nin uyarılarını saygıyla andı. Ve kapıya vardıklarında, Sunny paspasa yas tutan bir ifadeyle bakarak, Josephine Teyze'nin buraya takılıp sendeleyen birinin boynunu kırabileceği yolundaki sözlerini düşündü. Josephine Teyze kendisi için tehlike olabileceğini sandığı her şeyden büyük bir titizlikle kaçınmış, ama tehlike yine de gelip onu bulmuştu.

Violet beyaz boyası dökülmüş kapıyı açtı ve yeni söken şafağın loş ışıkları altında duran Bay Poe göründü. "Bay, Poe," dedi Violet. Ona sahte mektup konusundaki düşüncelerini derhal anlatmak istiyordu; ama bir elinde beyaz mendiliyle ve diğer elinde siyah çantasıyla kapı aralığında dikilmiş olan Bay Poe'yu görür görmez, sözleri

boğazında tıkanıp kaldı. Gözyaşlarının garip bir huyu vardır. Hiç uyarıda bulunmadan ve ortada geçerli bir neden olmadan dökülüverirler, tıpkı bizi sarsan depremler ve yolda karşımıza çıkan kukla gösterileri gibi. "Bay Poe," dedi bir kez daha Violet. Ardından o ve kardeşleri birdenbire gözyaşlarına boğuldu. Violet her hıçkırıkta omuzları sarsılarak ağlıyordu. Klaus gözlük camlarından kayıp burnuna düşen yaşlar akıtarak ağlıyordu. Sunny dört dişi görünecek şekilde avaz avaz bağırarak ağlıyordu. Bay Poe çantasını yere bıraktı ve mendilini cebine koydu. İnsanları avutmayı pek iyi beceremememesine karşın, elinden geldiği kadar çocukları sarıp kucakladı ve "Haydi, haydi!" diye mırıldandı. Güya insanları rahatlatmak için söylenen bu sözün ne kadar anlamsız olduğunu kimse düşünmez her nedense.

Baudelaire öksüzlerini yatıştırmak için Bay Poe'nun aklına da başka bir şey gelmiyordu. Oysa zaman tünelinde yolculuğa çıkma ve hıçkırıklara boğulan bu çocuklarla konuşma gibi bir gücümün olmasını çok isterdim. Eğer bu mümkün olsaydı,

tıpkı bizi sarsan depremler ve yolda karşımıza çıkan kukla gösterileri gibi, gözyaşlarının da hiç uyarıda bulunmadan ve üstelik ortada geçerli bir neden olmadan dökülüverdiğini anlatabilirdim onlara. Üç kardeş hiç kuşkusuz Josephine Teyze'nin öldüğünü sandıkları için ağlıyorlardı. Keşke zaman tünelinde yolculuğa çıkma ve onlara yanıldıklarını söyleme gücüm olsaydı. Bunu yapamam elbette. O loş sabahta Ağlayan Göl'e bakan tepenin üstünde değilim çünkü. Gece yarısı kendi odamda oturmuş bu öyküyü yazıyorum ve penceremden dışarıya bakarken evimin arkasındaki mezarlığı görüyorum. Bay Poe'nun kolları arasında ağlamakta olan Baudelaire öksüzlerine olmasa bile, siz okurlarıma şunu söyleyebilirim ki Josephine Teyze ölmüş falan değil.

Ama henüz değil.

BÖLÜM

Altı

Asık bir suratla masaya oturan Bay Poe cebinden mendilini çıkardı. "Sahte belge mi?" diye tekrarladı. Baudelaire kardeşler ona önce kütüphanenin kırık penceresini, ardından kapıya ilıştirilmiş olan notu ve daha sonra da dilbilgisi yanlışı bulunan kartviziti gösterìmişlerdi. "Sahte belge düzenlemek, yani sahtecilik çok ağır bir suçlamadır," dedi Bay Poe, sertçe ve ardından burnunu çekti.

"Cinayet kadar ağır değil," diye araya girdi

Klaus. "Ve Kaptan Sham'ın yaptığı şey de bu. Josephine Teyze'yi öldürdü ve daha sonra sahte bir not yazdı."

"Peki ama, Kaptan Sham gibi biri sırf sizi kendi gözetimi altına almak uğruna bütün bunları yaparak başını niçin derde soksun ki?"

"Daha önce de size anlattık ya," dedi Violet, sabırsızlığını gizlemeye çalışarak. "Kaptan Sham aslında kılık değiştirmiş Kont Olaf."

"Bunlar çok ağır suçlamalar," dedi Bay Poe sertçe. "Evet, bazı korkunç olaylar yaşadığınız doğru, ama hayal gücünüze yenik düşüp böyle şeyler söylemediğinizi umarım. Monty Amca'nın yanında kaldığınız sırada olanları unuttunuz mu? O zaman da onun asistanı Stephano'nun kılık değiştirmiş Kont Olaf olduğuna inanmıştınız."

"Ama Stephano'nun kılık değiştirmiş Kont Olaf olduğu ortaya çıktı," dedi Klaus hayretle.

"Asıl mesele bu değil," dedi Bay Poe. "Asıl mesele böyle şıp diye hemen sonuçlara varmanızın doğru olmaması. Bu notun düzmece, yani

sahte olduğunu düşünüyorsunuz, o zaman kılık değiştirme üzerine gevezeliği bırakıp bir soruşturma yapmalıyız. Eğer evi ararsak, Josephine Teyze'nin kendi eliyle yazdığı bir şeyi bulacağımıza eminim. İki el yazısını karşılaştırarak, notun uyup uymadığını anlayabiliriz."

Baudelaire kardeşler birbirlerine baktılar. "Doğru, haklısınız," dedi Klaus. "Kütüphane kapısında bulduğumuz not Josephine Teyze'nin el yazısına uymuyorsa, başka biri tarafından yazıldığı apaçık ortaya çıkacak. Hiç aklımıza gelmemişti bu."

Bay Poe gülümsedi. "Gördünüz mü? Sizler çok akıllı çocuklarsınız, ama bu dünyadaki en akıllı insanlar bile çoğu zaman bir bankacının yardımına gerek duyar. Şimdi, Josephine Teyze'nin el yazısının bir örneğini nerede bulabiliriz?"

"Mutfakta," dedi Violet hiç beklemeden. "Kasabadan eve döndüğümüzde alışveriş listesini mutfağa bırakmıştı."

"Tufiş!" diye çığlık attı Sunny, "Mutfağa gidip şu listeyi alalım," dercesine. Ardından hep

birlikte mutfağa yöneldiler. Josephine Teyze'nin mutfağı çok küçüktü. Ocak ve fırın geniş bir beyaz örtüyle kaplıydı; kasabaya inerken güvenlik önlemi olarak bunu yaptığını açıklamıştı Josephine Teyze. Mutfakta ayrıca yemekleri hazırladığı bir tezgah, yiyecekleri koyduğu bir buzdolabı ve olduğu gibi tabakta kalan yemekleri döktükten sonra bulaşıkları yıkadığı bir lavabo vardı. Tezgahın bir tarafında Josephine Teyze'nin alışveriş listesini yazdığı küçük bir kağıt parçası duruyordu. Violet kağıdı almak için hemen atıldı. Bay Poe'nun ışığı açmasıyla birlikte, yazıların birbirine uyup uymadığını anlamak için alışveriş listesini ve notu yan yana koydu.

El yazısı analizinde uzman olan kişiler vardır. Grafolog denen bu kişiler grafoloji okullarında okuyarak grafoloji diploması almışlardır. Bu durumda da bir grafologa başvurmanın gerekli olduğunu düşünebilirsiniz, ama kimi zaman uzman görüşüne hiç gerek kalmaz. Örneğin, bir arkadaşınız evinde beslediği köpeği size getirir ve köpeğinin yumurtlamaması nedeniyle

endişeli olduğunu anlatırsa, köpeklerin yumurtlamadığını ve bu yüzden endişe edilecek bir şey olmadığını söylemeniz için bir veteriner olmanız gerekmez.

Evet, bazı sorular o kadar basittir ki, bunlara herkes cevap verebilir. "Alışveriş listesindeki ve nottaki el yazılar birbirine uyuyor mu?" sorusu da Bay Poe'nun ve Baudelaire öksüzlerinin hemen evet diye cevap verebileceği kadar basitti. Josephine Teyze alışveriş listesine 'Kabak' diye yazarken, K harfinin uçlarını birer minik sarmal biçiminde kıvırmıştı; notta yer alan 'Klaus'taki K harfinin uçlarını da aynı sarmal süslüyordu. Josephine Teyze alışveriş listesine 'Salatalık' diye yazarken, S harfine yılana benzer eğri büğrü bir biçim vermişti; notta yer alan 'soğuk' ve 'Sham'daki S harflerinin de yılana benzer eğri büğrü bir biçimi vardı. Josephine Teyze alışveriş listesine 'Limon' diye yazarken, İ harfinin üstüne yuvarlak değil, daha çok oval gibi görünen bir nokta koymuştu; notta yer alan 'kendimin hayatına son vermiş olacağım' bölü-

mündeki bütün İ harflerinin üstündeki noktalar da yuvarlak değil, daha çok oval görünümlüydü. Bay Poe'nun ve Baudelaire kardeşlerin incelemekte olduğu her iki kağıt parçasının da Josephine Teyze tarafından yazıldığına hiç kuşku yoktu.

"Sanırım, her iki yazının da Josephine Teyze'ye ait olduğu kuşkuya yer bırakmayacak kadar açık," dedi Bay Poe.

"Ama..." diye söze başladı Violet.

"Bunun hiç aması maması yok," dedi Bay Poe. "Bak şu kıvrık K harflerine. Bak şu eğri büğrü S harflerine. Bak şu İ harflerinin üstündeki oval noktalara. Ben bir grafolog değilim, ama bu yazıların aynı kişi tarafından yazıldığını kesinlikle söyleyebilirim."

"Haklısınız," dedi Klaus perişan olmuş bir halde. "Bu işin arkasında bir şekilde Kaptan Sham'ın olduğunu bilmesine biliyorum, ama bu notu Josephine Teyze'nin yazdığı da apaçık ortada."

"Bu durumda o not yasal bir belge sayılır."

"Kaptan Sham'ın yanında kalacağımız anla-

mına mı geliyor bu," diye sordu Violet, yüreğini daraltan bir üzüntüyle.

"Korkarım ki öyle," diye karşılık verdi Bay Poe. "Bir kişinin son dileği ve vasiyeti, ölümünden sonra yerine getirilmesini istediği şeylere ilişkin resmi bir açıklamadır. Sizler de Josephine Teyze'nin gözetimine verilmiştiniz; bu nedenle pencereden atlamadan önce sizin için yeni bir gözetici belirlemeye hakkı vardı. Bu elbette çok sarsıcı, ama yasalara tamamen uygun."

"Onunla birlikte kalmayacağız," dedi Klaus hırçın bir sesle. "Yeryüzündeki en berbat kişi o."

"Korkunç şeyler yapacak bize, bunu iyi biliyorum," dedi Violet. "Peşinde olduğu tek şey Baudelaire ailesinin serveti."

"Çilka!" diye bağırdı Sunny, "Lütfen, bizi bu alçak adamın yanına bırakmayın," dercesine.

"Anlıyorum, şu Kaptan Sham denen kişiden hoşlanmıyorsunuz," dedi Bay Poe, "ama bu konuda pek yapabileceğim bir şey yok. Ne yazık ki, yasaya göre onun yanında kalmalısınız."

"Biz de o zaman kaçarız," dedi Klaus.

"Sakın öyle bir şeye kalkışmayın," dedi Bay Poe sertçe. "Anne babanız sizlerin bakımını yasalara uygun olarak sağlama görevini bana verdi. Onların son dileklerini yerine getirmekten kaçınmazsınız, değil mi?"

"Öyle, evet," dedi Violet, "ama..."

"O halde yaygarayı bırakın lütfen," dedi Bay Poe. "Vasinizin yanından kaçma gibi tehditler savurduğunuzu duymuş olsalar, zavallı anne babanızın neler söyleyeceğini bir düşünün."

Çocuklarının Kaptan Sham'ın gözetimine verileceğini öğrenmek hiç kuşkusuz Baudelaire çiftini dehşete düşürürdü. Ama çocuklar bunu söylemeye fırsat bulamadan, Bay Poe başka konulara geçti. "Şimdi, yapılacak en kolay şey Kaptan Sham'la konuşmak ve bazı ayrıntıları gözden geçirmek olmalı sanırım. Kartviziti nerede? Ona hemen telefon açayım."

"Yemek odasındaki masanın üstünde," dedi Klaus somurtkan bir yüzle. Bay Poe telefon açmak üzere mutfaktan çıktı. Baudelaire kardeşler

Josephine Teyze'nin alışveriş listesine ve geride bıraktığı intihar notuna baktılar.

"Buna bir türlü inanamıyorum," dedi Violet. "Notun sahte olduğu savıyla doğru yolu bulduğumuza o kadar emindim ki."

"Ben de," dedi Klaus. "Kaptan Sham'ın bir şeyler çevirdiğini gayet iyi biliyorum, ama her zamankinden daha sinsice davranmış besbelli."

"Öyleyse biz de her zamankinden daha uyanık olmaya bakalım," diye karşılık verdi Violet, "çünkü çok geç olmadan Bay Poe'yu inandırmamız gerekir."

"Şey, Bay Poe bazı ayrıntıları gözden geçirmekten söz etmişti," dedi Klaus. "Bu iş belki uzun bir zaman alacak."

"Kaptan Sham'ı hemen buldum," dedi Bay Poe, mutfağa yeniden girerek. "Josephine Teyze'nin ölümünü duyunca şoka girdi, ama sizleri yanına alıp yetiştireceği haberini alınca aşırı bir sevinç gösterdi. Yarım saat içinde onunla kasabadaki bir lokantada öğle yemeği için buluşacağız ve yemekten sonra evlat edinilmenizle ilgili

ayrıntıları gözden geçireceğiz. Akşama varmadan artık onun evinde kalıyor olacaksınız. Bu işin böylesine çabuk çözülebilmesinin sizi rahatlattığına eminim."

Violet ve Sunny konuşmayacak kadar umutsuzluğa kapılmış olarak Bay Poe'ya öylece bakakaldılar. Klaus da suskundu, ama gözlerini iyice kısarak başka bir şeye dikmişti. Josephine Teyze'nin notunu süzüyordu. Hiç göz kırpmadan bütün dikkatini bu not üzerinde topladığı gözlüğünün ardından bile görülebiliyordu. Bay Poe cebinden beyaz mendilini çıkardı ve büyük bir keyifle uzun uzadıya öksürdü. Duyduğu keyif bol miktarda balgam sökmesindendi herhalde. Bu arada Baudelaire kardeşlerden çıt bile çıkmadı.

"Pekala," dedi Bay Poe sonunda, "telefonla arayıp bir taksi çağırayım. Şu koskoca tepeyi yürüyerek inmenin bir yararı yok. Haydi çocuklar, saçlarınızı güzelce tarayın ve gocuklarınızı giyin bakalım. Dışarıda çok rüzgar var ve hava da soğuyor. Sanırım, bir fırtına kopmak üzere."

Bay Poe telefon etmeye giderken, Baudelaire kardeşler de süklüm püklüm, yani zorlanırcasına bir yürüyüşle odalarının yolunu tuttular. Sunny ve Violet uslu çocuklar gibi saçlarını taramak yerine bakışlarını derhal Klaus'a çevirdiler. "Ne oluyor?" diye sordu Violet.

"Ne oluyor da ne?" diye cevap verdi Klaus.

"Bana, 'Ne oluyor da ne deyip,' geçiştirme öyle," diye üsteledi Violet. "Bir şey bulduğun belli, ne oluyor da ne o işte. Kafanda bir şey olduğunu biliyorum. Josephine Teyze'nin notunu belki yüzüncü okuyuşundu, ama bir şeyi daha yeni anlamış gibi bir bakış vardı yüzünde. Haydi, söyle bakalım, nedir o?"

"Emin değilim," dedi Klaus, nota bir kez daha göz atarak. "Sanki bir şey bulmaya başlar gibiyim. Bize yardımcı olacak bir şey. Ancak biraz daha zamana ihtiyacım var."

"Ama hiç zamanımız yok ki!" diye bağırdı Violet. "Kaptan Sham'la öğle yemeği yemeye gidiyoruz, üstelik hemen şimdi!"

"O halde bir yolunu bulup biraz daha zaman

kazanmamız gerekiyor," dedi Klaus kararlılıkla.

"Haydi, çabuk olun, çocuklar!" diye seslendi Bay Poe koridordan. "Taksi birkaç dakikaya kalmaz gelir buraya! Gocuklarınızı giyin ve çıkalım!"

Violet derin bir of çekti, ama gömme dolaba giderek her üçünün gocuklarını çıkardı. Klaus'a gocuğunu verdi ve onunla konuşmaya devam ederken, Sunny'ye gocuğunu giydirdi. "Peki, nasıl zaman kazanabiliriz?" diye sordu.

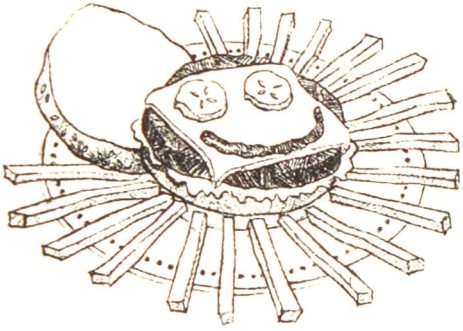
"Mucit olan sensin," diye cevap verdi Klaus, bir yandan gocuğunun düğmelerini iliklerken.

"Ama zaman gibi şeyler icat edilmez, akıllım," dedi Violet. "Otomatik mısır patlatma makinesi gibi şeyler icat edilebilir. Buhar gücüyle çalışan pencere silicisi gibi şeyler icat edilebilir. Ama daha fazla zaman icat edilemez." Violet daha fazla zaman icat edemeyeceğine o kadar emindi ki, gözlerine girmemesi için saçlarını yukarıdan bir kurdeleyle bağlama zahmetine bile girmedi. Sadece Klaus'a düş kırıklığı ve kafa karışıklığı dolu bir bakış fırlattı ve

gocuğunu giymeye başladı. Ama düğmelerini iliklemeyi bitirirken, saçını kurdeleyle bağlamasına bile gerek olmadığını fark etti; çünkü aradığı çözüm kendisindeydi.

BÖLÜM

Yedi

"*Merhaba*, ben garsonunuz Larry," dedi Baudelaire öksüzlerinin masasına gelen adam. Kısa boylu ve sıska adamın üstünde salakça bir soytarı kıyafeti vardı, göğsüne de LARRY yazılı bir ad etiketi iliştirmişti. "Tedirgin Soytarı lokantasına hoş geldiniz, efendim. Burada herkes güzel zaman geçirir, ister hoşuna gitsin ister hoşuna gitmesin. Gördüğüm kadarıyla bütün aile bugün birlikte öğle yemeği yiyelim diye gelmişsiniz. Bana kalırsa, efendim, Ekstra Eğlenceli Özel Aile İştah Açıcısı yemeğini tavsiye etmek isterim size. Karıştırılıp kızartılan ve sosla birlikte sunulan birçok değişik şeyden oluşuyor."

"Ne kadar harika bir fikir," dedi Kaptan Sham, sapsarı dişlerini tamamen açığa çıkaran bir sırıtışla. "Ekstra eğlenceli özel bir aile için, benim ailem için bir Ekstra Eğlenceli Özel Aile İştah Açıcısı."

"Sadece su içeceğim ben, başka bir şey istemez," dedi Violet.

"Bana da aynısı," dedi Klaus. "Bebek kardeşime de buz küpleriyle dolu bir bardak, lütfen."

"Bir fincan yapay sütlü kahve alayım ben," dedi Bay Poe.

"Aa, olmaz, Bay Poe," dedi Kaptan Sham. "Şöyle büyükçe, güzel bir kırmızı şarap şişesini birlikte devirelim."

"Hayır, teşekkür ederim, Kaptan Sham," dedi Bay Poe. "İş saatleri sırasında içki içmeyi sevmem."

"Ama bu bir kutlama yemeği," diye heyecanla sesini yükseltti Kaptan Sham. "Üç yeni çocuğumun şerefine kadeh tokuşturmak için içmeliyiz. İnsan öyle her gün baba olmaz ki."

"Lütfen, Kaptan," dedi Bay Poe. "Baudelaire kardeşleri yetiştireceğiniz için çok sevindiğinizi görmek mutluluk verici, ama çocukların da ölen

Josephine Teyze nedeniyle son derece üzgün olduklarını anlamalısınız."

Çevresindeki ortama uymak için anında renk değiştirebilen, bukalemun denen bir tür kertenkele vardır. Sanırım, hepinizin bildiği bir hayvan olmalı bu. Kaptan Sham kaypak ve soğukkanlı yapısıyla 'bukalemun gibi' sözüne tam da uyan biriydi. Beklediği konukların Tedirgin Soytarı lokantasına geldiği andan beri, çocukları neredeyse pençeleri arasına sıkıştırmış olmanın heyecanını bir türlü gizleyememişti. Ama Bay Poe'nun ortadaki durumun aslında üzüntü verici olduğunu belirtmesiyle birlikte, derhal yas tutan bir ses tonuyla konuşmaya başladı. "Ben de çok üzgünüm," dedi, bantla bağlı gözünün altındaki yaşları siler gibi yaparak. "Josephine en eski ve en sevdiğim dostlarımdan biriydi."

"Onunla daha dün markette tanıştın," dedi Klaus.

"Sizlere dünmüş gibi geldi anlaşılan," dedi Kaptan Sham, "oysa bizim tanışıklığımız yıllar öncesine dayanıyor. Onunla aşçılık okulunda tanışmıştık. İleri tekniklerle pasta pişirme dersinde aynı fırını kullanıyorduk."

"Aynı fırını mı kullanıyordunuz?" dedi Violet, Kaptan Sham'ın utanmazca yalanı karşısında tiksinerek. "Josephine Teyze fırın düğmesini açmaktan bile öcü gibi korkan biriydi. Aşçılık okuluna gitmiş olması asla mümkün değil."

"Çok geçmeden yakın dost olduk," dedi Kaptan Sham, sanki sözü hiç kesilmemiş gibi uydurma hikayesine devam ederek. "Bir gün bana dedi ki, 'Eğer ileride bazı öksüzleri evlat edinirsem ve ardından zamansız ölürsem, benim hatırım için onların bakımını üstleneceğine söz ver.' Ben de ona olur dedim, ama böyle bir sözü tutmak zorunda kalacağım hiç aklıma gelmezdi."

"Çok acıklı bir hikaye bu," diye bir ses geldi ve böylece herkes yüzünü o tarafa çevirince garson Larry'nin hala masanın yanında dikildiğini gördü. "Bir acıklı olay nedeniyle burada bulunduğunuzu hemen anlayamadığım için kusura bakmayın. Bu durumda bana kalırsa Neşemizi Bulalım Çizburgeri yemeniz iyi olur. Bu burgerin üstünde turşu, hardal ve ketçapla yapılmış ufak bir güleç yüz yer alıyor. Bunu yerken gülümseyeceğinizi garanti ederim."

"Güzel bir fikir gibi geliyor bu," dedi Kaptan Sham. "Hepimize Neşemizi Bulalım Çizburgeri getir, Larry."

"Şipşak masanızda olacak, efendim," diye söz vererek sonunda çekip gitti garson.

"Peki, peki, tamam," dedi Bay Poe. "Çizburgerlerimizi bitirdikten sonra imzalamanız gereken bazı önemli belgeler var, Kaptan Sham. Bunlar çantamda duruyor, yemekten sonra birlikte göz atalım."

"Ve ardından çocuklar benim olacak, öyle mi?" diye sordu Kaptan Sham.

"Yani, onların bakımını üstlenmek anlamında diyorsanız, evet," dedi Bay Poe. "Bu arada Baudelaire ailesinin serveti, Violet 18 yaşına basana kadar benim gözetimimde kalacak."

"Ne serveti?" diye sordu Kaptan Sham, şaşırmış gibi tek kaşını büzerek. "Öyle bir servetin varlığından hiç haberim yok."

"Bagbi!" diye çığlık attı Sunny, "Bal gibi biliyorsun," dercesine.

"Çocuklara ölen anne babalarından çok büyük

bir servet kaldı ve Violet 18 yaşına gelince bu miras onların eline geçecek."

"Doğrusu, benim servette gözüm falan yok," dedi Kaptan Sham. "Gezi teknelerim var benim. O paranın tek kuruşuna dokunmam."

"Eh, böyle olması iyi," dedi Bay Poe, "zaten tek kuruşuna dokunmanız mümkün değil."

"Ya, görürüz," dedi Kaptan Sham.

"Ne, ne dediniz?" diye sordu Bay Poe.

"İşte, Neşemizi Bulalım Çizburgerleri geldi!" diye şarkı söyler gibi bağıran Larry, elinde cıvık cıvık yağlı yemeklerle dolu bir tepsiyle bir anda masanın başında belirdi. "Buyurun, afiyetle yiyin."

Neon ışıklarından ve balonlardan geçilmeyen çoğu lokanta gibi, Tedirgin Soytarı da berbat yemekler veriyordu. Ama o gün henüz hiçbir şey yememiş olan ve üstelik uzun süredir boğazlarından sıcak bir şey geçmeyen üç öksüz, üzgün ve endişeli olmalarına karşın epey iştahla tabaklarına yumuldular. Hiç konuşulmayan birkaç dakikadan sonra, Bay Poe bankada yaşadığı çok sıkıcı bir olayı tatsız tuzsuz bir dille anlatmaya başladı. Bay Poe konuşmaya,

Klaus ve Sunny onu ilgiyle dinliyormuş gibi görünmeye ve Kaptan Sham da aç kurt gibi yemek yemeye o kadar dalmıştı ki, Violet'in o sırada neyle uğraştığını hiç kimse fark etmedi.

Violet tepedeki evden çıkmadan önce soğuk ve rüzgarlı havaya karşı gocuğunu giyerken, cebinde topak biçimli bir şeyin farkına varmıştı. Bu topak Ağlayan Göl kıyısına vardıkları gün Bay Poe'nun Baudelaire kardeşlere verdiği nane şekeri torbasıydı ve Violet'in aklına bir fikir getirmişti. Bay Poe'nun yemek masasındaki yavan konuşması sürerken, Violet dikkatli, ama çok dikkatli bir şekilde cebindeki nane şekeri torbasını çıkararak açtı. Nane şekerlerinin ufak jelatin parçalarıyla sarılmış olduğunu görünce biraz bozulur gibi oldu. Ellerini masanın altına koyarak, üç nane şekerini jelatin ambalajından çıkardı; böyle sarılmış şeyleri açarken duyulan ve sinemalarda çevredeki kişileri hemen rahatsız eden hışırtılı seslerin çıkmamasına büyük bir özen gösterdi. Sonunda ambalajı soyulmuş üç adet nane şekerini kucağındaki peçeteye atmayı başardı. Hiç kimsenin dikkatini üzerine çekmeyecek şekilde,

Klaus'un ve Sunny'nin kucaklarına birer nane şekeri bıraktı. Bir anda kucaklarına düşen şeye bakıp nane şekeri olduğunu gören iki küçük kardeş, önce ablalarının aklını kaçırmış olduğunu düşündüler. Ama onun amacını anlamaları hiç de uzun sürmedi.

Bir şeye karşı alerjiniz varsa, en iyisi onu hiç ağzınıza koymamaktır. Hele çikolataya alerjisi olanlar böyle bir şeyi hiç yapmamalıdır. Ama Violet, Klaus ve Sunny ortada acil bir durum olduğunun bilincindeydi. Kaptan Sham'ın planını anlamak ve önüne geçmek için, tek başına kalacakları bir zamana ihtiyaçları vardı. Zaman kazanmak için alerjik tepkilerden yarar ummak çok tehlikeli bir yoldu, ama akıllarına gelen başka bir çözüm yoktu. Bu yüzden masadaki iki adamın onları görmediği bir sırada, üç kardeş nane şekerlerini ağızlarına atıp beklediler.

Baudelaire ailesine özgü alerjinin çabuk etki gösteren cinsten olması nedeniyle, öksüzlerin çok beklemesi gerekmedi. Birkaç dakika içinde Violet'in cildinde kızarık ve kaşıntılı kabartılar be-

lirmeye ve Klaus'un dili şişmeye başladı; daha önce hiç nane şekeri yememiş olan Sunny'de ise hem cilt kabartıları hem de dil şişmesi ortaya çıktı.

Sonunda hikayesini anlatmayı bitiren Bay Poe, öksüzlerdeki bu durumun farkına vardı. "Hey, çocuklar, neyiniz var?" dedi, "Berbat görünüyorsunuz. Violet, cildin kızarık lekelerle kaplı. Klaus, dilin ağzından sarkıyor. Sunny, sende de her ikisi görülüyor."

"Bu yemekte alerjik olduğumuz bir şey var herhalde," dedi Violet.

"Aman Tanrım!" dedi Bay Poe, gözlerini Violet'in kolunda büyüyüp bir lop yumurta haline gelen kabartıya dikerek.

"Bir şey olmaz, derin nefes alırsanız geçer," dedi Kaptan Sham, çizburger yemeye ara verip başını kaldırmaya bile gerek duymadan.

"Kendimi çok kötü hissediyorum," dedi Violet ve ardından Sunny inlemeye başladı. "Sanırım eve gidip yatmamız gerekir, Bay Poe."

"Bir şey olmaz, sırtınızı koltuğa şöyle biraz yaslarsanız geçer," dedi Kaptan Sham öfkeyle. "Böyle yemeğin ortasında çekip gitmek için bir neden yok."

"Aa, baksanıza Kaptan Sham," dedi Bay Poe, "çocuklar oldukça hasta. Violet haklı. Haydi, hesabı ben ödeyeyim ve birlikte çocukları eve götürelim."

"Hayır, hayır," dedi Violet çarçabuk. "Biz taksiyle gideriz. Siz burada kalın ve sözünü ettiğiniz ayrıntılarla uğraşın."

Kaptan Sham başını kaldırarak Violet'e keskin bir bakış fırlattı. "Sizleri tek başına bırakmayı aklımın ucundan bile geçirmem," dedi korkutucu bir sesle.

"Doğrusu, birlikte bakmamız gereken epeyce belge var," dedi Bay Poe. Henüz bitmemiş olan yemeğine şöyle bir göz attı. Lokantadan çıkmaya ve hasta çocuklarla ilgilenmeye pek istekli olmadığı çocukların dikkatinden kaçmadı. "Onları öyle uzun süre tek başına bırakacak değiliz zaten."

Violet kabartılarından birini kaşırken, doğruyu söyleyerek "Alerjimiz pek ağır değil," dedi. Ayağa kalktı ve dilleri şişkin kardeşlerini lokanta kapısına doğru çekiştirdi. "Bir-iki saat uzanıp yatacağız, bu arada siz de yemeğinizi rahatça yersiniz. Bütün belgeleri imzaladıktan sonra gelip bizi götürebilirsiniz, Kaptan Sham."

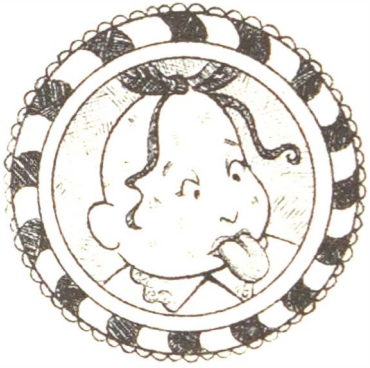
Kaptan Sham'ın açıkta duran tek gözü Violet'e tanıdık gelen bir ışıltıyla parladı. "Öyle yapacağım," diye karşılık verdi. "Çok, ama çok kısa bir sürede gelip sizi geri götüreceğim."

"Güle güle, çocuklar," dedi Bay Poe. "Umarım, kısa sürede iyileşirsiniz. Biliyor musunuz, Kaptan Sham, çalıştığım bankada korkunç alerjisi olan biri var. Belki inanmayacaksınız, ama bir keresinde..."

"Bu kadar çabuk gitmek de nereden çıktı?" diye sordu Larry, gocuklarının düğmelerini iliklemekte olan çocuklara. Dışarıda rüzgar daha şiddetli esiyordu ve Herman Kasırgası'nın Ağlayan Göl kıyısına gittikçe yaklaştığını gösteren ince bir yağmur başlamıştı. Ama böyle kötü bir havada bile üç çocuk bir an önce Tedirgin Soytarı lokantasından çıkmaya can atıyordu. Bunun tek nedeni lokantanın şatafatlı havasından; yani balonlarla, neon ışıklarıyla ve her an insanın peşinde olan garsonlarla dolu oluşundan hoşlanmamaları değildi. Baudelaire kardeşler birazcık olsun kendi başlarına kalacakları bir zaman kazandıklarını ve bunun her saniyesini iyi kullanmak zorunda olduklarını biliyorlardı.

BÖLÜM

Sekiz

Alerjik tepki yüzünden dili şişen bir kişinin söylediği şeyleri anlamak çoğu kez zordur.

Baudelaire kardeşler taksiden inip Josephine Teyze'nin beyaz boyası dökülmüş kapısına yönelirken, "Bıbı bıb bıbı bıb bıb," dedi Klaus.

"Ne söylediğini anlayamıyorum," dedi Violet, boynundaki haritaya benzer biçime bürünmüş bir kabartıyı kaşırken.

"Bıbı bıb bıbı bıb bıb," diye tekrarladı Klaus. Belki de başka bir şey söylüyordu. Ama ben bile onun ağzından çıkan sesleri çözüp size yardımcı

olacak durumda değilim.

"Boş ver, boş ver," dedi Violet, kapıyı açıp kardeşlerine "içeriye geçin" gibisinden bir işaret yaparak. "Al sana işte, bulur gibi olduğun şeyin ne olduğunu bulman için gerekli zamanın var artık."

"Bıb bıbı bıb," diye bir şeyler geveledi Klaus.

"Ne söylemeye çalıştığını yine anlayamıyorum," dedi Violet. Ardından Sunny'nin gocuğunu ve kendi gocuğunu çıkararak öylece yere attı. Normal olarak insanın giysilerini bir askıya ya da dolaba asması gerekir elbette. Ama kaşıntılı kurdeşen son derece sinir bozucudur ve genelde insanın böyle şeylere aldırış etmemesine yol açar. "Klaus, sözlerinden benimle aynı görüşte olduğun gibi bir sonuç çıkarabilirim ancak. Şimdi ben ve Sunny cildimizdeki kabartıları gidermek için karbonat banyosu yapmaya gidiyoruz. Yardımımıza gerek duyarsan çağır bizi."

"Bıb!" diye çığlık attı Sunny. Aslında "Cıgım!" diye bağırarak, "Çok iyi olur, çünkü bu kabartılar beni çıldırtıyor!" gibi bir şey söylemek istiyordu.

"Bıb bıbı," dedi Klaus, tamam dercesine başını sallayarak. Ardından hemen koridora doğru koştur-

maya başladı. Üstündeki gocuğu çıkarmamıştı. Bunun nedeni sinir bozucu alerjik durumu değil, gideceği yerin soğuk olmasıydı.

Klaus kütüphane kapısını açtığında, odadaki büyük değişiklik karşısında şaşkınlığa uğradı. Yaklaşan kasırganın yol açtığı rüzgar penceredeki son cam kırıklarını da uçurup götürmüştü. İçeriye giren yağmur Josephine Teyze'nin o güzelim koltuklarını ıslatmış ve gittikçe yayılan koyu renkte lekeler bırakmıştı. Raftan düşen birkaç kitap pencereye doğru sürüklenerek sular içinde kalmıştı. Mahvolmuş bir kitap kadar insanı üzecek görüntüler çok azdır, ama Klaus'un üzülmek için hiç zamanı yoktu. Kaptan Sham'ın olabildiğince kısa bir sürede gelip her üçünü geri götüreceğini bildiğinden hemen işe başladı. Önce Josephine Teyze'nin notunu cebinden çıkarıp masaya yerleştirdi ve rüzgar yüzünden uçmaması için ağırlık yapacak birkaç kitap koydu üstüne. Ardından çarçabuk raflara doğru yöneldi ve adlarına bakmak üzere kitap sırtlarını gözleriyle taramaya girişti. Seçtiği üç kitap Temel Dilbilgisi ve Noktalama Kuralları, En Kapsamlı Doğru Yazım Kılavuzu

ve Bazı Kelimeleri Kullanırken Çok Sık Yapılan Yanlışlar'dı. Kitapların her biri tuğla kadar kalındı. Klaus güçlükle taşıyabildiği üç kitabı güm diye bir ses çıkararak masanın üstüne bıraktı. "Bıb bıbı bıb, bıbı bıb bıb bıbı," diye kendi kendine bir şeyler mırıldandı. Bir kalem bularak çalışmaya koyuldu.

Normalde kütüphane öğleden sonra çalışmak için çok uygun bir yerdir, tabii penceresi paramparça olmamışsa ve kopmak üzere olan bir kasırga yoksa. Rüzgar gittikçe daha soğuk esiyor, yağmur gittikçe daha şiddetli yağıyor ve oda da gittikçe daha tatsız bir hal alıyordu. Ama Klaus bunların hiçbirine aldırmadı. Kitapların sayfalarını çevirerek bir sürü not tuttu; arada bir duruyor ve Josephine Teyze'nin yazmış olduğu metindeki bazı yerleri daire içine alıyordu. Dışarıda gök gürlemeye ve her gürleyişle birlikte bütün ev zangır zangır sarsılmaya başladı. Ancak Klaus sayfaları çevirip bir şeyler yazmaya devam etti. Derken dışarıda şimşekler çakmaya başlarken, çalışmasına son verdi ve iyice çatılmış kaşlarla metne uzun uzadıya göz gezdirdi. Sonunda Josephine Teyze'ye ait notun altına iki kelime yazdı.

İşine o kadar yoğun bir şekilde dalmıştı ki, içeriye giren Violet ve Sunny onu adıyla çağırdıklarında koltuğundan neredeyse sıçrar gibi oldu.

"Bıb şaşırdım bıbı!" diye çığlık attı. Yüreği gümbürtüyle atıyordu, ama dilindeki şişkinlik biraz azalmıştı.

"Kusura bakma," dedi Violet, "Seni böyle şaşırtmak istememiştim."

"Bıb karbonat banyonuzu bıbı bıb?"

"Hayır," diye karşılık verdi Violet. "Karbonat banyosu yapamadık. Josephine Teyze fırını açıp pasta yapmayı hiç düşünmediğinden olacak, evde hiç karbonat bulamadık. Normal bir banyo yaptık sadece. Neyse, bunun hiç önemi yok, Klaus. Peki, sen deminden beri bu dondurucu odada ne yapıyorsun? Josephine Teyze'nin notunu ne diye öyle baştan aşağı dairelerle doldurdun?"

"Dilbilgisi bıbı bıbtım," dedi Klaus, başıyla kitapları işaret ederek.

"Bıb?" diye çığlık attı Sunny. Herhalde "Digbi?" diye bağırarak, "Yakaladığımızı şu değerli zamanı ne diye dilbilgisi çalışarak boşa harcıyorsun ki?"

gibi bir şey söylemek istiyordu.

"Çünkü Josephine Teyze'nin bu bıbla," diye sabırsızlıkla açıklamaya başladı Klaus, "bize bıbı mesaj vermek istediğini sanıyorum."

"Mutsuz olduğu için kendini pencereden attığı anlaşılıyor," dedi Violet, rüzgarın da etkisiyle daha da titreyerek. "Başka ne mesaj vermiş olabilir ki?"

"Bu notta inanılmayacak bıdar çok dilbilgisi yanlışı var," dedi Klaus. "Josephine Teyze dilbilgisini çok seven biriydi ve bıb bınemli bir neden olmadıkça bu kadar çok yanlışı asla yapmazdı. Şimdiye kadar yaptığım şey bıb bıbmak, yani dilbilgisi yanlışlarını sayıp sıraya koymak."

"Bıbı," dedi Sunny, "Lütfen devam et, Klaus," dercesine.

Klaus gözlük camlarındaki birkaç yağmur damlasını sildi ve nota baktı. "Şimdi, bu bobun ilk cümlesinde 'kendi' kelimesinin yanlış kullanıldığını zaten biliyoruz. Bence bu yanlışlık bizim dikkatimizi çekmek için. Ama ikinci cümleye bıblice bakalım. 'Kocamın bulunduğu yerdeki güneş yüreğimi solduruyor ve artık gecenin kuyu karanlığına gidi-

yorum,' diye yazılmış."

"Anladık, daha önce de söylemiştin," dedi Violet. "Güneşin yürek soldurması biraz tuhaf."

"Bıblında bana kalırsa, Josephine Teyze başka bir şey söylemek istiyor," dedi Klaus. "Hatırlıyor musun, kocasını bıb sıcak bir yerdeymiş gibi düşünmenin güzel bir şey olduğunu anlatmıştı bize."

"Evet, doğru," dedi Violet, aralarında geçen konuşmayı hatırlayarak. "O sözleri tam da burada, yani bu odada olduğumuz bir sırada söylemişti. Kocası Ayk'ın gün ışığını sevdiğini ve onu güneşli bir yerdeymiş gibi hayal etmekten hoşlandığını belirtmişti."

"Öyleyse güneşten olumsuz bir şekilde söz etmesi anlamsız," dedi Klaus. "Bence söylemek istediği şey 'Kocamın bulunduğu yerdeki güneş yüreğimi dolduruyor,' olmalı. Bu cümlenin devamında da benzer bir anlamsızlık var. Gündüzden değil, geceden söz ettiğine göre 'gecenin kuyu karanlığı' yerine 'gecenin koyu karanlığı' demek istemiş olmalı."

"Peki, tamam diyelim, elimizde dolduruyor ve koyu kelimeleri var," dedi Violet. "Tek başına bun-

lar benim için bir anlam ifade etmiyor."

"Benim için de," dedi Klaus. "Ama sonraki cümleyi okuyayım. 'Sizleri öyle geride bıraktım diye korkmayın yararı yok; bir dul böyle derin üzüntüye kapıldığı için kınama da size yakışmaz," diye yazmış. Bizim böyle çocuklar olduğumuzu gerçekten sanmış olabilir mi, ha?"

"Pek sanmıyorum," dedi Violet. "Telefonu korkmadan açtığım için övmüştü beni. Ona hiç kızmadığımızı ve saygılı davrandığımızı da biliyordu."

"Ben de öyle düşündüğüm için, bu cümledeki yanlışları bulmak için Temel Dilbilgisi ve Noktalama Kuralları kitabını karıştırdım. Cümlenin ilk kısmında 'korkmayın' kelimesinden sonra virgül olması gerekir. Ama bu kelime 'korkmanın' diye yazılmış olsa, anlatım düzgün olur. Daha sonraki kısımda ise 'dul' ve 'kınama' kelimeleri dilbilgisine aykırı yönler taşıyor."

"Neymiş bakalım bu aykırılıklar?" diye sordu Violet.

"Doğru biçimini okursam hemen anlarsın. 'Bir dulu böyle derin üzüntüye kapıldığı için kınamak

da size yakışmaz," diye yazmak daha doğru. Yani Josephine Teyze U ve K harflerini bilerek eksik bırakmış."

"Daha önce D ve O diye iki yanlış bulmuştun," dedi Violet, parmaklarıyla harfleri sayarak. "Şimdi de N, U ve K harflerini ekleyelim. Donuk diye bir şey çıkıyor ortaya. Bu nasıl bir mesaj ki, Klaus?"

"İstersen bitireyim," dedi Klaus. "O küçücük notta başka dilbilgisi yanlışları da buldum. Hem de bir cümlede üç tane. Bu cümle 'Hiç çare kalmadığını düşünürseniz, mutlak siz de beni bakışlarsınız herhalde,' diye yazılmış. Öncelikle 'çare' değil, 'çarem', 'mutlak' değil, 'mutlaka' olmalı. Bazı Kelimeleri Kullanırken Çok Sık Yapılan Yanlışlar kitabında da var bunlar. Ayrıca 'bakışlarsınız' diye bir fiil olmadığına göre, bunun kesinlikle 'bağışlarsınız' olması gerekir."

"Fırdö!" diye çığlık attı Sunny, sanki, "Bütün bunları anlamaya çalışırken başım döndü ya!" dercesine.

"Benim de aynen," dedi Violet, küçük kardeşini yerden kaldırıp masaya oturtarak. "Bir bitirsin

bakalım."

"Bıbkaç tane kaldı zaten," dedi Klaus, bir yandan da parmaklarıyla üç işareti yaparak. "Notun bitiş cümlesi 'Son arzum ve vesiyetim olacak, her üçünüzü iyi kalpli ve dürüst bir adem olan Kaptan Sham'ın gözetimine bırakıyorum,' diye yazılmış. Burada 'vesiyetim' ve 'adem' kelimeleri bana bıbaz garip geldi. En Kapsamlı Doğru Yazım Kılavuzu kitabına bakınca, bunların 'vasiyetim' ve 'adam' olması gerektiğini anladım. Bir de arada şöyle bir şey var. İlk bakışta cümlenin 'Son arzum ve vasiyetim olacak' diye başlamasında terslik yokmuş gibi görünüyor. Ama dilbilgisi kurallarını iyi bilen biri bunu 'Son arzum ve vasiyetim olarak' biçiminde yazar."

"Peki, sonuçta vardığın şey ne?" diye sordu. "Bütün bu yanlışlardan ne gibi bir anlam çıkıyor?"

Klaus gülümsedi ve kardeşlerine notun altına yazmış olduğu iki kelimeyi gösterdi. Daha sonra "Donuk Mağara," diye yüksek sesle okudu.

"Donk nii?" diye soruverdi Sunny, "Donuk ne dedin?" anlamında.

"Donuk Mağara," diye tekrarladı Klaus. "Dilbilgisi yanlışlarının söz konusu olduğu harfler sırayla yan yana getirildiğinde, bu iki kelime çıkıyor ortaya. Bakın şöyle: Solduruyor yerine dolduruyor kelimesindeki D, kuyu yerine koyu kelimesindeki O, korkmayın yerine korkmanın kelimesindeki N, dul yerine dulu kelimesindeki fazla U, kınama yerine kınamak kelimesindeki fazla K, çare yerine çarem kelimesindeki fazla M, mutlak yerine mutlaka kelimesindeki fazla A, bakışlarsınız yerine bağışlarsınız kelimesindeki Ğ, vesiyetim yerine vasiyet kelimesindeki A, olacak yerine olarak kelimesindeki R ve adem yerine adam kelimesindeki ikinci A. İşte bu harfler DONUK MAĞARA oluyor! Daha anlamadınız mı? Josephine Teyze bu dilbilgisi ve yazım yanlışlarını bilerek yaptı, çünkü bunların farkına varacağımızı biliyordu. Bu şekilde de bize bir mesaj vermek isterdi. Mesaj da Donuk..."

Kırık camdan içeriye birdenbire dalarak Klaus'un sözlerini yarıda kesen çok sert bir rüzgar kütüphaneyi sanki bir marakaymış gibi sarstı. Maraka Latin Amerika müziğinde kullanılan ve içi

taşlarla dolu iki kurumuş sukabağından oluşan bir müzik aletidir. Kütüphaneye dolan rüzg,rla birlikte içerideki her şey çılgınca sallanıp tangır tungur sesler çıkarmaya başladı. Ters dönüp yere devrilen koltuk ve taburelerin ayakları havaya dikildi. Kitap rafları öylesine sarsıldı ki Josephine Teyze'nin en kalın kitaplarından bazıları aşağıya yuvarlanarak yerdeki yağmur suyu birikintilerinin içine düştü. Kararmaya yüz tutan gökyüzünü yararcasına çakan bir şimşeğin etkisiyle Baudelaire öksüzleri irkilerek sert bir hareketle yere kapaklandılar.

"Buradan hemen çıkalım!" diye bağırdı Violet, gök gürlemesini bastırmaya çalışan bir sesle. Ardından ellerini sıkıca tuttuğu kardeşlerini ayağa kaldırarak kütüphane kapısına doğru sürükledi. Rüzgar öylesine şiddetli esiyordu ki, bu kısa yürüyüş Baudelaire kardeşlere koskoca bir tepeye tırmanış kadar zorlu geldi. Kütüphane kapısını arkalarından kapattıklarında basbayağı nefes nefese kalmışlardı ve bir süre titreyerek koridorda öylece dikildiler.

"Zavallı Josephine Teyze," dedi Violet.

"Kütüphanesi mahvoldu."

"Ama oraya bir daha girmem gerekiyor," dedi Klaus, elindeki notu yukarıya kaldırarak. "Josephine Teyze'nin verdiği mesajın Donuk Mağara olduğunu öğrendik yalnızca. Bunun ne anlama geldiğini öğrenmek için bir kütüphane lazım bize."

"Ama o kütüphane değil," diye uyardı onu Violet. "Orada sadece dilbilgisi üzerine kitaplar var. Ağlayan Göl üzerine yazılmış kitaplar lazım bize."

"Niçin?" diye sordu Klaus.

"Her şeyine bahse girerim ki Donuk Mağara denen yer Ağlayan Göl çevresindedir," dedi Violet. "Bize o gölün sularındaki her adayı ve kıyısındaki her mağarayı bildiğini söylemişti, hatırlamıyor musun? Donuk Mağara'nın da bunlardan biri olduğuna bahse girerim."

"Peki ama, gizli mesajı niçin bir mağarayla ilgili olsun ki?" diye sordu Klaus.

"Mesajı çözmekle çok uğraştığın için," dedi Violet, "ne anlama geldiğini çıkaramamış olacaksın herhalde. Josephine Teyze ölmedi, hala yaşıyor. İnsanlar onun öldüğünü sansın istiyor her nedense.

Ama bize saklandığını bildirmek için böyle bir not bıraktı. Ağlayan Göl üzerine yazılmış kitapları bulmalı ve Donuk Mağara'nın nerede olduğunu öğrenmeliyiz."

"Ama önce kitapların nerede olduğunu bilmemiz gerekir," dedi Klaus. "Bize bu kitapları kaldırıp bir yere koyduğunu söylemişti, unuttun mu?"

Sunny bu sözleri onaylayan bir çığlık attı. Ama yeni bir gök gürlemesi yüzünden kardeşleri onu duyamadı.

"Bir düşünelim," dedi Violet. "İnsan bir daha bakmak istemediği bir şeyi nereye saklar?"

Baudelaire kardeşler anne babalarıyla birlikte kendi evlerinde yaşadıkları sırada bir daha bakmak istemedikleri şeyleri nereye sakladıklarını düşünürken suskunluğa gömüldüler. Violet'in aklına bir zamanlar icat ettiği ve çok korkunç sesler çıkarması üzerine, bir daha görüp başarısızlığını hatırlamamak için sakladığı otomatik ağız mızıkası geldi. Klaus'un aklına okumakta güçlük çektiği ve bir daha görüp bu yetersizliğinden utanmamak için sakladığı Fransa-Prusya Savaşı adlı kitap geldi.

Sunny'nin aklına ise o keskin dişleriyle bile ısıramadığı ve bir daha görüp yeniden çenesini ağrıtacak ısırma girişimlerinde bulunmamak için sakladığı çok sert bir taş geldi. Ve her üç kardeş de bunları saklamak için seçtikleri yeri hemen hatırladılar.

"Yatağın altı," dedi Violet.

"Yatağın altı," diye onayladı Klaus.

"Yeki let," diye onayladı Sunny. Üç çocuk tek bir söz etmeden koridor boyunca koşarak Josephine Teyze'nin odasına yöneldiler. Normalde bir kişinin odasına kapıyı çalmadan girmek nazik bir davranış değildir; ama o kişi ölüyse veya ölü numarası yapıyorsa, bir istisna olarak böyle bir şey yapabilirsiniz. Nitekim Baudelaire kardeşler de dosdoğru odaya daldılar. Josephine Teyze'nin odası onların odasına benziyordu. Yatağın üstünde denizci mavisi renginde bir örtü ve bir köşede de bir teneke kutusu yığını vardı. Odanın küçük penceresi yağmurla ıslanmış olan tepeye bakıyordu. Yatağın kenarında Josephine Teyze'nin henüz okumaya başlamadığı ve ne yazık ki asla okuyamayacağı yeni dilbilgisi kitapları üst üste yığılmış olarak duruyordu. Ama odanın içinde

çocukların ilgisini çeken tek şey yatağın altıydı ve hep birlikte yere çömelip oraya baktılar.

Besbelli ki Josephine Teyze'nin bir daha bakmak istemediği şeyler bir hayli çoktu. Yatağın altında ona yemek ocağını hatırlattığından görmek istemediği tencere ve tavalar vardı. Birilerinin hediye olarak verdiği, ama insan gözünün bakmaya dayanamayacağı kadar iğrenç çoraplar vardı. Elinde bir avuç krakerle dudaklarını ıslık çalar gibi büzmüş olan sevecen bakışlı bir adamın çerçeveli fotoğrafını görmek Baudelaire kardeşleri bayağı üzdü. Bu kişi Ayk olmalıydı ve Josephine Teyze'nin bakamayacak kadar üzüntülü olduğu için bu fotoğrafı oraya koyduğu apaçıktı. Ama büyük tavalardan birinin arkasında bir kitap yığını duruyordu ve üç kardeş derhal ellerini o tarafa uzattılar.

"Ağlayan Göl'deki Gelgit Dalgaları," dedi Violet, en üstteki kitabın kapağını okuyarak. "Hiçbir işimize yaramaz."

"Ağlayan Göl'ün Dibi," dedi Klaus, sonraki kitabın kapağını okuyarak. "Hiç yararı olmaz bize."

"Ağlayan Göl Alabalığı," diye okudu Violet.

"Demokles İskelesi Yöresinin Tarihi," diye okudu Klaus.

"Göl Kaşifi İvan Ağlayan," diye okudu Violet.

"Suyun Oluşumu," diye okudu Klaus.

"Ağlayan Göl Atlası," dedi Violet.

"Atlas mı? Bu harika işte!" diye bağırdı Klaus. "Bir atlasta haritalar bulunur!"

Dışarıda çakan bir şimşeğin ışığı içeriye vurdu. Yağmur taneleri daha şiddetle inmeye başladı. Evin çatısından sanki birileri üzerine mermer taşlar döküyormuş gibi gürültülü sesler geldi. Baudelaire öksüzleri bir tek söz etmeden atlası açtılar ve sayfalarını çevirmeye başladılar. Her sayfada gölün ayrı bir haritasını gördüler, ama Donuk Mağara diye bir yeri bulamadılar.

Atlasın son sayfasına bakan Klaus, "Bu kitap tastamam dört yüz seksen yedi sayfadan oluşuyor," diye şaşkınlığını belirtti. "Donuk Mağara'yı bulmak bir ömrü alır ya."

"Öyle bir ömür bekleyecek zamanımız yok," dedi Violet. "Kaptan Sham şu anda yola koyulmuştur herhalde. Arkadaki dizin bölümünü kullan. 'Donuk'

diye başlayan kelimelere bak."

Klaus sayfaları çevirerek dizin bölümünü açtı. Dizinin bir kitaptaki adları ve kavramları alfabetik sırayla ve sayfa numaralarıyla veren bir liste olduğunu eminim ki biliyorsunuzdur. Klaus bir parmağını D harfiyle başlayan kelimelerin üzerinde aşağıya doğru dolaştırarak, kendi kendine yüksek sesle mırıldanmaya başladı. "Dağlık Koy, Dalyan Adası, Dehşet Uçurumları, Dingin Körfez, Donuk Mağara-evet, işte burada! Donuk Mağara, sayfa yüz dört." Klaus çarçabuk doğru sayfayı açtı ve gözlerini ayrıntılı haritada gezdirdi. "Donuk Mağara, Donuk Mağara, nerede bu yahu?"

"İşte orada!" diye bağırdı Violet, parmağıyla haritada yanına Donuk Mağara diye yazılmış ufak bir noktayı işaret ederek. "Demokles İskelesi'nin tam karşısında ve Eflatun Işıklı Fener'in hemen batısında. Haydi gidelim."

"Gidelim mi?" dedi Klaus. "O koca gölü nasıl geçeceğiz?"

"Fırdöndü Feribot bizi götürür," dedi Violet, haritada noktalı bir çizgiyi göstererek. "Bak, feribot

dosdoğru Eflatun Işıklı Fener'e gidiyor. Oradan yürüyebiliriz artık."

"Peki ama, bu yağmurda Demokles İskelesi'ne kadar nasıl yürüyeceğiz, onu da söyler misin?"

"Başka bir seçeneğimiz yok," diye cevap verdi Violet. "Josephine Teyze'nin hala yaşadığını kanıtlamak zorundayız. Yoksa Kaptan Sham bizi alıp götürür."

"Umarım, Josephine Teyze hala..." diye konuşmaya başlayan Klaus, birden sözünü kesti ve pencereyi işaret etti. "Şuraya bakın!"

Violet ve Sunny dönüp baktılar. Josephine Teyze'nin yatak odasındaki pencere tepenin üstüne bakıyordu ve Baudelaire öksüzleri evin kayıp göle düşmesini önleyen örümcek ayağına benzer metal direklerden birini görebiliyorlardı. Ama gördükleri bir başka şey de bu direğin müthiş fırtına yüzünden fena şekilde hasara uğradığıydı. Direkte hiç kuşkusuz şimşek çarpmasıyla oluşmuş kapkara ve büyük bir yanık izi vardı ve rüzgar direğin bükülüp her an kırılacakmış gibi eğrilmesine yol açmıştı. Kurdurmuşçasına ortalığı kasıp kavuran fırtına altında te-

peye tutunmak için sanki boğuşuyor gibiydi bu direk.

"Hikiyo!" diye çığlık attı Sunny, "Hiç durmayalım, hemen çıkalım buradan!" dercesine.

"Sunny haklı," dedi Violet. "Atlası kap, Klaus. Haydi gidiyoruz!"

Klaus Ağlayan Göl Atlası'nı sıkıca kucağına alırken, kitabın sayfaları arasında dolaşmaya devam edip pencereye bakmamaları halinde başlarına gelebilecek şeyleri düşünmek bile istemedi. Çocukların ayağa kalkmasıyla birlikte, şiddetini artıran rüzgar evin dalga yemiş bir gemi gibi şöyle bir inip kalkmasına ve hepsinin yere savrulmasına yol açtı. Violet yatak ayaklarından birinin üstüne düştü ve sertçe dizini çarptı. Klaus soğuk radyatörün üstüne düştü ve sertçe ayağını çarptı. Sunny ise teneke kutular yığınının üstüne düştü ve sertçe her tarafını çarptı. Çocuklar sendeleyerek ayağa kalkmaya çalışırken, bütün oda sanki hafifçe yana doğru yalpalar gibi oldu.

"Acele edelim!" diye haykırdı Violet ve hemen Sunny'yi kucağına aldı. Öksüzler çok hızlı adımlar-

la koridora çıkarak ön kapıya koşmaya başladılar. Tavanın çökmüş olan bir kısmından sel gibi akarak halıya dökülen yağmur suları, oradan geçtikleri sırada şapır şıpır ıslanmalarına neden oldu. Ev bir kez daha yalpaladı ve çocuklar tekrar yere devrildi. "Acele edelim!" diye bir daha haykırdı Violet. Su birikintileri arasında ve korkudan titreyen ayakları üstünde kayan üç çocuk, yukarıya doğru eğimli hale gelen koridorda tökezleyerek kapıya doğru ilerlediler. Klaus kapıya önce yetişmeyi başardı ve tokmağı sertçe çekerek kapıyı açtı. Tam bu sırada ev bir kez daha yalpaladı ve ardından korkunç mu korkunç bir çatırtı sesi geldi. "Acele edelim!" diye tekrar haykırdı Violet. Baudelaire kardeşler sürünerek kapıdan geçip kendilerini tepeye attılar ve dondurucu yağmur altında sıkıca birbirlerine sarıldılar. Soğuktan ve korkudan titriyorlardı, ama sonunda kurtulmuşlardı.

Uzun ve sıkıntılarla dolu ömrüm boyunca çok şaşırtıcı şeylerle karşılaştım. Baştan aşağı insan kafataslarından yapılmış bir koridor labirentini gördüm. Bir yanardağın patlayışını ve püsküren bir lav

akıntısının küçük bir köye doğru inişini gördüm. Kocaman bir kartalın sevdiğim bir kadını kapıp havaya kaldırışını ve çok yüksek bir dağdaki yuvasına doğru uçuruşunu gördüm. Ama Josephine Teyze'nin evinin yıkılarak Ağlayan Göl'e düşüşünü seyretmenin insanda nasıl duygular uyandırmış olabileceğini kafamda bir türlü canlandıramıyorum. Yaptığım araştırmalara göre, çocuklar beyaz boyası dökülmüş kapının güm diye çarparak kapanışını ve bir kağıt parçasının buruşturularak top haline getirilmesine benzer biçimde büzüşüp yuvarlanışını tam anlamıyla dillerini yutmuşçasına bir hayretle izlemişler. Yine bana anlatılanlara göre, çocuklar tepe yamacından koparken evin çıkardığı kulakları sağır edici büyük gürültüyü duyduklarında çok daha sıkıca birbirlerine sarılıp yumak haline gelmişler. Gelin görün ki, koskoca binanın paramparça olarak hızla aşağıya doğru yuvarlanışını ve aşağıdaki gölün karanlık ve fırtınalı sularına çarparak düşüşünü seyretmenin nasıl bir duygu olduğunu anlatacak kelimeleri bulamıyorum.

BÖLÜM

Dokuz

Hani, postacıların bir şarkısı vardır. "İster yağmur ister çamur olsun, ister kar ister fırtına olsun, hiç durmaz yolları aşarız biz, yeter ki mektubunuz elinize geçsin," diye başlar sözleri. Bu şarkı havanın çok berbat olduğu ve mektup alacak kişilerin içeride oturup sıcacık çaylarını içtiği durumlarda bile, posta-

cıların çantalarını sırtlayıp yola koyulmak zorunda olduğunu anlatır. Dondurucu fırtınalarda bile görevlerini aksatmamaları gerekir.

Ne var ki, Fırdöndü Feribot yetkililerinin böyle bir anlayışa sahip olmadığını öğrenmek Baudelaire öksüzlerinin canlarını sıktı. Violet, Klaus ve Sunny bin bir güçlükle tepeden aşağıya yürüyerek inmişlerdi. Fırtınanın şiddeti daha da artmıştı. Rüzgar ve yağmur onları kapıp Ağlayan Göl'ün azgın sularına atmak için bir fırsatı dört gözle bekler gibiydi. Violet ve Sunny evden kaçarken gocuklarını almaya zaman bulamamışlardı. Bu yüzden üç kardeş yağmur sularının bastığı yol boyunca ikide bir düşüp kalkarak ilerlerken Klaus'un gocuğunu sırayla giyiyorlardı. Birkaç kez yanlarından arabalar geçti; ama içerideki kişinin onları almaya gelen Kaptan Sham olabileceği korkusuyla her seferinde kendilerini çamurlu çalıların arkasına atıp saklandılar. Sonunda Demokles İskelesi'ne vardıklarında, soğuktan dişleri zangır zangır birbirine çarpıyordu ve ayakları o kadar üşümüştü ki, ayak par-

maklarında bir uyuşukluk dolaşıyordu. Üstüne üstlük, Fırdöndü Feribot bilet gişesinin camında KAPALI levhasını görünce artık canlarına tak etti. Bildiğiniz gibi, bu deyim insanın içinde biriken öfkeyi artık tutamaması anlamına gelir.

"Hay aksi, kapalıymış," diye bağırdı Klaus, kapıldığı umutsuzluğu Herman Kasırgası'nın gürültüsü arasında duyurmak için sesini yükselterek.

"Açılana kadar beklemek zorundayız," diye karşılık verdi Violet.

"Ama fırtına geçene kadar açılmaz," diyerek uyardı onu Klaus. "Bu arada da Kaptan Sham bizi yakalayıp çok uzaklara götürür. Josephine Teyze'yi olabildiğince çabuk bulmalıyız."

"Bunu nasıl başaracağımızı bilemiyorum," dedi Violet titreyerek. "Atlasa göre mağara gölün tam karşı kıyısında ve bu havada bütün bu yolu yüzerek geçemeyiz."

"Tentiki!" diye çığlık attı Sunny. Herhalde "Yürüyerek gölün öbür tarafına geçmek için de yeterince zamanımız yok!" demek istiyordu.

"Bu gölde feribottan başka tekneler de olma-

lı," dedi Klaus. "Deniz motorları veya balıkçı tekneleri veya..." Bakışlarını göl tarafına çevirince kız kardeşleriyle göz göze geldi. Her üçünün de aklına aynı şey gelmişti.

"Veya gezi tekneleri," diyerek cümleyi tamamladı Violet. "Kaptan Sham'ın kiralık gezi tekneleri. Evet, Demokles İskelesi'ne bağlı olduklarını söylemişti."

Bilet gişesinin tentesi altındaki Baudelaire kardeşler, ıssız iskelenin öteki ucuna baktıklarında çok yüksek bir demir kapı gördüler. Tepedeki sivri uçları ıslak bir ışıltıyla parlayan parmaklıkların bulunduğu kapıda, uzaktan okunamayan bir tabela asılıydı. Tabelanın hemen yanında yağmurda zar zor seçilebilen ve penceresinden dışarıya titrek bir ışık yayılan küçük bir kulübe vardı. Çocuklar yüreklerini daraltan bir korkuyla kulübeye baktılar. Josephine Teyze'yi bulmak amacıyla Kaptan Sham'a ait kiralık gezi teknelerinden birine binmenin, aslandan kaçmak amacıyla aslan inine girmekten pek farkı yok gibiydi.

"Oraya gidemeyiz," dedi Klaus.

"Gitmek zorundayız," dedi Violet. "Kaptan Sham'ın orada olmadığını biliyoruz. Şu anda Josephine Teyze'nin evine doğru gidiyor ya da hala Tedirgin Soytarı lokantasında oturuyor olmalı."

"Ama oradaki kişi her kimse," dedi Klaus, eliyle titrek ışığı işaret ederek, "bir tekne kiralamamıza izin vermeyecektir."

"Baudelaire kardeşler olduğumuzu anlamayacak ki," diye karşılık verdi Violet. "Oradaki kişiye Jones ailesinin çocukları olduğumuzu ve bir gezintiye çıkmak istediğimizi söyleyeceğiz."

"Bir kasırganın ortasında, öyle mi?" diye üsteledi Klaus. "Kimse inanmaz buna."

"İnanmak zorunda," dedi Violet, ısrarcı bir tavırla kararlı görünmeye çalışarak. Ardından kardeşlerini peşine takarak kulübeye doğru yöneldi. Klaus elindeki atlası sıkıca göğsüne bastırdı. Onun gocuğunu giyme sırası gelmiş olan Sunny bu bol giysiyi çekiştirip iyice sarındı. Çok geçmeden Baudelaire kardeşler tabelaya ulaştılar ve soğuktan titreyerek üstündeki yazıyı

okudular: KAPTAN SHAM'IN KİRALIK GEZİ TEKNELERİ---HER TEKNENİN KENDİNİN YELKENİ VARDIR. Ama yüksek demir kapı sıkıca kilitlenmişti. Baudelaire kardeşler kulübeye girip girmeme tedirginliği içinde bir süre duraksadılar.

"İçeriye bir göz atalım," diye fısıldadı Klaus, eliyle pencereyi işaret ederek. Ama pencere onun ya da Sunny'nin yetişemeyeceği kadar yukarıdaydı. Parmak uçlarında yükselen Violet, pencereden kulübenin içine göz gezdirdi ve daha ilk bakışta bir gezi teknesi kiralamalarının mümkün olamayacağını anladı.

Çok küçük olan kulübede sadece küçük bir masanın ve dışarıya titrek ışığı veren tek bir elektrik ampulünün sığabileceği kadar yer vardı. Masanın başında sandalyesine gömülüp uyuyan çok iri biri duruyordu. Kulübeye tıkılmış koca bir balonu andıran bu kişi bir elinde bira şişesi, öbür elinde bir anahtar halkasıyla horluyordu. Her horlamasında şişe sallanıyor, anahtarlar şangırdıyor ve kulübe kapısı gıcırtıyla

birkaç santim açılıyordu. Burada insanın ödünü koparacak kadar gürültülü olmakla birlikte, Violet'i ürküten şey bu sesler değildi. Ona korkutucu gelen şey bu kişinin kadın mı, yoksa erkek mi olduğunu anlayamamasıydı.

Dünyada böyle insanlar çok fazla değildir ve Violet onun kim olduğunu hemen anladı. Belki aranızda Kont Olaf'ın rezil kafadarlarını, yani çete arkadaşlarını unutmuş olanlar olabilir. Ama Baudelaire kardeşler onları capcanlı görmüşlerdi ve hepsini en iğrenç ayrıntılara varana kadar hatırlıyorlardı. Kaba saba ve sinsi insanlardı bunlar; Kont Olaf'ın, yani bu öyküdeki adıyla Kaptan Sham'ın onlara söyleyeceği her şeyi yapacak kişilikteydi hepsi. Ne zaman ortaya çıkacakları hiç belli değildi. Ve şimdi de içlerinden biri, üstelik en capcanlı olanı kulübenin içinde tehlike, alçaklık ve horultu saçan görüntüsüyle karşılarına çıkıvermişti.

Violet'in uğradığı hayal kırıklığı yüzüne hemen yansımış olmalıydı. Çünkü kardeşlerine doğru dönmesiyle birlikte, "Bir terslik mi var?"

diye sordu Klaus. "Yani, Herman Kasırgası'nın patlak vermesi, Josephine Teyze'nin ölme numarası yapması ve Kaptan Sham'ın peşimizde olması dışında, demek istiyorum."

"Kont Olaf'ın kafadarlarından biri kulübenin içinde," dedi Violet.

"Hangisi?" diye sordu Klaus.

"Ne erkek ne de kadın gibi görüntüsü olan kafadarı," diye karşılık verdi Violet.

Klaus ürperdi. "İçlerinden en ürkütücü olanı o."

"Aynı görüşte değilim," dedi Violet. "Bence en ürkütücü olanı dazlak adam."

"Bissi!" diye fısıldadı Sunny, "Bunu başka zaman tartışırsınız," dercesine.

"Peki, seni gördü mü?" diye sordu Klaus.

"Hayır," dedi Violet. "Sızıp uyumuş. Ama elinde anahtarlarla dolu bir halka var. İskele kapısını açmak ve bir gezi teknesine binmek için bunlara ihtiyacımız olacağı kesin."

"Bir gezi teknesi çalmaya mı kalkışacağız, yani?" diye sordu Klaus.

"Başka seçeneğimiz yok," dedi Violet. Çal-

mak elbette bir suçtur ve hiç de kibarca olmayan bir davranıştır. Ama kibarca olmayan birçok davranış gibi, belli koşullarda mazur görülebilir, yani hoş karşılanabilir. Sözgelimi, bir müzeyi dolaşırken belirli bir tablonun evinizde daha hoş görüneceğine karar verirseniz ve düpedüz tabloyu kapıp evinize götürürseniz, böyle bir hırsızlık mazur görülemez. Ama çok, hem de çok açsanız ve para kazanacak bir yol bulamamışsanız, aynı tabloyu evinize götürüp yemeniz mazur görülebilir. "Donuk Mağara'ya olabildiğince çabuk ulaşmalıyız," diye devam etti Violet, "bunun tek yolu da bir gezi teknesini çalmak."

"Anladım şimdi," dedi Klaus, "ama anahtarları nasıl ele geçireceğiz?"

"Bilemiyorum," diye itiraf etti Violet. "Kulübenin kapısı gıcırdıyor. Eğer biraz daha açarsak, içerideki azman uyanabilir."

"Benim omuzlarıma çıkıp sessizce pencereden içeriye girebilirsin," dedi Klaus. "Bu arada Sunny de etrafı kollar."

"Peki, Sunny nerede?" diye sordu Violet sinirli bir şekilde.

Gözlerini aşağıya çeviren Violet ve Klaus, küçük bir topak halinde yerde duran boş gocuğu gördüler. İskelenin her tarafına göz attılar, ama Fırdöndü Feribot bilet gişesi ile akşamüstünün iç karartıcı karanlığına gömülen gölün köpüklü suları dışında bir şey görmediler.

"Kaybolmuş!" diye bağırdı Klaus, ama Violet susması için bir parmağını dudaklarına götürdü ve tekrar pencereden içeriye bakmak için parmak uçlarına basarak başını yukarıya kaldırdı. Sunny kulübenin hafif aralık kapısından içeriye doğru emekliyordu; kapının daha fazla açılmaması için ufacık bedenini iyice büzmüştü.

"İçeride," diye mırıldandı Violet.

"Yani kulübede, ha?" dedi Klaus, dehşet içinde yutkunarak. "Ah, olamaz. Onu hemen durdurmalıyız."

"O kişiye doğru çok yavaşça emekliyor," dedi Violet, gözlerini kırpmaktan bile korkarak.

"Anne babamıza onu her zaman kollayacağı-

mıza söz vermiştik," dedi Klaus. "Böyle bir şey yapmasına izin veremeyiz."

"Anahtar halkasına yaklaşıyor," dedi Violet nefesi kesilmişçesine. "Çok hafifçe o kişinin elinden çekip alıyor."

"Bana ötesini anlatma artık," dedi Klaus, gökyüzünü yırtar gibi görünen bir şimşek çakarken. "Hayır, ne olur, anlat bana. Şimdi neler oluyor?"

"Anahtarlar elinde," dedi Violet. "Anahtarları tutmak için ağzına koyuyor. Kapıya doğru emekliyor. Kendini büzerek kapıdan geçiyor."

"Evet, başardı bunu," dedi Klaus şaşkınlık içinde. Sunny ağzında anahtarlarla kardeşlerine doğru emekledi; yüzünde zafer kazanmış gibi bir bakış vardı. "Violet, başardı bunu," dedi Klaus, ablasını kucaklayarak. Tam bu sırada bomba gibi patlarcasına bir gök gürlemesi yankılandı yukarıda.

Violet küçük kardeşine dönerek gülümsedi, ama kulübeye yeniden bakınca gülümsemesi yarıda kaldı. Gök gürlemesi Kont Olaf'ın kafadarı-

nı uyandırmıştı. Violet içerideki kişinin bakışlarının daha önce anahtar halkasının bulunduğu boş eline, ardından Sunny'nin yerde sürüklenirken üstündeki yağmur sularıyla bırakmış olduğu emekleme izlerine ve daha sonra da pencereye dönerek dosdoğru kendi gözlerine dikilişini korkuyla izledi.

"Kadın uyandı!" diye çığlık attı Violet. "Adam uyandı! İşte uyandı! Çabuk, Klaus, kapıyı aç hemen. Ben onu oyalamaya çalışacağım."

Klaus tek bir kelime söylemeden Sunny'nin ağzından anahtar halkasını aldı ve yüksek demir kapıya doğru koşturdu. Halkada üç tane anahtar vardı. Biri ince ve uzun, biri tombulca, biri de testere ağızlıydı. Bu sonuncunun dişleri yukarıdaki sivri uçlu parmaklıklara benziyordu. Klaus elindeki atlası yere bıraktı, ince ve uzun anahtarı kilide sokup denemeye çalıştı. Aynı anda Kont Olaf'ın hempası, yani kafadarı ağır adımlarla kulübeden çıktı.

Yüreği neredeyse ağzına gelen Violet, bu azman yaratığın karşısına dikildi ve sahte bir gü-

lücükle ona baktı. "İyi akşamlar," dedi, ardından 'beyefendi' mi, yoksa 'hanımefendi' mi diyeceğine karar veremeden. "Bu iskelede kayboldum anlaşılan. Acaba bana Fırdöndü Feribot'un oraya nasıl gideceğimi söyler misiniz?"

Kont Olaf'ın hempası hiç cevap vermedi, ama gözleriyle öksüzleri süzmeye devam etti. Bu arada ince ve uzun anahtar kilide uymuş, ama dönmemişti. Klaus tombulca kilidi denemeye girişti.

"Özür dilerim," dedi Violet. "Ne söylediğinizi duyamadım. Acaba bana..."

Dağa benzeyen azman tek bir söz etmeksizin Violet'i saçlarından tuttuğu gibi havaya kaldırdı ve sanki bir sırt çantasıymış gibi tek koluyla arkaya savurarak pis kokulu omzuna atıverdi. Tombulca anahtarı bir türlü kilide sokamayan Klaus testere ağızlı üçüncü kilidi denerken, azman kişi bu sefer Sunny'yi diğer èliyle avuçlar gibi tuttu ve sanki bir dondurma külahı taşıyormuşçasına yukarıya kaldırdı.

"*Klaus!*" diye haykırdı Violet. "*Klaus!*"

Testere ağızlı anahtar da kilide uymamıştı. Klaus düş kırıklığı içinde demir kapıyı tutup defalarca sarstı. Violet yaratığı arkadan tekmeliyor, Sunny de bileğini ısırıyordu. Ama azman kişinin iri kıyım gövdesine bu saldırılar sinek vızıltısı gibi gelmişti, yani canını hiç yakmamıştı. Kont Olaf'ın hempası iki öksüzü sıkıca tutarak, ağır adımlarla Klaus'a doğru yürüdü. Klaus çaresizce ince ve uzun anahtarı bir daha denedi. Anahtar onu hem şaşırtan hem de rahatlatan bir kıvraklıkla döndü ve yüksek demir kapı ardına kadar açıldı. Kalın halatlarla iskelenin ucuna bağlanmış olan altı gezi teknesi, onları Josephine Teyze'ye götürebilecek cankurtaranlar sadece birkaç adım ötedeydi. Ama Klaus çok geç kalmıştı. Arkadan bir şeyin onu gömleğinden sıkıca kavrayıp havaya kaldırdığını hissetti. Sırtında yapışkan bir şey akmaya başladı ve arkaya döndüğünde azmanın onu ağzıyla tuttuğunu görerek dehşete kapıldı.

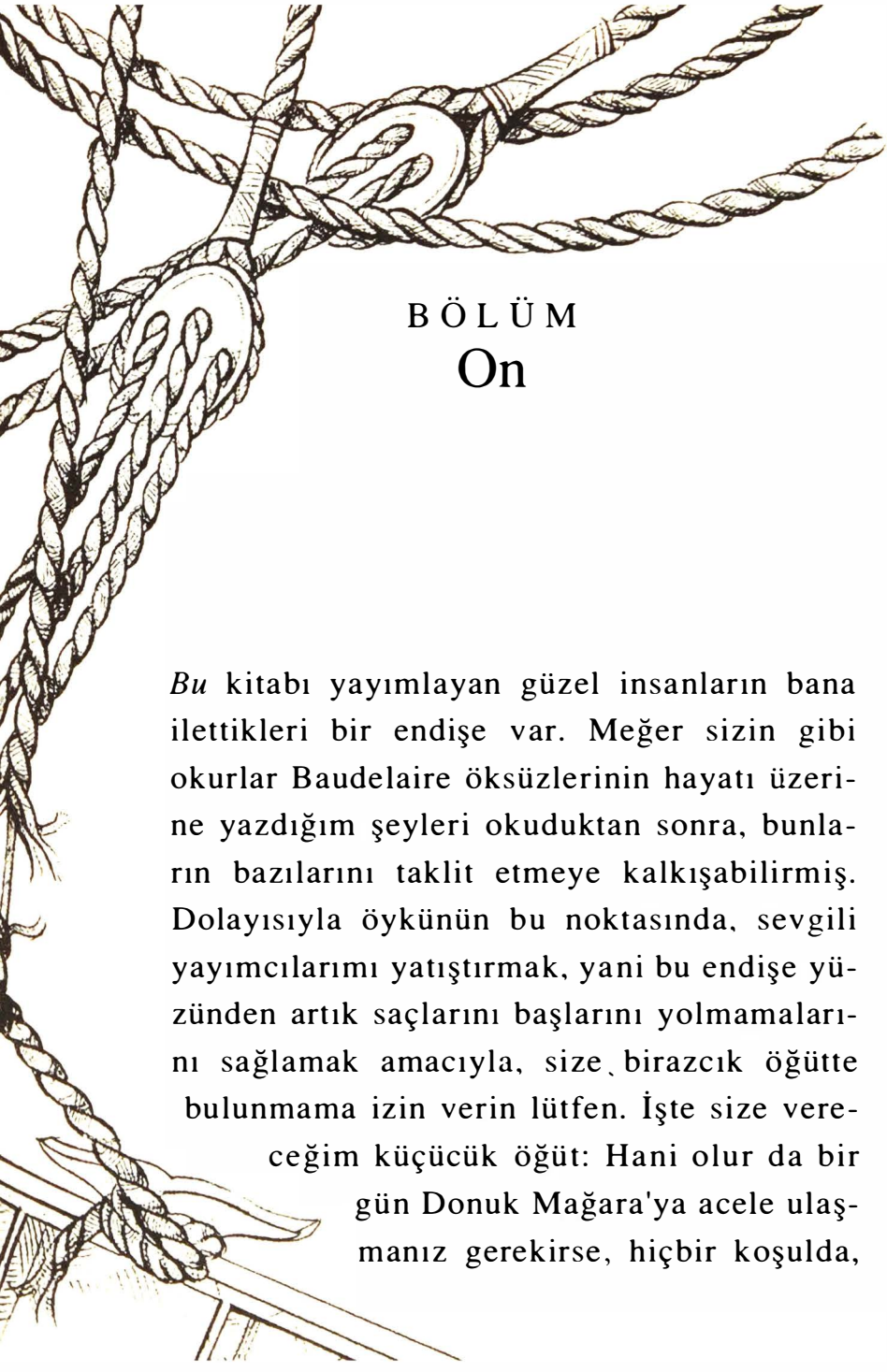
"Bırak beni!" diye haykırdı Klaus. "Bırak beni!"

"Bırak beni!" diye bağırdı Violet. "Bırak beni!"

"Vırk bini!" diye çığlığı bastı Sunny "Vırk bini!"

Ama hantal yürüyüşlü yaratığın Baudelaire öksüzlerinin isteklerine aldırış edecek bir hali yoktu hiç. Kocaman sarsak adımlarla geriye döndü ve üç çocuğu kulübeye doğru taşımaya başladı. Çocuklar onun koca ayaklarıyla yere basıp yağmur sularını sağa sola sıçratırken *hışır, hışır, hışır, hışır* diye çıkardığı sesleri duyabiliyordu. Derken *hışır* yerine *patır* diye bir ses geldi. Kont Olaf'ın hempası Josephine Teyze'nin atlasına basmış ve atlas ayaklarının altından kayıvermişti. Dengesini bulmak için kollarını sallayınca, Violet ve Sunny'yi bırakmak zorunda kaldı. Ardından yere düşünce ağzını açtı ve Klaus da kurtuldu. Körpe bedenleri pek fazla incinmeyen öksüzler aşağılık yaratıktan daha çabuk ayağa kalktılar ve açık kapıyı geçip en yakın gezi teknesine koştular. Azman doğrulmak ve onların peşine düşmek için debelendi; ama Sunny tekneyi iskeleye bağlayan halatı çoktan dişleyip koparmıştı. Yaratık sivri uçlu parmaklıkları olan demir kapıya ulaştığında,

öksüzler Ağlayan Göl'ün fırtınalı sularına açılmıştı artık. Akşamüstünün loş ışıkları altında, Klaus yaratığın ayağıyla atlas kapağında bıraktığı siyah kir tabakasını sildi ve atlası açarak okumaya başladı. Josephine Teyze'nin haritalarla dolu kitabı önce Donuk Mağara'nın yerini bulmalarını sağlayarak ve şimdi de bir azmanı yere devirerek hayatlarını iki kez kurtarmıştı.

BÖLÜM
On

Bu kitabı yayımlayan güzel insanların bana ilettikleri bir endişe var. Meğer sizin gibi okurlar Baudelaire öksüzlerinin hayatı üzerine yazdığım şeyleri okuduktan sonra, bunların bazılarını taklit etmeye kalkışabilirmiş. Dolayısıyla öykünün bu noktasında, sevgili yayımcılarımı yatıştırmak, yani bu endişe yüzünden artık saçlarını başlarını yolmamalarını sağlamak amacıyla, size birazcık öğütte bulunmama izin verin lütfen. İşte size vereceğim küçücük öğüt: Hani olur da bir gün Donuk Mağara'ya acele ulaşmanız gerekirse, hiçbir koşulda,

ama hiçbir koşulda, bir kasırga varken Ağlayan Göl'ü tekneyle geçmeye kalkışmayın sakın. Çünkü böyle bir yolculuk çok tehlikelidir ve de sağ kurtulma şansınız neredeyse sıfırdır. Hele Baudelaire öksüzleri gibi bir tekneyi nasıl yönetmek gerektiğine ilişkin yalnız belli belirsiz bir fikre sahipseniz, böyle bir şeyi özellikle yapmamanız gerekir.

Şiddetli rüzgarın tekneyi Demokles İskelesi'nden uzağa sürüklemesiyle birlikte, koca yumruğunu havada sallayıp duran azman kişinin görüntüsü gittikçe küçüldü. Herman Kasırgası ortalığı kırıp geçirirken, Violet, Klaus ve Sunny az önce çalmış oldukları tekneyi incelemeye koyuldular. Bayağı küçük olan teknede tahta oturma yerleri ve parlak turuncu renkte beş can yeleği vardı. Teknenin tam ortasındaki yüksek direğin tepesinde bir dizi halatla idare edilen kirli bir beyaz yelken, yerde de rüzgarın esmediği zamanlarda kullanılacak bir çift kürek vardı. Gemicilerin kıç dediği arka tarafta, tekneyi şu ya da bu yöne çevirmeyi sağlayacak bir kolu

olan bir tür tahta manivela vardı. Oturma yerlerinden birinin altında bir sızıntı durumunda tekneye girecek suları boşaltmak için parlak bir madeni kova vardı. Ayrıca ucunda bir balık tutma ağı bulunan uzunca bir sırık, sivri iğneli küçük bir olta ve teleskopa benzeyen paslı bir boru dürbün vardı. Üç kardeş Ağlayan Göl'ün fırtınalı sularının tekneyi kıyıdan çok öteye götürmesi üzerine, bin bir zorlukla can yeleklerini üstlerine geçirdiler.

"Bir gezi teknesinin nasıl yönetileceğini anlatan bir kitap okumuştum," dedi Klaus, kasırganın gürültüsü arasında sesini duyurmak için bağırarak. "Rüzgarı yakalamak için yelkeni kullanmamız gerekir. O zaman yelkenli bizi istediğimiz yere doğru götürecektir."

"Şu kaldıraç gibi şey de dümen kolu," diye bağırdı Violet. "Bazı gemi şemalarını incelerken gördüğümü hatırlıyorum. Bu kolla suyun altında bulunan ve tekneye yön veren dümen kontrol edilir. Sunny, sen arkaya otur ve dümen kolunu çevir. Klaus, sen nereye doğru gideceğimizi bil-

dirmek için atlası açıp elinde tut. Ben de yelkeni idare etmeye çalışacağım. Sanırım, şu halatı çekerek, yelkeni istediğim tarafa döndürebilirim."

Klaus atlasın ıslak sayfalarını çevirip yüz dördüncü sayfayı buldu. "Yönümüz şöyle," diye seslendi, eliyle sağ tarafı işaret ederek. "Güneş orada battığına göre, orası batı olmalı."

Sunny hızla teknenin arka tarafına yöneldi ve tekneyi döven bir dalganın, üstüne köpüklü sular sıçratmasına aldırmayarak minicik ellerini dümen kolunun üstüne koydu. "Dugul tife!" diye seslendi. Bu bağırışıyla, "Tekneyi Klaus'un bildirdiği yöne çevirmek için, dümen kolunu şu yöne hareket ettireceğim," gibi bir şey söylemek istiyordu herhalde.

Yağmur taneleri kamçı gibi iniyor ve rüzgar vahşi bir çığlıkla uluyordu. Yan taraftan gelen küçük dalgalar teknenin içine kadar giriyordu. Ama her üç öksüzü hayrete düşüren bir şekilde, tekne tam gitmesini istedikleri yöne doğru ilerliyordu. O sırada rastlantı sonucu gölde onlarla karşılaşacak biri, Baudelaire kardeşlerin sevinç

ve mutluluk dolu bir hayat sürdüklerini sanabilirdi. Yorgun, ıslak ve çok büyük tehlike altında olmalarına karşın, zaferlerini kutlarcasına kahkahalar atmaya başlamışlardı çünkü. Nihayet hayatlarında bir şeyin yolunda gitmesiyle öylesine rahatlamışlardı ki, sanki bir gölün ortasında, bir kasırganın ortasında ve bir tehlikenin ortasında değil, bir sirkteymiş gibi gülüyorlardı.

Fırtına aşağıda dalgalarla tekneyi dövmekten ve yukarıda şimşekler çakmaktan artık bitkin düşerken, Baudelaire kardeşlerin uçsuz bucaksız ve karanlık gölde ufacık tekneyle yolculuğu sürdü. Violet, her zamanki kaypaklığıyla yön değiştirip duran rüzgarı yakalamak için halatları çekerek yelkeni doğru yöne çeviriyordu. Klaus bir gözünü atlastan hiç ayırmıyor ve teknenin rotadan çıkarak Kötülük Girdabı'na ya da Nefret Kayalıkları'na doğru sürüklenmemesini sağlıyordu. Sunny de ablasından aldığı işaretlere göre dümen kolunu çevirerek tekneyi doğru yolda tutuyordu. Derken akşam olup ortalık atlasın okunamayacağı kadar kararırken, Baudelaire

kardeşler göz kırpar gibi yanıp sönen soluk mor bir ışık gördüler. Daha önceleri her zaman eflatunun mide bulandırıcı bir renk olduğunu düşünmelerine karşın, hayatlarında ilk kez bu rengi gördüklerine sevindiler. Eflatun Işıklı Fener'e yaklaştıklarının ve kısa bir süre sonra Donuk Mağara'ya ulaşacaklarının işaretiydi bu çünkü. Fırtına sonunda dindi ve bulutların biraz aralanmasıyla dolunaya yakın bir mehtap çıktı ortaya. Islak giysileri içinde titreyen çocuklar, gözlerini gölün yatışmaya başlayan dalgalarına dikerek mürekkep gibi koyu derinliklerdeki burgaçları seyrettiler.

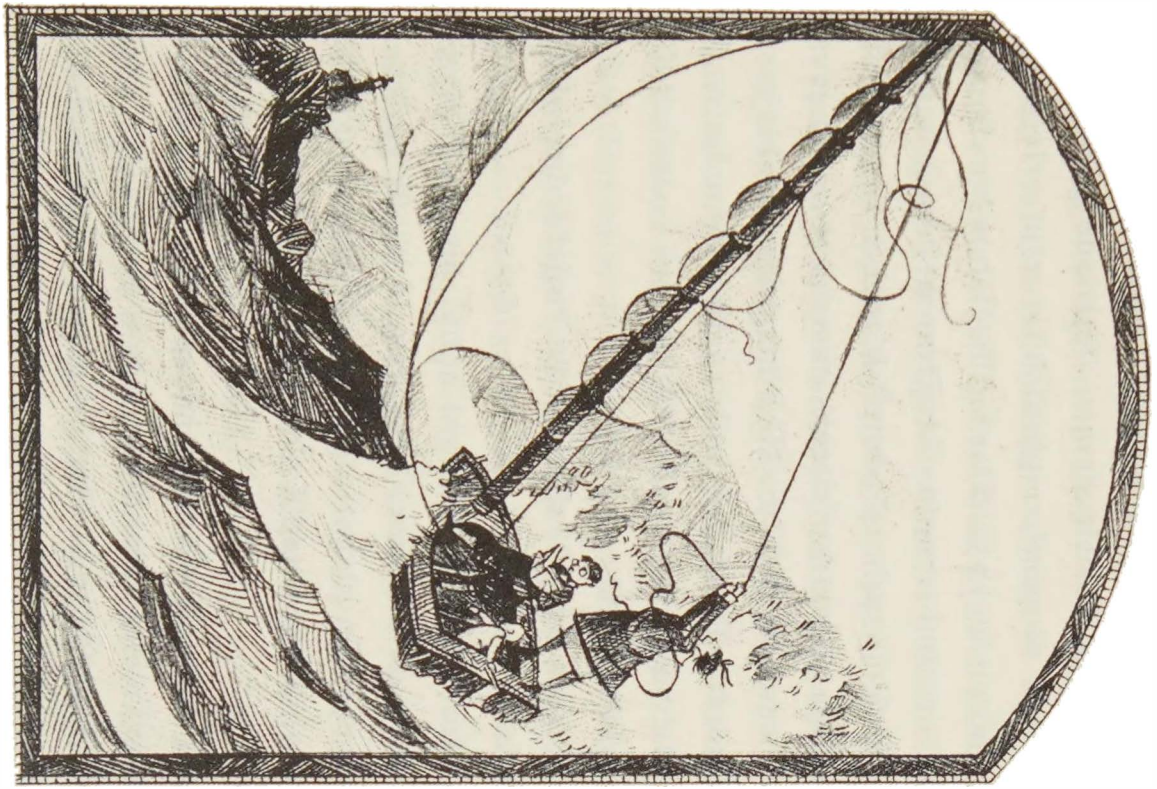
"Ağlayan Göl aslında çok güzelmiş," dedi Klaus dalgın bakışlarla. "Daha önce hiç farkına varmamıştım bunun."

"Dügip!" diye onu onayladı Sunny, dümen kolunu hafifçe düzelterek.

"Bu güzelliği daha önce fark etmememizin nedeni Josephine Teyze olmalı," dedi Violet. "Göle hep onun gözleriyle bakmaya alışmıştık." Boru dürbünü eline aldı ve bir gözünü iyice kı-

sarak baktığında kıyıyı ancak seçebildi. "Sanırım oradaki feneri görebiliyorum. Hemen sağındaki uçurumda karanlık bir oyuk var. Donuk Mağara'nın ağzı olsa gerek."

Nitekim teknenin kıyıya gittikçe yaklaşmasıyla birlikte, çocuklar Eflatun Işıklı Fener'i ve yanındaki mağaranın ağzını çıplak gözle seçer hale geldiler. Ancak gözlerini derinliklere doğru diktiklerinde, Josephine Teyze'nin bir belirtisini ya da onun varlığına işaret edecek başka bir şeyi göremediler. Taşlar teknenin dibine sürtünmeye başlayınca, çok sığ sulara girdiklerini anladılar. Violet dışarıya atlayıp tekneyi girintili çıkıntılı kıyıya doğru çekti. Klaus ve Sunny tekneden inerek, can yeleklerini çıkardılar. Ardından hep birlikte Donuk Mağara'nın ağzına varınca, tedirginliğe kapılarak öylece durdular. Mağaranın önünde satılık olduğunu belirten bir tabela vardı. İnsanın tüylerini ürpertecek kadar korkunç görünümlü böyle bir yeri kimin satın almaya kalkışacağını düşünerek şaşıp kaldılar. Mağaranın ağzını çepeçevre kaplayan sivri ka-

yalıklar bir köpekbalığının ağzındaki dişlere benziyordu. Girişin hemen ilerisinde garip beyaz kaya oluşumları görülebiliyordu; eriyip iç içe geçmiş bu kayalıklar küf bağlamış bir süt tabakasını andırıyordu. Mağaranın tabanı sanki tebeşirden yapılmış gibi uçuk renkte ve tozluydu. Ama çocukların duraksamasına yol açan şey bu görüntüler değildi. Mağaranın içinden bir ses geliyordu. Titrek bir iniltiye benzeyen bu tiz, çaresiz ve şaşkın ses Donuk Mağara kadar tuhaf ve ürkütücüydü.

"Bu ses de ne?" diye sordu Violet tedirginlik içinde.

"Herhalde rüzgarın yol açtığı bir şey," diye karşılık verdi Klaus. "Mağara gibi küçük yerlerden geçerken rüzgarın böyle garip sesler çıkarabileceğini bir kitapta okumuştum. Korkacak bir şey yok."

Öksüzler hiç kımıldamadan bekledi, ama ses de hiç kesilmeden sürdü.

"Ne yapayım, korkuyorum işte," dedi Violet.

"Al benden de o kadar," dedi Klaus.

"Gıbıkıl!" diye bağırdı Sunny ve mağaranın ağzına doğru emeklemeye başladı. Büyük olasılıkla, "Çalıntı bir tekneyle Herman Kasırgası'nın ortasında Ağlayan Göl'ü geçme gibi bir çılgınlığı sırf bir mağara önünde tedirgince beklemek için yapmadık," demek istiyordu. İster istemez ona hak veren kardeşleri onun peşinden mağaranın içine girdiler. Duvarlara ve kaya oluşumlarına çarpıp yankılanan inilti sesi daha da yükselmeye başladı. Bir süre sonra Baudelaire öksüzleri bu sesin rüzgardan kaynaklanmadığını anladılar. Mağaranın bir köşesine kıvrılıp oturmuş olan Josephine Teyze, başı elleri arasında hıçkırıp duruyordu. Kendisini ağlamaya öylesine kaptırmıştı ki, üç çocuğun mağaraya girdiğinin farkına bile varmamıştı.

"Josephine Teyze," dedi Klaus biraz duraksayarak, "bakın, biz geldik."

Josephine Teyze başını kaldırdı. Çocuklar gözyaşlarına ve mağaranın tebeşir tozlarına bulanmış olan ıslak yüzünü gördüler. "Mesajı çözdünüz demek," dedi yaşlı kadın, gözlerini silip

ayağa kalkarak. "Biliyordum, mesajı çözeceğinizi biliyordum," dedi ve sırayla her birini kucaklayıp sarmaladı. Önce Violet'e, ardından Klaus'a ve daha sonra Sunny'ye baktı. Ona bakan öksüzler kendilerini tutamayıp bir anda gözyaşlarına boğuldular. Onu kendi gözleriyle canlı görene kadar ölümünün aslında numara olduğuna pek inanmamış gibiydiler sanki.

"Akıllı çocuklar olduğunuzu biliyordum," dedi Josephine Teyze. "Notu okurken mesajımı anlayacağınızı biliyordum."

"Aslına bakılırsa bunu başaran Klaus," dedi Violet.

"Ama tekneyi nasıl idare edeceğimizi bilen de Violet," dedi Klaus. "Eğer o olmasaydı, buraya asla varamazdık."

"Sunny de anahtarları çaldı," diye ekledi Violet, "ve ayrıca dümen kolunu çalıştırdı."

"Her neyse, bir yolunu bulup buraya gelmenize o kadar sevindim ki," dedi Josephine Teyze. "Şöyle biraz soluklanayım, daha sonra eşyalarınızı içeriye getirmeye yardım ederim."

Çocuklar şaşkınlıkla bakıştılar. "Ne eşyası?" diye sordu Violet.

"Bak şunun dediğine, tabii ki valizleriniz," diye karşılık verdi Josephine Teyze. "Umarım, biraz yiyecek de getirmişsinizdir. Beraberimde getirdiğim erzak neredeyse bitmek üzere."

"Hiç yiyecek getirmedik ki biz," dedi Klaus.

"Yiyecek yok mu?" dedi Josephine Teyze. "Söyler misiniz bakalım, eğer hiç yiyecek getirmediyseniz, bu mağarada benimle birlikte nasıl kalacaksınız, ha?"

"Buraya sizinle birlikte kalmak için gelmedik ki," dedi Violet.

Josephine Teyze ellerini hızla başına götürdü ve sinirli bir şekilde saç topuzunu düzeltti. "O halde niçin buraya geldiniz?" diye sordu.

"Hemşif!" diye çığlık attı Sunny, "Hayatınızdan endişe ettiğimiz için!" dercesine.

"Bana bak Sunny, öyle 'Hemşif' diye bir cümle olmaz," dedi Josephine Teyze sertçe. "Belki de büyük kardeşlerinden biri buraya niçin geldiğinizi doğru dürüst bir dille açıklar."

"Çünkü Kaptan Sham bizi neredeyse pençeleri arasına almak üzereydi!" diye bağırdı Violet. "Herkes sizin öldüğünüzü sandı ve üstelik bıraktığınız vasiyette Kaptan Sham'ın gözetimine bırakılmamızı istediğiniz yazılıydı."

"Ama beni böyle yapmaya o zorladı," diye ağlamaklı bir sesle anlatmaya baladı Josephine Teyze. "O gece bana telefon açtığında ve tabii sizler odadan çıktıktan sonra, gerçek kimliğinin Kont Olaf olduğunu söyledi. Sizleri onun gözetimine bıraktığımı bildiren bir vasiyet yazmam gerektiğini söyledi. Söylediği şeyi yazmazsam beni gölde boğacağını söyledi. O kadar korktum ki bunu hemen kabul ettim."

"Niçin polise telefon açmadınız?" diye sordu Violet. "Niçin Bay Poe'ya ya da size yardımcı olabilecek başka birine telefon açmadınız?"

"Sebebini biliyorsunuz," dedi yaşlı kadın kızgınlıkla. "Telefonu kullanmaktan korkuyorum da ondan. Olacak şey değil, tam da çalan telefonu kaldırmaya alışmak üzereydim hani. Numaralı tuşlara basmaya hazır hale gelmeme

daha çok zaman ister. Her neyse, birilerine telefon açmaya gerek duymadım işte. Bir tabure fırlatıp pencereyi kırdım ve daha sonra gizlice evden çıktım. O notu da benim gerçekten ölmediğimi bilmeniz için bıraktım, ama Kaptan Sham'ın ondan kaçtığımı anlamaması için kapalı bir mesaj verme yoluna gittim."

"Niçin bizi de yanınıza almadınız? Niçin bizi öyle yapayalnız tek başına bıraktınız? Niçin bizi Kaptan Sham'dan korumadınız?" diye art arda sorular sıraladı Klaus.

"Aa, olmadı, 'yapayalnız tek başına bırakmak' sözleri Dilbilgisi açısından doğru değil," dedi Josephine Teyze. "Bir cümlede 'yapayalnız bırakmak' ya da 'tek başına bırakmak' denebilir, ama her ikisi birlikte olmaz. Anladınız mı, bakayım?"

Baudelaire kardeşler üzgün ve kızgın bir ifadeyle birbirlerine baktılar. Evet, anlamışlardı. Josephine Teyze'in üç çocuğun hayatını kurtarmaktan çok dilbilgisi yanlışlarına önem verdiğini anlamışlardı. Josephine Teyze'nin korkuların-

dan dolayı kendi derdine düştüğü için onların başına neler gelebileceğini bir an bile düşünmediğini anlamışlardı. Josephine Teyze'nin onları büyük bir tehlikeyle baş başa bırakmakla çok kötü bir vasilik örneği gösterdiğini anlamışlardı. Asla uzaklara kaçıp onları kendi başlarına bırakmayacak olan anne babalarının o korkunç yangında can vermemesi halinde böyle talihsizlikleri hiç yaşamamış olacaklarını her zamankinden daha iyi anlamışlardı. Anne babalarının hayatta olması dileğini hiç bu kadar derinden duymamışlardı.

"Pekala, bugünlük bu kadar dilbilgisi dersi yeter," dedi Josephine Teyze. "Sizi burada görmekten mutluyum ve benimle bu mağarayı rahatça paylaşabilirsiniz. Kaptan Sham'ın bizi burada bulacağını hiç sanmıyorum."

"Burada kalmaya hiç niyetimiz yok," dedi Violet sabırsızlıkla. "Tekneyle kasabaya döneceğiz ve sizi de birlikte götüreceğiz."

"Hayır, olmaz, José," dedi Josephine Teyze. Neye "Hayır, olmaz" dediği besbelliydi, ama ara-

ya "José" adını karıştırırken aklından kim bilir ne geçtiğini varın siz tahmin edin. "Kaptan Sham'dan onunla yüz yüze gelemeyecek kadar korkuyorum. Size yaptığı onca kötülükten sonra, sizin de ondan korkuyor olmanız gerekir sanırım."

"Biz de ondan korkuyoruz tabii ki," dedi Klaus, "ama aslında Kont Olaf olduğunu kanıtlarsak, dosdoğru hapse atılacak. Kanıt da sizsiniz. Eğer Bay Poe'ya olup bitenleri anlatırsanız, Kont Olaf deliğe tıkılacak ve biz de güven içinde olacağız."

"Çok istiyorsanız gidip, siz anlatın ona," dedi Josephine Teyze. "Ben burada kalıyorum."

"Bizimle birlikte gelip hayatta olduğunuzu kanıtlamazsanız, Bay Poe bize inanmayacaktır," dedi Violet.

"Yo, yo, yo," dedi Josephine Teyze. "Çok korkuyorum ben."

Violet derin bir nefes aldı ve gözlerini vasisinin ürkek yüzüne dikti. "Korkmasına hepimiz korkuyoruz," dedi kararlılıkla. "Kaptan Sham'la markette karşılaştığımızda korktuk mu, korktuk.

Sizin pencereden atladığınızı sandığımızda korktuk mu, korktuk. Kendi elimizle vücudumuzda alerjik tepkiler yaratırken, bir gezi teknesini çalarken ve bir kasırganın ortasında gölü geçerken hep içimiz korkuyla doldu. Ama bunların hiçbiri bizi yolumuzdan çevirmedi."

Josephine Teyze'nin gözleri yaşlarla doldu. "Ne yapayım, sizin kadar cesur davranmak elimden gelmiyor," dedi. "O gölü geçmeyeceğim işte. Hiç kimseye telefon falan açmayacağım işte. Geri kalan ömrüm boyunca burada kalacağım işte. Söyleyeceğiniz hiçbir şey fikrimi değiştiremez."

Klaus öne doğru bir adım attı ve son kozunu oynadı, yani bu tartışmayı bitirmek için o zamana kadar elinde tuttuğu en etkili yola başvurdu. "Donuk Mağara satılıkmış," dedi.

"Olsun, ne çıkar bundan?" diye karşılık verdi Josephine Teyze.

"Şu çıkar," dedi Klaus, "çok geçmeden belirli insanlar gelip buraya bakacak. Ve bu insanlardan bazıları..." Sesine dramatik bir ton vererek

biraz durduktan sonra, "...tabii ki emlakçılar olacak," diye ekledi.

Josephine Teyze'nin ağzı açık kalakaldı ve solgun boğazında korkulu bir yutkunuşun belirmesi çocukların gözlerinden kaçmadı. "Peki, tamam," dedi, gölgelik yerlerde bir emlakçı saklanıyormuş gibi mağaranın her tarafına endişeyle göz atarak. "Geleceğim."

BÖLÜM

On bir

"Ay, ay, ayy!" dedi Josephine Teyze.

Çocuklar bu çığlığa hiç aldırmadı. Herman Kasırgası'nın en kötü evresi geçmişti artık ve görüldüğü kadarıyla gölün karanlık sularında tekne yolculuğunun çok az tehlikesi vardı. Violet rüzgarın sakin olması nedeniyle yelkeni kolaylıkla döndürebiliyordu. Klaus arkada kalan fenerin eflatun ışığına bakıyor ve tekneyi tekrar Demokles İskelesi'ne götürecek rota için güvenle kılavuzluk yapıyordu. Sunny de sanki hayatı bo-

yunca dümencilik yapmış gibi dümen kolunu çeviriyordu. Teknede korkan tek kişi Josephine Teyze'ydi. Bir yerine iki can yeleği vardı üstünde. Ürkütücü bir şey görünmemesine karşın, ikide bir "Ay, ay, ayy!" diye bağırıyordu.

"Ay, ay, ayy!" dedi Josephine Teyze. "İnanın, bu sefer ciddiyim."

"Ne oldu, Josephine Teyze?" dedi Violet bıkkın bir sesle. Tekne neredeyse gölün ortasına varmıştı. Sular eskisi gibi oldukça dingindi ve fener de soluk mor ışıklı bir topluiğne başı gibi ışıldıyordu. Telaşa kapılmayı gerektirecek bir neden yok gibiydi.

"Ağlayan Sülükler'in dolaştığı bölgeye girmek üzereyiz," dedi Josephine Teyze.

"Buradan güvenli bir şekilde geçeceğimize eminim," dedi Klaus, bir yandan da boru dürbünden bakarak Demokles İskelesi'nin görüş alanına girip girmediğini anlamaya çalışırken. "Bu sülüklerin zararsız olduğunu ve beslenmek için sadece küçük balıklara saldırdığını anlatmıştınız bize."

"Kısa bir süre önce yemek yememiş olmanız

koşuluyla," dedi Josephine Teyze.

"Ama ağzımızdan bir lokma yiyecek geçmeyeli saatler oluyor," dedi Violet yatıştırıcı bir sesle. "En son Tedirgin Soytarı lokantasında nane şekeri yemiştik. O zaman öğle sonrasıydı ve şimdi gece yarısına varmış durumdayız."

Josephine Teyze başını yere çevirdi ve teknenin kenarından uzaklaştı. "Sizin mağaraya gelişinizden kısa bir süre önce," dedi fısıltıyla, "bir muz yemiştim ben."

"Aman Tanrım, olamaz," dedi Violet. Aynı anda Sunny dümen kolunu çevirmeyi bıraktı ve endişeyle sulara baktı.

"Bana kalırsa endişe edilecek hiçbir şey yok," dedi Klaus. "Sülükler çok küçük hayvanlardır. Eğer suyun içinde olsaydık, korkmamız için haklı bir neden olabilirdi. Ama bir tekneye saldıracaklarını hiç sanmıyorum. Dahası, Herman Kasırgası'ndan ürkerek bu bölgeden uzaklaşmış olabilirler. Ağlayan Sülükler'in sudan başlarını bile çıkarmayacaklarına bahse girerim."

Klaus o an için bu sözlerinin yeterli olacağını

düşündü, ama birden "Hay, aksi şeytan!" diye bir cümle ekledi. Tam bir şeyden söz ederken onunla karşı karşıya kaldığımız zaman ağzımızdan çıkıveren bir deyiştir bu. Örneğin, bir piknikteyken "Umarım kar yağmaz," dediğiniz anda bir tipi başlarsa, kiliminizi ve patates salatanızı toplayarak arabayla güzel bir lokantanın yolunu tutmadan önce, "Hay, aksi şeytan!" dersiniz. Baudelaire öksüzlerinin karşılaştığı bu olayda, Klaus'u böyle bir deyişi kullanmaya yönelten şeyin ne olduğunu tahmin edebileceğinize eminim.

"Hay, aksi şeytan!" dedi Klaus, gölün sularına gözlerini dikerken. Topaç gibi dönen siyahlığın içinden ay ışığı altında zar zor seçilebilen incecik ve yukarıya kalkık şekiller belirmişti. Bu şekiller ancak bir parmak uzunluğundaydı ve ilk bakışta gölde yüzen birisinin parmaklarıyla suyun yüzeyini dövmesine benzer bir görüntüleri vardı. Ne var ki, çoğu insanın yalnız on parmağı varken, izleyen birkaç dakika içinde yüzlere varan bu ufacık şekiller aç kurtlar gibi her taraftan tekneye doğru kıpır kıpır hareket etmeye başladılar. Ağla-

yan Sülükler suyun üstünde yüzerken fısıltıya benzer hafif sesler çıkarıyorlardı. Baudelaire öksüzleri sanki korkunç sırları mırıldanıp duran insanlarla kuşatılmış gibiydi. Çocuklar sürünün tekneye yaklaşmasını ve her sülüğün tahtaya ha-fifçe çarpmasını hiç ses çıkarmadan izlediler. Tekneden kopardıkları parçaların tadına bakan sülüklerin ufacık ağızları düş kırıklığı içinde buruşuverdi. Sülükler kör olmakla birlikte hiç de ahmak değildir. Bu nedenle muz falan yemediklerini anlamakta gecikmediler.

Sülük ağızların çıkardığı tıkırtılar sürerken, "Bakın, gördünüz mü?" dedi Klaus heyecanlı bir sesle. "Tamamen güvendeyiz."

"Evet," dedi Violet. Gerçi tamamen güvende olduklarına pek emin değildi, ama Josephine Teyze'ye bunu söylemek en doğru yol gibi görünüyordu. "Tamamen güvendeyiz," diye tekrarladı.

Devam eden tıkırtı sesleri biraz daha sert ve gürültülü hale geldi. İnsanın umduğu şeyi bulamamasının yarattığı acı anlamına gelen 'hüsran' garip bir duygusal durumdur; çünkü genelde hüs-

rana uğrayan kişi en kötü yönlerini açığa vurur. Hüsrana uğrayan bebekler önlerindeki yemeği fırlatıp yaygara koparmaya yönelirler. Hüsrana uğrayan yurttaşlar krallarını ve kraliçelerini asarak demokrasi kurmaya yönelirler. Ve hüsrana uğrayan pervane böcekleri ikide bir ampullere çarpıp aydınlatma gereçlerini baştan aşağı toz içinde bırakmaya yönelirler. Ama bebeklerin, yurttaşların ve pervane böceklerinin tersine, sülüklerin her şeyden önce son derece sevimsiz olmak gibi bir yönleri vardır. Şimdi Ağlayan Sülükler de bir hüsran havasına girmeye başlayınca, bu duyguyla azgınlaştıkları zaman neler olacağını anlamaya çalışan teknedeki herkesi oldukça büyük bir endişe sardı. Bu küçük yaratıklar bir süre tahtayı yemek için ısrarla uğraştılar, ama ufacık dişleriyle sevimsiz bir çarpma sesi çıkarmanın ötesinde pek bir şey yapamadılar. Sonra hep birlikte ve aynı anda bu çabadan vazgeçtiler. Baudelaire kardeşler sülüklerin kıpır kıpır yüzerek tekneden uzaklaşmasını seyrettiler.

"İşte gidiyorlar," dedi Klaus umutla, ama git-

tikleri falan yoktu. Belirli bir mesafeye varan sülükler birdenbire ufacık bedenlerini kıvırarak geriye döndüler ve bu kez topluca tekneye doğru saldırıya geçtiler. Aşağı yukarı aynı anda tekneye çarpmalarıyla birlikte küt diye yüksek bir ses çıktı ve tekne tehlikeli bir biçimde sallandı. Dengelerinin bozulmasıyla ileri geri sallanan dört yolcu, yani Josephine Teyze ve Baudelaire öksüzleri yeni bir saldırı için geriye doğru kıpır kıpır yüzen sülüklerin kaynaştığı göl sularına neredeyse düşecek gibi oldu.

"Yüstüç!" diye çığlık attı Sunny ve teknenin yan tarafını işaret etti. "Yüstüç!" hiç kuşkusuz dilbilgisi kurallarına aykırıydı, ama Baudelaire kardeşlerden en küçüğünün "Sülüklerin teknede açtığı şu çatlağa bakın!" demek istediğini Josephine Teyze bile anladı. Boyu bir kalem kadar uzun ve eni bir insan saçı kadar geniş bir çatlaktı bu; sanki tekne içindeki yolculara kaş çatmış gibi aşağıya doğru kıvrık bir biçimi vardı. Sülüklerin bu şekilde teknenin yan tarafına vurmayı sürdürmesi halinde, çatlağın daha da genişleyeceği apaçıktı.

"Daha hızlı ilerlemek zorundayız," dedi Klaus, "yoksa bu tekne çok geçmeden paramparça olur."

"Ama yol almamız rüzgara bağlı" diye uyardı Violet. "Rüzgarın bundan daha hızlı esmesini sağlayamayız ki!"

"Korkuyorum, çok korkuyorum!" diye bağırdı Josephine Teyze. "Lütfen, beni tekneden atmayın!"

"Hiç kimse sizi tekneden atmayacak, merak etmeyin" dedi Violet sabırsızlıkla. Burada hemen araya girip Violet'in fena halde yanıldığını, ileride böyle bir şeyin olacağını üzülerek söylemek zorundayım. "Hadi bir kürek alın, Josephine Teyze. Klaus, sen de diğerini al. Yelkeni, dümen kolunu ve kürekleri birlikte kullanırsak, herhalde daha çabuk yol alırız."

Küt! Ağlayan Sülükler yan tarafa çarparak çatlağı daha da genişletti ve tekneyi yeniden salladı. Çarpmanın etkisiyle sülüklerden biri fırlayıp teknenin içine düştü ve yerde sağa sola kıvrılırken, ufacık dişlerini gıcırdatarak yiyecek aramaya koyuldu. Yüzünü ekşiten Klaus sakıngan bir tavırla ona doğru yürüdü ve bir tekme savurarak onu

tekneden atmaya çalıştı. Ama ayakkabıya sımsıkı yapışan sülük, deriyi kemirip yemeye başladı. Klaus bir iğrenme çığlığı atarak bacağını salladı ve sülük yeniden teknenin döşemesine düştü, ardından ağzını açıp kapatarak ufacık boynunu yukarıya uzattı. Violet eline aldığı uzun sırığın ucundaki ağla sülüğü kaptığı gibi tekneden aşağıya yuvarladı.

Küt! Çatlağın yeterince açılmasıyla içeriye girmeye başlayan sular bir süre sonra teknenin döşemesinde küçük bir gölcük oluşturdu. "Sunny," diye seslendi Violet, "o gölcükten gözünü ayırma. Daha da büyürse, suları kovayla yeniden göle boşalt."

"Tabuf!" diye bağırdı Sunny, "Tamam, baş üstüne," dercesine. Sülüklerin tekneye tekrar bindirme yapmak için geriye doğru yüzmesiyle birlikte fısıltıya benzer bir ses yükseldi. Klaus ve Josephine Teyze kürekleri ellerinden geldiği kadar sıkı çekmeye başladı; Violet de bir yandan tekneye girebilecek sülüklere karşı ucu ağlı sırığı bir elinde tutuyor, diğer yandan da öteki eliy-

le yelkeni ayarlamaya çalışıyordu.

Küt! Küt! Bu sefer iki büyük gürültü koptu. Biri teknenin yan tarafından, diğeri ise derhal çatlayan alt tarafından geliyordu. Sülükler iki takıma ayrılmıştı. Top atmaca oyununda hoş karşılanabilecek bu gelişme hiç de hayra alamet değildi, yani iyiye işaret bir haber değildi. Josephine Teyze bir dehşet çığlığı attı. Su artık iki noktadan teknenin içine sızıyordu. Sunny dümen kolunu bıraktı ve biriken suları boşaltmaya girişti. Klaus kürek çekmeyi bıraktı ve tek kelime etmeden küreği yukarıya kaldırdı. Kürekte sülüklerin eseri olan, yani onların bıraktığı birkaç küçük ısırık izi vardı.

Violet'e doğru dönerek, "Kürek çekmenin bir işe yarayacağı yok," dedi Klaus, komutanına rapor veriyormuş gibi ağırbaşlı bir tavırla. "Eğer kürek çekmeye devam edersek, bu kürekleri tamamen yiyip yok edecekler."

Violet, dolu su kovasıyla emeklemekte olan Sunny'yi izledi. "Artık kürek çekmenin bir yararı kalmadı zaten," dedi. "Tekne batıyor. Yardıma

ihtiyacımız var."

Klaus gözlerini tekne ile sülük sürüleri dışında hiçbir şeyin bulunmadığı karanlık ve durgun sularda dolaştırdı. "Bir gölün ortasında nereden yardım alabiliriz ki?" diye sordu.

"İmdat istemek için işaret vermemiz gerekiyor," dedi Violet ve cebine uzanıp bir kurdele çıkardı. Balık tutma ağını Klaus'un eline verdikten sonra, gözlerine girmemesi için saçlarını bu kurdeleyle yukarıdan bağladı. Onu sadece bir icat düşünürken saçlarını böyle bağladığını bilen Klaus ve Sunny onu seyretmeye başladılar. O sırada çaresizlik içinde kıvranırken onları kurtaracak tek şey bir icattı.

Violet'i o durumda gören Josephine Teyze, "Aferin, işte gözlerini öyle kapat," dedi. "Korktuğumda ben de aynı şeyi yaparım ve bu şekilde her zaman rahatlayarak içimdeki korkudan sıyrılırım."

"Bir şeyden sıyrıldığı falan yok," dedi Klaus tersleyici bir ifadeyle. "Tam tersine yoğunlaşıyor."

Klaus haklıydı. Violet imdat işareti vermeyi sağlayacak iyi bir yol için olabildiğince sıkı bir

yoğunlaşmayla beynini işletiyordu. Aklına yangın alarmı geldi. Yanıp sönen ışıklar ve yüksek sesli canavar düdükleri dört dörtlük bir imdat işaretiydi. İtfaiyeciler kimi zaman insanların hayatını kurtarmada çok geç kalsa da, yangın alarmı güzel bir icattı. Violet çevresindeki malzemeleri kullanarak buna benzer bir alarmı nasıl oluşturabileceğine kafa yordu. Birilerinin dikkatini çekmek için yüksek bir sese, bulundukları yerin anlaşılmasını sağlamak için de parlak bir ışığa gerek vardı.

Küt! Küt! İki sülük takımı bir kez daha tekneye yüklendi ve *floş* diye bir sesle birlikte teknenin içine daha fazla su girmeye başladı. Sunny hemen kovayı suyla doldurmaya koyuldu, ama Violet yanına gelerek kovayı elinden aldı. "Diriçi?" diye bağırdı Sunny, "Aklını mı kaçırdın sen?" dercesine. Ancak konuşmak için pek zamanı olmayan Violet, "Hayır, aslına bakılırsa aklım başıma geldi," demek yerine, kısaca "Hayır," demekle yetindi. Kovayı bir elinde tutarak tekne direğine tırmanmaya koyuldu. Bir teknenin direğine tır-

manmak zaten yeterince zordur, ama açlıktan başı dönmüş bir sülük ordusu tarafından sallanan bir tekne söz konusu olduğunda bu iş üç kat zordur. Dolayısıyla bunun hiçbir koşul altında yapmaya kalkışmamanız gereken bir başka şey olduğu öğüdünde bulunmamı anlayışla karşılayın lütfen. Ne var ki, Violet Baudelaire sülüklerin saldırısı altındaki bir teknede direğe çarçabuk tırmanmayı becerebilecek türden bir 'harika çocuk'tu ve sallanıp duran direğin tepesine çok kısa sürede ulaştı. Sapını direğin ucuna yerleştirerek astığı kova, tıpkı bir çan kulesindeki çan gibi sağa savrulmaya başladı.

Ağla yakaladığı azgın bir sülüğü olabildiğince uzağa fırlatan Klaus, "Araya girip işine engel olmak gibi bir niyetim yok," diye seslendi yukarıya doğru, "ama tekne gerçekten batıyor. Acele et, Allah aşkına."

Violet de acele ediyordu zaten. Hemen yelkeni bir ucundan sıkıca kavradı ve kendini hazırlamak için derin bir nefes aldıktan sonra, teknenin döşemesine doğru kendini aşağıya bıraktı. Tam bekle-

diği gibi hızla inerken yelkenin yırtılmasıyla birlikte düşüşü yavaşladı ve elinde yırtılmış bir bez parçasıyla kendini yerde buldu. Teknede epeyce su birikmiş olduğu için ayaklarıyla sağa sola su sıçratarak Josephine Teyze'ye doğru yürüdü; bu arada Klaus'un olabildiğince çabuk yakalayıp göle atmaya çalıştığı çok sayıda sülükten sakınmaya da dikkat etti.

"Küreğinize ihtiyacım var," dedi Violet, bir yandan yelken bezi parçasını elinde dolayıp bir topak haline getirirken, "ayrıca saç filenize de."

"Küreği alabilirsin," dedi Josephine Teyze, hemen eline vererek. "Ama saç filesi bana lazım. Topuzumun dağılmamasını sağlıyor."

"Haydi, ona saç filesini verin," diye bağırdı Klaus, bir yandan da dizini ısırmaya çalışan bir sülükten kurtulmak için oturma yerlerinden birine doğru hoplayarak.

"Ama saçlarımın yüzüme dökülmesi beni ürkütür," diye sızlandı Josephine Teyze. Tam bu sırada tekne sulardan yükselen iki *küt* sesiyle bir daha sallandı.

"Sizinle tartışacak zamanım yok!" diye bağırdı Violet. "Her birimizin hayatını kurtarmak için uğraşıyorum ben! Saç filenizi hemen şimdi bana verin!"

"Hayır, öyle söylenmez," dedi Josephine Teyze. "Her birimizin hayatını değil, hepimizin hayatını demen gerekirdi." Ama Violet'in canına artık tak etmişti. Suları hızla yararak ve kıpır kıpır oynayan iki sülükten sakınarak, ileriye doğru atıldı ve Josephine Teyze'nin başındaki saç filesini kaptığı gibi çekti. Bez parçasını sıkıştırıp saç filesinin içine koydu ve balık oltasını eline alarak bu darmadağınık topağı oltanın ucundaki kancaya taktı. Yiyecek olarak yelken bezinden ve yanında saç aksesuarından hoşlanan bir balık türü avlanmaya hazırlanıyormuş gibiydi sanki.

Küt! Küt! Tekne önce bir yana, daha sonra diğer yana yattı. Sülükler yan taraftan içeriye dalmak için neredeyse bir gedik açmışlardı. Violet eline aldığı küreği olabildiğince hızlı ve sert bir şekilde teknenin yan tarafına sürtmeye başladı.

"Ne yapıyorsun şimdi?" diye sordu Klaus, tek

bir savuruşta ağla üç sülüğü yakalarken.

"Sürtünme yaratmaya çalışıyorum," dedi Violet. "İki tahta parçası yeterince birbirine sürtülürse, ortaya bir sürtünme çıkar. Sürtünme de kıvılcımlara yol açar. Kıvılcım çıkmaya başlayınca, yelken bezi ile saç filesini tutuşturacağım ve oluşan ateşi bir işaret olarak kullanacağım."

"Yani, yangın mı çıkarmak istiyorsun?" diye bağırdı Klaus. "Ama yangın daha büyük bir tehlike demek."

"Oltayı kullanarak bu yanan şeyi yukarıda sallarsam öyle bir tehlike olmaz," dedi Violet. "Bunu yaparken ayrıca kovaya vurarak bir çan gibi çalmasını sağlayacağım. Böylece birilerinin yardımımıza koşması için yeterli bir imdat işareti vermiş olacağım." Ardından küreği teknenin kenarına defalarca sürttü, ama hiçbir kıvılcım çıkmadı. Acı gerçek şuydu ki Herman Kasırgası ve Ağlayan Göl yüzünden ıslanan tahtalarla bir ateşin tutuşmasına yetecek sürtünme etkisini yaratmak olanaksızdı. Evet, Violet'in bulduğu fikir güzeldi, ama sonuçsuz kalan çabalarının da gösterdiği gibi yanlıştı.

Küt! Küt! Violet dönüp Josephine Teyze'ye ve dehşet içindeki kardeşlerine baktı. Sular tekneye büyük bir hızla sızarken, yüreğindeki umut dalgasının da aynı hızla sızıp gittiğini sezdi. "İşe yaramıyor," dedi perişan bir halde ve gözyaşlarının yanaklarında aşağıya süzüldüğünü hissetti. Anne babasının ölümünden kısa bir süre önce onlara verdiği söz geldi aklına; her zaman küçük kardeşlerine göz kulak olacağını söylemişti onlara. Sülükler batmakta olan teknenin etrafına üşüşmeye başladı ve Violet sözünü tutamayacağı korkusuna kapıldı. "İşe yaramıyor," dedi bir kez daha ve elindeki küreği çaresizlik içinde yere attı. "Bir ateş lazım bize ve ben bunun için bir icat yapamıyorum."

"Zararı yok," dedi Klaus, çok kötü şeyler olacağını bilmesine karşın. "Başka bir çözüm düşünmeye bakalım."

"Mıgnıt," dedi Sunny, "Ağlamàna gerek yok, sen elinden geleni yaptın," dercesine. Bu sözler Violet'i ağlamaktan alıkoyamadı. Önemli olan şeyin elinizden geleni yapmaya çalışmanız olduğu-

nu söylemek kolaydır; oysa başınız gerçekten dertte olduğunda, önemli olan şey elinizden geleni yapmaya çalışmanız değil, tehlikeden kurtulmanızdır. Tekne bir ileri bir geri sallanıyor ve çatlaklardan gelen sular içeriye doluyordu. Violet hiç durmadan ağlıyordu, çünkü durum asla bu tehlikeden kurtulamayacaklarını gösteriyordu. Omuzları hıçkırıklarla sarsılıyordu. Bir şans eseri yakınlarda bir tekne olup olmadığını ya da dalgaların bir şekilde tekneyi kıyıya sürükleyip sürüklemediğini anlamak için, son bir umutla dürbünü gözüne götürüp etrafa baktı. Ama görebildiği tek şey gölün oynaşan sularına yansıyan ay ışığı oldu. Ve bu görüntü onlar için bir talih oldu. Violet titreşen yansımayı görür görmez, ışığın odaklanmasına ve kırılmasına ilişkin bilimsel ilkeleri hatırlayıverdi.

Işığın odaklanmasına ve kırılmasına ilişkin bilimsel ilkeler son derece kafa karıştırıcıdır. Doğruyu söylemem gerekirse, dostum Dr. Lorenz bana açıklamalar yaptığında bile, bu konuya bir türlü akıl sır erdiremem, yani hiçbir şey anlayamam. Ancak Violet için tamamen anlaşılır bir konuydu

bu. Çok uzun zaman önce, bilime karşı daha yeni ilgi duymaya başladığı dönemde babasının kendisine anlatmış olduğu bir olay geldi aklına hemen. Babası henüz küçük bir çocukken, güneş ışığını büyüteciyle odaklayarak tutuşturduğu ateşle karıncaları yakmaktan keyif alan korkunç bir kuzeni varmış. Karınca yakmak elbette iğrenç bir hobidir, yani ancak Kont Olaf gibilerinin küçükken hoşlanacağı bir şeydir. Bununla birlikte böyle bir olayı hatırlaması, Violet'in dürbün mercekleriyle ay ışığını odaklayarak bir ateş yakabileceğini anlamasını sağladı. Hiç zaman kaybetmeden dürbünü kaptığı gibi merceğini çıkardı ve ardından başını kaldırıp aya bakarak, kafasında hızla hesapladığı bir açıya göre merceği eğimli bir şekilde tuttu.

Ay ışığı mercekten geçerek uzun ve ince bir ışık demetine dönüştü ve Josephine Teyze'nin saç filesi içinde bir topak halinde duran yelken bezinin tam üstüne tıpkı parıltılı bir tel gibi düştü. Telin değdiği yer bir anda küçük bir alev haline geldi.

"Mucize bu!" diye bağırdı Klaus, alevin büyümesiyle birlikte.

"İnanılmaz!" diye bağırdı Josephine Teyze.

"Yoşit!" diye çığlık attı Sunny.

"Işığın odaklanmasına ve kırılmasına ilişkin bilimsel ilkeler bu," diye bağırdı Violet, bir yandan da gözyaşlarını silerek. Teknedeki sülüklerden sakınmak ve ateşi söndürmemek için adımlarını dikkatlice atarak, teknenin ön tarafına doğru ilerledi. Bir eline aldığı kürekle kovaya sürekli vurarak, birilerinin dikkatini çekecek gürültüyü çıkardı. Diğer elinde tuttuğu balık oltasını ise iyice yukarıya kaldırarak, teknenin bulunduğu yerin görülmesini sağlayacak parlak bir ışık oluşturdu. Violet sonunda tutuşan derme çatma işaret verme aracına baktı. Bunu babasının yıllar önce kendisine anlattığı saçma sapan bir olay sayesinde başarmıştı. Babasının karınca yakan kuzeni kesinlikle korkunç bir kişi olmalıydı; ama o anda birdenbire teknede belirmiş olsaydı, çok sıcak bir kucaklamayla ona sarılırdı herhalde.

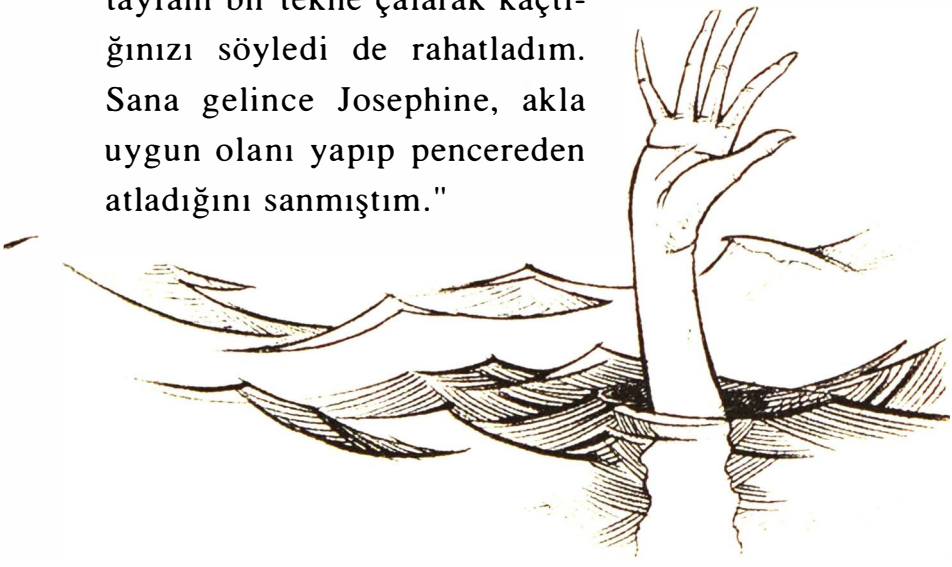
Gelgelelim, bu sevindirici gelişme kahve falına bakan bazı büyüklerin 'iki yönlü kısmet' dediği türdendi; yani bir bakıma iyiye, bir bakıma kö-

tüye işaret bir haberdi. Evet, imdat ışığını anında gören birileri çıktı. O sırada gölde dolaşan bu kişi, teknesinin burnunu derhal onlara doğru kıvırdı. Ufukta beliren tekneyi gören Violet'in, Klaus'un, Sunny'nin ve hatta Josephine Teyze'nin yüzüne bir gülümseme yayıldı. Onları kurtarmaya gelen biri vardı ve kısmetin iyi yönü buydu. Ama teknenin yaklaşmasıyla ve teknedeki kişinin gözle görülür hale gelmesiyle birlikte gülümseyen yüzler asılıverdi. Josephine Teyze ve öksüzler tahta takma bacağı, mavi denizci kepini ve göz bandını görür görmez, yardıma gelen kişiyi tanıdılar. Bu kişi pek tabii ki Kont Olaf'tı ve dünyada insanın karşısına çıkacak iki yönlü kısmetin en kötü yarısı ancak o olabilirdi.

BÖLÜM

On iki

"*Tekneme* hoş geldiniz," dedi Kaptan Sham, pis dişlerini gösteren alçakça bir sırıtışla. "Hepinizi gördüğüme çok sevindim. Şu yaşlı hanımın evi tepeden yuvarlanıp düşünce, siz yumurcakların öldüğünü sanmıştım. Neyse ki iskelede bulunan tayfam bir tekne çalarak kaçtığınızı söyledi de rahatladım. Sana gelince Josephine, akla uygun olanı yapıp pencereden atladığını sanmıştım."

"Akla uygun olanı yapmaya çalıştım," dedi Josephine Teyze acıklı bir sesle. "Ama çocuklar gelip beni aldı."

Kaptan Sham gülümsedi. Az önce ustalıklı bir manevrayla teknesini Baudelaire kardeşlerin çaldığı tekneye yanaştırmış, böylece Josephine Teyze ile çocuklar içeriye üşüşen sülüklerin üstünden atlayarak onun teknesine geçmişlerdi. Boş tekne fışırdayan bir sesle sular altında kaldı ve çarçabuk gölün derinliklerine battı. Batık teknenin çevresine üşüşen sülüklerin ufacık dişleriyle çıkardıkları gıcırtılı sesler gelmeye başladı. "Bana teşekkür etmeyecek misiniz, öksüzler?" diye sordu Kaptan Sham, daha önce teknenin bulunduğu yerde burgaç gibi dönen suları işaret ederek. "Eğer ben olmasaydım, hepiniz binlerce parçaya ayrılmış olarak şu sülüklerin midelerine inmiş olacaktınız."

"Eğer sen olmasaydın," dedi Violet öfkeli bir sesle, "zaten şu anda Ağlayan Göl'de olmazdık."

"Eğer bir kusurlu arayacaksınız, o da şu yaşlı kadın," dedi Kaptan Sham, parmağıyla Josephine Teyze'yi işaret ederek. "Ölmüş numarası yapmak

gayet akıllıcaydı, ama işe yarayacak kadar akıllıca değil. Baudelaire serveti artık bana ait... ne yazık ki şu yumurcaklarla birlikte, ama olsun."

"Bırak bu saçmalıkları," dedi Klaus. "Biz sana ait değiliz ve asla olmayacağız da. Olup bitenleri anlatır anlatmaz, Bay Poe seni ensenden tuttuğu gibi hapse gönderecek."

"Ya, öyle mi?" dedi Kaptan Sham, teknenin yönünü çevirerek Demokles İskelesi'ne doğru yol almaya başlarken. Açıktaki tek gözünde sanki bir fıkra anlatıyormuşçasına parıltılar ışıldıyordu. "Bay Poe beni hapse gönderecekmiş, ha? Hayret, tam şu anda sizi evlatlığa almamla ilgili belgelere son biçimi vermek üzereyken, öyle mi? Birkaç saate kalmaz, siz öksüzler artık Violet, Klaus ve Sunny Sham olacaksınız."

"Nahviş!" diye çığlık attı Sunny. Bu hırçın bağırışla "Ben Sunny Baudelaire'im ve kendim yasal yollardan soyadımı değiştirmeye karar vermediğim sürece hep Sunny Baudelaire olarak kalacağım!" demek istiyordu.

"Josephine Teyze'yi o notu yazmaya zorladığını

anlattığımız zaman," dedi Violet, "Bay Poe o evlatlık belgelerini hemen yırtıp atacaktır."

"Bay Poe size inanmayacaktır," dedi Kaptan Sham kıkırdayarak. "Sizin gibi kendini bir halt sanan ve tekne çalmak gibi işlere bulaşan üç kaçağa ne diye inansın ki?"

"Ona gerçeği anlatacağız da ondan!" diye bağırdı Klaus.

"Bırak şimdi gerçek merçeği," dedi Kaptan Sham. Bir şeyi önemsemediğinizi göstermenin bir yolu da onu bu şekilde iki kere söylemek, ana ikincinde ilk harfini M harfiyle değiştirmektir. Örneğin, dişçileri umursamayan biri 'dişçi mişçi' diyerek onlarla ilgili duygularını açığa vurabilir. Ama gerçeği sadece Kaptan Sham gibi aşağılık kişiler umursamaz. "Bırak şimdi gerçeği merçeği," dedi bir kez daha. "Bence Bay Poe üç nankör tekne hırsızını kurtarmak için bir kasırganın ortasında göle açılmayı göze alan saygın bir kiralık tekne işletmesinin sahibine inanmaya daha yatkın olacaktır."

"Tekneyi çalmamızın tek sebebi var," diye

atıldı Violet. "Josephine Teyze'yi saklandığı yerden geri getirmek ve böylece herkese senin korkunç planını anlatmasını sağlamaktı nedeni, hepsi bu."

"Ama yaşlı kadına da kimse inanmayacaktır," dedi Kaptan Sham sabırsızlıkla. "Ölü bir kadına kimse inanmaz."

"Yoksa her iki gözün de mi kör?" diye sordu Klaus. "Josephine Teyze ölü falan değil."

Kaptan Sham yeniden gülümsedi ve dikkatle göle baktı. Birkaç metre ilerde onun teknesine doğru yüzmekte olan sülüklerin yol açtığı hafif bir dalga vardı. Baudelaire kardeşlerin teknesini milim milim arayan ve hiç yiyecek bulamayan sülükler, oyuna getirildiklerini anlamış ve Josephine Teyze'nin üstünden gitmeyen muz kokusunun peşine düşmüşlerdi. "Ölü değil, ama sadece şimdilik," dedi Kaptan Sham ürkütücü bir sesle. Sonra Josephine Teyze'ye doğru bir adım attı.

"Ay, ay, ayy!" dedi yaşlı kadın. Korkudan gözleri iri iri açılmıştı. "Beni tekneden atma," diye yalvardı. "Lütfen!"

"Planımı Bay Poe'ya açıklama olanağı bulamayacaksın," dedi Kaptan Sham, dehşet içindeki yaşlı kadına doğru bir adım daha atarak, "çünkü gölün dibinde sevgili kocanla buluşacaksın."

"Hayır, öyle bir şey olmayacak," dedi Violet, bir halatı sıkıca tutarak. "Bir şey yapmana fırsat kalmadan, tekneyi kıyıya götüreceğim."

"Ben de yardımcı olacağım," dedi Klaus, teknenin arka tarafına koşup dümen koluna sarılarak.

"Begok!" diye çığlık attı Sunny, "Ben de Josephine Teyze'yi koruyacağım," dercesine. Ardından emekleyerek yaşlı kadının önüne geçti ve dişlerini Kaptan Sham'a gösterdi.

"Bay Poe'ya hiçbir şey söylemeyeceğime söz veriyorum!" dedi Josephine Teyze güçlükle çıkan bir sesle. "Bir yerlere gidip saklanırım ve asla ortaya çıkmam! Ona öldüğümü söyleyebilirsin! İstediğin servet senin olsun! Çocuklar da senin olsun! Yeter ki beni sülüklere atma!"

Baudelaire kardeşler büyük bir şaşkınlıkla vasilerine baktılar. "Sizin göreviniz bizi korumak olmalı," dedi Violet hayretle, "bir kurban gibi baş-

kalarının önüne atmak değil!"

Kaptan Sham duraksadı ve bir an için Josephine Teyze'nin önerisini kafasında tartar gibi oldu, yani bunun daha doğru olup olmayacağını düşündü. "Söylediğin şey akla yakın gibi," dedi. "Seni öldürmek zorunda değilim. İnsanların seni ölü sanması benim için yeterli."

"Adımı değiştiririm!" dedi Josephine Teyze. "Saçlarımı boyarım! Gözlerime renkli lens takarım! Çok, ama çok uzaklara giderim! Hiç kimse benden haber almaz artık!"

"Peki, biz ne olacağız, Josephine Teyze," dedi Klaus büyük şaşkınlıkla. "Biz ne olacağız, ha?"

"Kes sesini, öksüz," diyerek araya girdi Kaptan Sham. Tekneye ulaşan sülükler yan tarafa vurmaya başlamıştı. "Burada büyükler konuşuyor. Bana bak, yaşlı kadın, sana inanmak isterim. Ama pek güven verici bir kişi gibi davranmamışsın."

"Davranmıyorsun," diye düzeltti onu Josephine Teyze, gözündeki biri silerken.

"Ne, ne dedin?" diye sordu Kaptan Sham.

"Sözlerinde bir Dilbilgisi yanlışı var," dedi

Josephine Teyze. "Az önce, 'Pek güven verici bir kişi gibi davranmamışsın,' dedin, oysa 'Pek güven verici bir kişi gibi davranmıyorsun,' demen gerekirdi."

Kaptan Sham açıktaki parıltılı gözünü kırpıştırdı ve kıvrılan ağzında korkunç bir gülümseme belirdi. "Bu uyarın çok iyi oldu," dedi ve Josephine Teyze'ye doğru bir adım daha attı. Hırlar gibi bir ses çıkararak önüne dikilen Sunny'yi görünce, tek bir çevik hareketle takma bacağını salladı ve küçük kızı tekmeleyerek teknenin öbür ucuna savurdu. Sanki hiçbir şey olmamış gibi, Baudelaire kardeşlerin korkudan titreyen vasisine dönerek, "Verdiğin Dilbilgisi dersini tam olarak anlamış mıyım, bir bakalım," dedi. "Demek ki 'Josephine Anwhistle tekneden itilip sülüklere atılmış,' sözleri sana göre yanlış olur. Ama bunun yerine "Josephine Anwhistle tekneden itilip sülüklere atılıyor,' denmesi senin için yerinde olur."

"Evet," dedi Josephine Teyze. "Yani hayır demek istedim. Yani..."

Ancak Josephine Teyze ne demek istediğini

söyleme fırsatını hiç bulamadı. Kaptan Sham karşısına geçti ve iki eliyle kavrayıp onu teknenin yan tarafından aşağıya attı. Şaşkınlıktan donup kalan yaşlı kadın büyük bir şapırtı sesiyle Ağlayan Göl'ün sularına düştü.

"Josephine Teyze!" diye ardından bağırdı Violet. "Josephine Teyze!"

Klaus teknenin yan tarafından aşağıya doğru eğildi ve olabildiğince elini uzattı. Giydiği iki can yeleği sayesinde suyun üstünde kalan Josephine Teyze, ona doğru yüzen sülükler arasında çırpınarak ellerini havada sallıyordu. Ama Kaptan Sham daha önce davranıp yelken halatlarını çekerek tekneyi hareket ettirdi. Böylece Klaus yaşlı kadını elinden tutamadı. "Seni gidi şeytan!" diye bağırdı Kaptan Sham'a doğru. "Seni gidi alçak şeytan!"

"İnsanın babasıyla böyle konuşması ayıp," dedi Kaptan Sham sakince.

Violet halatlardan birini onun elinden kapmaya çalıştı. "Tekneyi geri çevir!" diye bağırdı. "Tekneyi döndür!"

"Boşuna uğraşmayın," diye karşılık verdi Kap-

tan Sham rahatını hiç bozmadan. "Yaşlı kadına elveda deyin bakalım, öksüzler. Onu bir daha asla görmeyeceksiniz."

Klaus eğilebildiği kadar suya doğru eğildi. "Sakın endişe etmeyin, Josephine Teyze!" diye seslendi, ama kendi sesinde çok büyük bir endişe vardı. Tekne Josephine Teyze'den epeyce uzaklaşmıştı ve öksüzler ancak karanlık suların yukarısında sallayıp durduğu ellerinin beyazlığını görebiliyorlardı artık.

Tekne iskeleye doğru yol alırken, Klaus'a yaklaşan Violet, "Bir şansı var," dedi alçak sesle. "Üstünde can yelekleri var ve üstelik çok iyi bir yüzücü."

"Bu doğru," dedi Klaus titrek ve üzgün bir sesle. "Bütün ömrü gölün kıyısında geçmiş olan biri. Belki de bir kaçış yolu biliyordur."

"Şumuk," dedi Sunny alçak sesle, "Umudumuzu yitirmeyelim, elimizden gèlen başka bir şey yok," dercesine.

Kaptan Sham tek başına tekneyi yönetirken, soğuktan ve korkudan titreyen üç kardeş iyice

birbirine sokuldu. Umut etmekten başka bir şey yapmaya cesaretleri yoktu artık. Josephine Teyze'ye ilişkin karmakarışık duygular geçiyordu içlerinden. Onunla birlikte geçirdikleri günlerden pek de keyif aldıkları söylenemezdi. Berbat soğuk yemekler yaptığı, hoşlarına gitmeyen hediyeler aldığı ya da her zaman dilbilgisi yanlışlarını düzelttiği için değil, her şeyden keyif almayı gerçek anlamda olanaksız kılacak kadar korktuğu için. Ve daha da kötüsü, bu korku yüzünden iyi bir vasi olamamıştı onlara. Bir vasiden yanındaki çocuklarla birlikte kalması ve onların güvenliğini sağlaması beklenir; oysa Josephine Teyze daha ilk tehlike belirtisi ortaya çıktığında kaçıp girmişti. Bir vasiden yanındaki çocuklara sıkıntılı anlarında yardımcı olması beklenir; oysa tam da ona ihtiyaç duydukları bir sırada Josephine Teyze'yi ancak zorla sürükleyerek Donuk Mağara'dan çıkarabilmişlerdi. Ve de bir vasiden yanındaki çocukları koruması beklenir; oysa Josephine Teyze kendi güvenliği uğruna öksüzleri bir kurban gibi Kaptan Sham'ın önüne atmıştı.

Ama Josephine Teyze'nin bütün bu hatalarına karşın, Baudelaire kardeşler onun için üzülüyorlardı. Genellikle can sıkıcı olsa bile, onlara birçok şey öğretmişti. Soğuk ve bir kasırgaya dayanamayacak kadar çürük olsa bile, onlara kendi evinin kapısını açmıştı. Ve tıpkı kendileri gibi Josephine Teyze de hayatında bazı korkunç olaylar yaşamıştı. Bu bakımdan vasilerinin görüntüsü kaybolmaya yüz tutar ve Demokles İskelesi'nin ışıkları gittikçe yaklaşırken, Violet, Klaus ve Sunny kendi kendilerine, "Boş ver Josephine'i Mosephine'i," diye değil, "Josephine Teyze inşallah kurtulmuştur," diye düşünüyorlardı.

Kaptan Sham tekneyi dosdoğru kıyıya yaklaştırdı ve ustalıkla iskeleye bağladı. "Düşün önüme, küçük budalalar," dedi ve önüne kattığı üç çocuğu ıslandığı için sivri uçlu parmaklıkları parlayan yüksek demir kapıya doğru götürdü. Kapıda bir elinde mendiliyle ve yüzünde bir rahatlama ifadesiyle Bay Poe bekliyordu. Hemen yanında zafer kazanmış gibi bir gözlerini çocuklara diken azman yaratık duruyordu.

"İşte, sağ salim geldiniz!" dedi Bay Poe. "Tanrıma çok şükürler! Sizin için o kadar çok kaygılanmıştık ki! Kaptan Sham'la birlikte tepeye çıktığımızda evin denize, ha pardon, göle düştüğünü görünce, sizin öldüğünüzü sanmıştık!"

"Neyse ki, şu tayfam bir tekne çaldıklarını söyledi bana," dedi Kaptan Sham. "Tekne Herman Kasırgası ve bir sülük ordusu yüzünden az daha yok olup gidiyordu. Tam zamanında yetişip onları kurtardım."

"Hiç de kurtarmadı!" diye bağırdı Violet. "Josephine Teyze'yi göle attı! Hemen gidip onu kurtarmalıyız!"

"Çocuklar perişan ve şaşkın durumda," dedi Kaptan Sham, açıktaki gözü parlayarak. "Onların babası olarak, güzel bir uykuya ihtiyaçları olduğunu düşünüyorum."

"O bizim babamız değil!" diye bağırdı Klaus. "Kont Olaf o, bir katil o! Lütfen, Bay Poe, polise haber verin! Josephine Teyze'yi kurtarmalıyız."

"Ah, canım," dedi Bay Poe, mendiline öksürerek. "Şaşkınlıktan ne söylediğini bilmiyorsun belli

ki. Josephine Teyze öldü, unuttun mu? Kendisini pencereden atmıştı ya."

"Hayır, hayır," dedi Violet. "İntihar notunda gizli bir mesaj vardı. Klaus bu mesajın Donuk Mağara olduğunu çözdü. Gerçi notun başında 'kendim elimle' de vardı, ama sırf dikkatimizi çekmek içindi bu."

"Söylediklerinden hiçbir şey anlaşılmıyor," dedi Bay Poe. "Ne mağarası? Kendim elimle neyin nesi?"

"Klaus, şu notu Bay Poe'ya göster bakalım," dedi Violet.

"Bırak şimdi, sabah gösterirsin," dedi Kaptan Sham, sesine yapmacık bir yatıştırıcı hava vererek. "Güzel bir gece uykusuna ihtiyacınız var. Tayfam sizi kaldığım daireye götürsün. Ben de burada kalıp Bay Poe'yla birlikte evlatlık belgelerindeki son işlemleri bitireyim."

"Ama..." dedi Klaus.

"Aması maması yok," diye sözünü kesti Kaptan Sham. "Aklın başında değil, yani kafan karışık."

"Aklım başımda, kafam da karışık değil," dedi

Klaus.

Bay Poe'yu kolundan tutan Violet, "Ne olur, bizi bir dinleyin," diye yalvardı. "Bu bir ölüm kalım meselesi. Ne olur, şu nota bir bakın."

"Tamam işte, gösterirsin," dedi Kaptan Sham, kızgınlıkla sesini yükselterek, "ama şimdi değil, sabahleyin. Haydi, lütfen, tayfamın peşinden mini karavanıma gidin ve dosdoğru yatağa girin."

"Biraz bekleyin, Kaptan Sham," dedi Bay Poe. "Madem çocukları bu kadar perişan ediyor, şu nota bir bakayım. Sadece birkaç saniye sürer."

"Teşekkürler," dedi Klaus, rahatlamış bir sesle. Ardından notu çıkarmak için elini cebine uzattı. Ama elini cebine koyar koymaz, yüzünde bir düş kırıklığı ifadesi belirdi. Bunun sebebini tahmin edebileceğinize eminim. Bir kağıt parçasını cebinize koyar ve bir kasırgada ıslanırsanız, ne kadar önemli olursa olsun, o kağıt parçası sırılsıklam bir çerçöp haline gelir. Klaus cebinden yamyaş olmuş bir topak çıkardı ve her üç kardeş Josephine Teyze'nin notundan geriye kalan bu şeye bakakaldı. Bırakın üstündeki notu ya da notun içerdiği

gizli mesajı okumak, bu şeyin bir kağıt parçası olduğunu anlamak bile zordu.

"Not bu hale gelmiş," dedi Klaus, topağı Bay Poe'ya uzatarak. "Josephine Teyze'yi canlı olarak gördüğümüze ilişkin sözümüze inanmanızdan başka çare yok."

"Ve hala yaşıyor olabilir!" diye bağırdı Violet. "Ne olur, Bay Poe, onu kurtarmak için birilerini gönderin!"

"Yapmayın, çocuklar," dedi Bay Poe. "Belli ki çok üzgün ve endişelisiniz. Ama artık endişe etmenize gerek yok. Size her zaman göz kulak olacağımı biliyorsunuz ve Kaptan Sham'ın sizi yetiştirme görevini eksiksiz yerine getireceğini sanıyorum. Düzenli bir işi var ve öyle kendini pencereden atacak birine benzemiyor. Size çok önem verdiği, üzerinize titrediği de apaçık ortada. Bakın işte, bir kasırganın ortasında sizi aramaya çıktı."

"Onun önem verdiği tek şey bizim servetimiz," dedi Klaus buruk bir sesle.

"Aa, hiç olur mu öyle şey," dedi Kaptan Sham. "Servetinizin tek kuruşunda gözüm yok. Ama çal-

dığınız ve batırdığınız teknenin parasını ödersenız, ona bir şey demem tabii."

Bay Poe kaşlarını çattı ve mendiline öksürdü. "Şey, biraz şaşırtıcı bir istek bu," dedi. "Her neyse, bir çözüm yolu buluruz sanırım. Şimdi, çocuklar, lütfen yeni evinize gidin. Ben de bu arada Kaptan Sham'la son düzenlemeleri yapayım. Şehre dönmek için yola koyulmamdan önce, yarın sabah belki birlikte kahvaltı yaparız."

"Ne olur," dedi Violet ağlamaklı bir sesle. "Ne olur, bizi bir dinleseniz, ha?"

"Ne olur," dedi Klaus ağlamaklı bir sesle. "Ne olur, bize bir inansanız, ha?"

Sunny hiçbir şey söylemedi. Aslında uzun süredir hiçbir şey söylediği de yoktu. Oysa kardeşleri Bay Poe'yu yola getirmeye çalışmakla meşgul olmasalardı, onun konuşmaları izlemek için başını yukarıya bile çevirmediğinin farkına varmış olacaklardı. Sunny dosdoğru ileriye bakıyordu ve bir bebek açısından insanların bacaklarına bakmak anlamına gelir bu. Baktığı bacak ise Kaptan Sham'ın bacağıydı. Tamamen normal olan sağ bacağına de-

ğil, takma olan sol bacağına bakıyordu. Kıvrık bir metal menteşeyle sol dizine tutturulmuş olan koyu renkli ve parlak cilalı tahtadan yapılma kütüğü izlerken çok yoğun düşüncelere dalmıştı.

Sunny'nin o sırada ünlü Yunan komutanı ve Asya fatihi Büyük İskender'e benzediğini söylemem size şaşırtıcı gelebilir. İki bin yılı aşkın bir süre önce yaşamış olan bu komutana 'Büyük' sanının verilmesi öyle çok sevilmesinden değildi. Ordusuyla topraklarını ele geçirdiği ve yönetimi altına aldığı halkları kendisine seslenirken böyle bir sanı kullanmak zorunda bırakmıştı. Başka halkların ülkelerini istila etmek ve onlara her istediğini zorla yaptırmak dışında, İskender'in ünlü olmasını sağlayan bir başka şey de Gordion düğümüdür. Bazı tarihçilerin anlattığına göre, İskender ordusuyla Anadolu'ya geçtiğinde Gordion adlı yere varır. Burada başı ucu görünmeyecek kadar karışık olan bir düğüm vardır; halk bunu çözecek kişinin yönetimini kabul etmeye hazırdır. Hep fetihlerle uğraştığından düğüm çözmeyi öğrenmeye hiç zaman bulamamış olan İskender, kılıcını çekip Gordion

düğümünü ortadan kesiverir. Bu aslında hileli bir yoldur, ama insanlar İskender'in yanındaki askerlerden korktukları için hiç karşı çıkmadan boyun eğerler. İşte o tarihten beri ancak zora başvurarak çözülebilecek sorunlara Gordion düğümü denir.

Baudelaire öksüzlerinin yaşadığı soruna kesinlikle bir Gordion düğümü denebilirdi, çünkü çözülmesi olanaksız gibiydi. Sorun Kaptan Sham'ın alçakça planının başarıya ulaşmak üzere olmasıydı. Bunu boşa çıkarmanın tek yolu, Bay Poe'yu gerçekte olup biten şeylere inandırmaktı. Ama Josephine Teyze göle atıldığı ve notu da işe yaramaz bir ıslak kağıt topağına dönüştüğü için, Violet ve Klaus bir türlü Bay Poe'yu inandıramıyordu. Gözlerini Bay Poe'nun takma bacağına dikmiş olan Sunny'nin aklına sorunu çözmek için belki kaba, ama basit bir yol geldi.

Boyca daha uzun insanlar ona hiç aldırmadan tartışıp dururken, Baudelaire kardeşlerin en küçüğü emekleyerek takma bacağa olabildiğince yaklaştı, ağzını açtı ve gücünün yettiği kadar bacağı ısırıp çekiştirdi. Sunny'nin dişleri Büyük İsken-

der'in kılıcı kadar keskindi ve Kaptan Sham'ın takma bacağı çatırtılı bir sesle boylu boyunca çatlayıp ikiye ayrıldı. Bütün bakışlar o noktaya çevrildi.

Sizin de hemen tahmin edeceğiniz gibi, bu düzmece takma bacağın yarılıp açılmasıyla birlikte, Kaptan Sham'ın asıl bacağı, dizden ayak parmaklarına kadar solgun ve terli olan bacağı ortaya çıkıverdi. Herkesin ilgisini çeken şey diz ya da ayak parmakları değil, ayak bileği oldu. Çünkü tam orada, Kaptan Sham'ın solgun ve terli teninin üstünde sorunun çözümü duruyordu. Sunny takma bacağı ısırmakla Gordion düğümünü kesmişti. Takma bacak iki tahta parçası halinde Demokles İskelesi'nin zeminine düşerken, herkes göz biçimindeki dövmeyi anında gördü.

BÖLÜM

On üç

Bay Poe hayretle baktı. Violet rahatlamış bir ifadeyle baktı. Klaus sırtından koca bir yük kalkmışçasına baktı. Sunny zafer kazanmış bir komutan gibi baktı. Ne erkeğe ne de kadına benzeyen kişi düş kırıklığı içinde baktı. Ve artık derin bir soluk alarak gerçek adıyla anabileceğimiz Kont Olaf ise önce korkmuş gibi baktı, ama açıktaki parlak gözünde çakan bir ışıltıyla birlikte yüzüne en az

Bay Poe'nunki kadar bir hayret ifadesi yayıldı.

"Bacağıma bakın!" diye bağırdı Kont Olaf, yapmacık bir sevinçle. "Bacağım tekrar yerine gelmiş! Bu inanılmaz bir şey! Bu harika bir şey! Bu bir tıp mucizesi!"

"Bırak palavrayı," dedi Bay Poe, kollarını göğsünde kavuşturarak. "Bunu kimse yutmaz. Bir çocuk bile takma bacağının düzmece olduğunu anlayabilir."

"Sadece bir çocuk değil, üç çocuk anlamıştı ya, neyse öyle olsun," diye fısıldadı Violet, kardeşi Klaus'a dönerek.

"Şey, takma bacak düzmece olabilir belki," diye itiraf etti Kont Olaf ve geriye doğru bir adım attı. "Ama bu dövmeyi hayatımda hiç görmedim ben."

"Bırak palavrayı," dedi Bay Poe bir daha. "Bunu da kimse yutmaz. Takma bacakla dövmeyi saklamaya çalıştın, ama şimdi senin aslında Kont Olaf olduğunu hepimiz görebiliyoruz."

"Şey, dövme bana ait olabilir belki," diye itiraf etti Kont Olaf ve geriye doğru bir adım daha attı.

"Ama ben Kont Olaf dediğiniz kişi değilim. Ben Kaptan Sham'ım. Bakın işte, bunu belirten bir kartvizitim var."

"Bırak palavrayı," dedi Bay Poe bir daha. "Bunu kimse yutmaz. Herkes bir matbaaya giderek, hoşuna giden şeylerin yazılı olduğu bir kart bastırabilir."

"Şey, Kaptan Sham olmayabilirim belki," diye itiraf etti Kont Olaf. "Ama çocuklar hala bana ait. Josephine öyle demişti."

"Bırak palavrayı," dedi Bay Poe dördüncü ve son kez. "Bunu kimse yutmaz. Josephine Teyze çocukları Kaptan Sham'a bırakmıştı, Kont Olaf'a değil. Ve sen de Kaptan Sham değil, Kont Olaf'sın. Bu nedenle Baudelaire kardeşlere kimin bakacağına karar vermek işi bir kez daha bana kalıyor. Bu üç çocuğu başka bir yere göndereceğim. Senin gideceğin yer ise cezaevi olacak. İşlediğin alçakça suçların sonu geldi artık, Olaf. Önce Violet'le evlenerek Baudelaire ailesinin servetini çalmaya kalkıştın. Ardından Monty Amca'yı öldürerek Baudelaire ailesinin servetini çalmaya kalkıştın."

"Ve şimdi de sıra en müthiş planıma geliyor," diye hırıldadı Kont Olaf. Elini yüzüne uzattı ve tıpkı takma bacağı gibi düzmece olan göz bandını koparıp çıkardı. Işıltılar çakan her iki gözünü Baudelaire kardeşlerin üzerine dikti. "Övünmeyi sevmem ben. Ama durun, sizin gibi ahmaklara yalan söylemeye ne gerek var artık? Övünmeyi severim, hem de bal gibi severim. O budala yaşlı kadını böyle bir not yazmaya zorlamak gerçekten övünülecek bir şey. Nasıl da salak biriydi o Josephine!"

"O bir salak değildi!" diye bağırdı Klaus. "Sevecen ve tatlı bir insandı o."

"Tatlı mı?" diye tekrarladı Kont Olaf, korkunç bir gülümsemeyle. "Öyle ya, şu anda Ağlayan Sülükler de onu çok tatlı buluyor olmalı herhalde. Belki de şimdiye kadar yedikleri en tatlı kahvaltıdır."

Bay Poe kaşlarını çattı ve mendiline öksürdü. "Bu tiksindirici lafların yetti artık, Olaf" dedi sertçe. "Artık seni kıskıvrak yakaladık ve elimizden kaçmana hiç olanak yok. Ağlayan Göl Polis Karakolu sahtekarlık, cinayet ve çocukların hayatını

tehlikeye atma suçlarından aranan meşhur bir caniyi yakaladığı için sevinecektir."

"Bir de kundakçılık var," diye ağzından kaçırıverdi Kont Olaf.

"Yetti artık dedim sana," diye homurdandı Bay Poe. Kont Olaf, Baudelaire öksüzleri ve hatta azman yaratık Bay Poe'nun bu kadar sert konuşmasına şaşırdı. "Bu çocukların başına bir daha bela olamayacaksın ve gerekli makamların eline teslim edilmeni mutlaka sağlayacağım. Kılık değiştirmen işe yaramayacak. Yalanlar söylemen işe yaramayacak. Aslına bakılırsa bu durumda yapabileceğin hiçbir şey kalmadı artık."

"Sahi mi?" dedi Kont Olaf ve kıvrılan pis dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Yapabileceğim bir şey geliyor aklıma.

"Neymiş bakalım o?" diye sordu Bay Poe.

Kont Olaf gözlerini gezdirerek sırayla baktığı Baudelaire kardeşlere sanki daha sonra yemek üzere bir tarafa koymaya hazırlandığı ufak çikolatalarmış gibi birer gülücük gönderdi. Daha sonra azman yaratığa ve ardından Bay Poe'ya dönüp sı-

rıttı. "Koşabilirim," dedi ve hemen koşmaya başladı. Ağır demir kapıya doğru koşmasıyla birlikte, azman yaratık da langır lungur peşine takıldı.

"Çabuk buraya dönün!" diye bağırdı Bay Poe. "Kanun adına buraya dönün! Adalet ve dürüstlük adına buraya dönün! Kazıkçı Para Yönetimi Bankası adına buraya dönün!"

"Böyle arkalarından bağırmakla bir şey elde edemeyiz!" diye bağırdı Violet. "Haydi! Onları kovalamalıyız!"

"Çocukların böyle bir adamı kovalamasına izin vermemem ben," dedi Bay Poe ve "Durun, diyorum size! Derhal orada durun!" diye seslendi bir daha.

"Onların kaçmasına göz yumamayız," diye bağırdı Klaus. "Haydi, Violet! Haydi, Sunny!"

"Yo, yo, olmaz, çocukların yapacağı bir iş değil bu," dedi Bay Poe. "Burada kız kardeşlerinle birlikte kal, Klaus. Ben onları geri getiririm. Bay Poe'dan kaçamayacaklar. Hey, oradakiler! Durun!"

"Burada öylece bekleyemeyiz!" diye bağırdı Violet. "Hemen bir tekneye atlamamız ve Josephine

Teyze'yi aramamız gerekir! Belki hala sağdır!"

"Siz Baudelaire kardeşler benim gözetimim altındasınız," dedi Bay Poe kararlılıkla. "Küçük çocukların kendi başlarına tekneyle dolaşmalarına izin verecek biri değilim ben."

"Ama kendi başımıza tekne yolculuğuna çıkmasaydık," diye karşı çıktı Klaus, "şu anda Kont Olaf'ın pençeleri arasında olurduk!"

"Asıl mesele bu değil," dedi Bay Poe. Ardından çabuk adımlarla Kont Olaf ve azman yaratığa doğru yürüdü. "Asıl mesele..."

Ama çocuklar güm diye kapanan yüksek demir kapının gürültüsü yüzünden bu sözün devamını işitemediler. Azman yaratık tam Bay Poe'un ulaştığı sırada kapıyı hızla çarpıp kapatmıştı.

"Derhal durun!" diye emretti Bay Poe, kapı parmaklıkları arasından seslenerek. "Buraya dön, seni gidi iğrenç yaratık!" Yüksek kapıyı açmaya çalıştı, ama kilitli olduğunu gördü. "Kilitlenmiş!" diye seslendi çocuklara. "Anahtar nerede? Anahtarı bulmalıyız!"

Baudelaire kardeşler kapıya doğru atıldılar, ama

bir şıngırtı sesi duyunca durdular. "Anahtar bende," dedi Kont Olaf, kapının öbür tarafından seslenerek. "Ama merak etmeyin. Yakında sizinle görüşeceğiz, öksüzler. Hem de çok yakında."

"Bu kapıyı derhal açın!" diye bağırdı Bay Poe, ama haliyle kapıyı açan olmadı. Sivri uçlu parmaklıklarını defalarca sarstığı demir kapı bir türlü açılmadı. Bunun üzerine bir telefon kulübesine koşarak polisi aramayı akıl etti; ama yardım gelene kadar Kont Olaf'ın çoktan kayıplara karışacağını çok iyi biliyordu çocuklar. Son derece bitkin ve bunun da ötesinde perişan durumda olan Baudelaire öksüzleri yere çöküp kaldılar. Somurtkan yüzlerle oturdukları yer tam da bu öykünün başında onları bulduğumuz noktaydı.

Herhalde hatırlayacaksınız, kitabın ilk bölümünde, Baudelaire kardeşler artık hayatlarının biraz daha iyiye gideceği umuduyla valizlerinin üstünde oturuyorlardı. Burada öykümüz sona ererken size bunun gerçekleştiğini anlatmayı çok isterdim. Kont Olaf'ın kaçmaya çalışırken yakalandığını ve Josephine Teyze'nin mucizevi bir şekilde Ağlayan

Sülükler'den kurtulduktan sonra yüzerek Demokles İskelesi'ne ulaştığını yazabilseydim keşke. Ama olaylar öyle gelişmedi. Çocuklar ıslak yerde otururken, Kont Olaf gölü nerdeyse yarılamıştı ve kısa bir süre sonra da polisi atlatmak için bir haham kılığına girmiş olarak trene binmiş olacaktı. Baudelaire ailesini servetini çalmak için yeni bir entrikanın hazırlıklarına daha o anda başladığını çok üzülerek söylemek zorundayım size. Ve de çocuklar ellerinden hiçbir şey gelmeksizin iskelede oturdukları sırada, Josephine Teyze'nin başına tam olarak neler geldiğini asla bilebilecek durumda değiliz. Size şu kadarını söyleyebilirim. Daha sonraları Baudelaire kardeşlerin berbat bir yatılı okula zorla gönderildiği günlerde, iki balıkçı Josephine Teyze'nin her iki can yeleğini buldular. Paçavraya dönmüş olan bu yelekler Ağlayan Göl'ün karanlık sularında sahipsiz olarak yüzüyorlardı.

Öykülerin çoğunda, sizin de bildiğiniz gibi, kötü kahraman alt edilir, her şey mutlu bir sona bağlanır ve herkes öyküden gerekli dersi çıkararak evinin yolunu tutar. Ama Baudelaire kardeşlerin

yaşadığı olayda her şey tersyüzdü. Kötü kahraman Kont Olaf şeytanca planını uygulamayı başaramamıştı, ama alt edilmediği de apaçıktı. Olayın mutlu bir sona bağlandığı kesinlikle söylenemezdi. Ve de Baudelaire kardeşlerin olaydan gerekli dersi çıkararak evlerinin yolunu tutmalarına olanak yoktu. Bunun en basit nedeni, her şeyden önce gidecek bir evlerinin olmayışıydı. Josephine Teyze'nin evi yuvarlanarak göle düşmüştü. Baudelaire kardeşlerin asıl evi, yani anne babalarıyla birlikte yaşamış oldukları ev ise boş bir arsadaki kül yığınından ibaretti. Ne kadar istek duyarlarsa duysunlar, oraya geri dönmeleri artık söz konusu değildi.

Ama gidecek bir evleri olsa bile, bu öyküden çıkan dersin ne olduğunu size anlatmam güç olur. Bazı öykülerde bu iş kolaydır. 'Üç Ayı' masalından alınacak ders 'Asla başka birinin evine zorla girmeyin'dir. 'Pamuk Prenses' masalından alınacak ders 'Asla elma yemeyin'dir. Birinci Dünya Savaşı'ndan da alınacak ders 'Asla Arşidük Ferdinand'a suikast düzenlemeyin'dir. İskelede otururken Ağlayan Göl'ün öbür ucundan güneşin doğuşunu

seyreden Violet, Klaus ve Sunny'nin kafalarını yordukları şey Josephine Teyze'yle birlikte geçirdikleri dönemden tam olarak nasıl bir ders çıkarmaları gerektiğiydi.

Birazdan kullanacağım 'kafaya dank etme' deyiminin düşünen bir insanın başına bir şey düşmesiyle hiç ilgisi yok. Bu deyim insanın sonunda bir şeyi kavraması anlamına gelir. Baudelaire öksüzleri oturdukları yerden o günkü işlerine koyulan insanların doldurduğu iskeleyi seyrederken, kendileri için çok önemli olan bir şeyi kavradılar. Tepedeki evinde üzgün ve yalnız yaşayan Josephine Teyze'nin tersine, kendi hayatlarında mutsuz olaylarla karşılaşıyor da olsalar, avunma ve destek için birbirlerine sarılabilecekleri gerçeği dank etti üç kardeşin kafasına. Onlar birbirleri için vardı. Böyle bir şey tamamen güvende veya tamamen mutlu olmalarını sağlamasa bile, birbirlerine karşılıklı değer vermelerini sağlıyordu.

"Bravo sana, Klaus," dedi Violet değerbilir bir tavırla, "o nottaki mesajı çözdüğün için. Tekneye binmemizi sağlayan anahtarları çaldığın için sana

da bravo, Sunny. Eğer siz ikiniz olmasaydınız, şu anda Kont Olaf'ın pençeleri arasında olurduk."

"Bravo sana, Violet," dedi Klaus değerbilir bir tavırla, "zaman kazanmamızı sağlayan nane şekerlerini akıl ettiğin için. Tam doğru anda o takma bacağı ısırdığın için sana da bravo, Sunny. Eğer siz ikiniz olmasaydınız, şu anda mahvolmuştuk."

"Bevrisi," dedi Sunny değerbilir bir tavırla. İmdat işareti aracını icat ettiği için Violet'e ve atlasa bakıp Donuk Mağara'ya giden yola kılavuzluk ettiği için Klaus'a bravo demek istediğini anında anladı iki kardeşi.

Değerbilir bir tavırla birbirlerine yaslanırken, ıslak ve tedirgin yüzlerinde küçücük gülücükler belirdi. Onlar birbirleri için vardı. Bu öyküden alınacak dersin 'Baudelaire öksüzleri birbirleri için vardı' olduğuna pek emin değilim, ama üç kardeş için yeterliydi bu. Talihsiz hayatlarının akışında birbirleri için varolmaları bir kasırganın ortasında binecek bir tekneye sahip olmalarına benziyordu. Baudelaire öksüzleri için bu hiç kuşkusuz çok büyük bir talih demekti.

© Meredith Heuer

LEMONY SNICKET

sizlerden önce doğdu ve büyük olasılıkla sizlerden önce de ölecek. Güzel yazma sanatının çok okumuş bir uzmanı olarak, son yıllarını Baudelaire öksüzlerinin başından geçen zorlukları araştırmakla geçirdi. Elde ettiği bulgular bir kitap dizisi olarak HarperCollins tarafından yayımlanmaktadır.

Internet üzerinden onunla ilişkiye geçmek için http://www.harperchildrens.com/snicket/ *sitesine girebilir ya da* lsnicket@harpercollins.com *e-posta adresine mesaj gönderebilirsiniz.*

BRETT HELQUIST

Arizona'ya bağlı Ganado'da doğdu, çocukluğunu Utah'a bağlı Orem'de geçirdi ve şimdi New York'ta oturuyor. Brigham Young Üniversitesi'nden güzel sanatlar diploması almasından bu yana kitaplar için çizim işiyle uğraşıyor. Eserleri başta Cricket dergisi ve The New York Times olmak üzere birçok yayın organında çıkmıştır.

Anlayışlı Editörüm,

Bu mektubu Paçavracılar Belediye Binası'ndan yazıyorum. Baudelaire öksüzlerinin bu yörede yaşadıkları sırada olup bitenleri daha kapsamlı araştırmak amacıyla, belediye başkanından Dr. Orwell'in göz biçimindeki muayenehanesine girme iznini koparmış bulunuyorum.

Önümüzdeki Cuma günü Orion Gözlemevi'ne ait park alanının kuzeybatı köşesinde siyah bir cip bekliyor olacak. Kapısını kırıp içine girin. Torpido gözünde BİTİK ORMAN başlığı altında Baudelaire kardeşlerin hayatındaki bu ürkütücü dönemi anlattığım metnin yanı sıra, hipnoz üzerine bazı bilgiler, bir ameliyat maskesi ve altmış sekiz adet ağaç sakızı dilimi bulacaksınız. Ayrıca bunların yanı sıra Bay Helquist'in çizimlerinde yararlanacağına inandığım bir kıskaç makinesi şeması da koydum.

Unutmayın, Baudelaire öksüzleriyle ilgili öykülerin en sonunda genel kamuoyuna anlatılabilmesi için son umudum sizsiniz.

En derin saygılarımla,

Lemony Snicket

Lemony Snicket